

Аби Глайнс

НИИГИ ЗА ЛЮБОВ.
БЕЗ ПРЕДРАЗСЪДЪЦИ.

Пвъръде далеџ

ЗАВИНАТИ

Уо
ЕГМОНТ

Пвърде далеч ЗАВИНАТИ

Аби Глайнс

Превод от английски Гергана Дечева

Уо

ЕГМОНТ

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Forever Too Far*

Copyright © 2013 Abbi Glines

All rights reserved

Снимка на корицата © Shutterstock

Превод Гергана Дечева

Редактор Ваня Петкова

Коректор Надя Калъчева

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Електронно издание, 2016

ISBN 978-954-27-1728-7

*На всички читатели, които обичат историята на Ръш и Блеър,
колкото и аз.*

*Благодаря ви, че вече трета книга сте
с тях. Обикнах писането ѝ.*

Всяка една дума.

Пролог

Ако не бях така погълнат от сиянието, което Блеър пръскаше в помещението, щях да забележа кога е влязъл. Но не видях.

Изведнъж всички около мен млъкнаха, всеки поглед се закова във вратата зад мен. Надзърнах към Блеър, която все още говореше с Уудс и изобщо не обръщаше внимание на промяната в атмосферата. Станах и я придърпах по инстинкт зад гърба си, без да осъзнавам от какво точно я бранех, и се обърнах да видя какво или кой беше докарал хората до пълен транс и шок.

От вратата ме гледаха същите сиви очи, които всяка сутрин съзирах в огледалото.

Доста време мина, откакто се видях с баща ми за последно. Обикновено преди поддържахме връзка по-често, но откакто Блеър влезе в живота ми и го завъртя около оста му, така и не бях намерил време и сили да се свържа с баща ми и да говоря с него.

Очевидно този път той бе решил да ме открие пръв.

– Това е баща ти – каза тихичко Блеър, която се бе подала зад гърба ми и притаено наблюдаваше.

– Да, същият.

БЛЕЪР

Без сценичен грим и кожени дрехи той беше едно по-зряло копие на Ръш. Трябваше да се движа бързо, за да бъда в крачка с Ръш, който бе стиснал ръката ми и вече ме извеждаше от бара, разбутвайки другите гости. Баща му вървеше пред нас.

Изпитвах силно съмнение, че Ръш е особено щастлив да го види. Единственият начин, по който показва, че го е забелязал, беше с леко кимване в посока към вратата. Явно Ръш не искаше да ме представи на баща си в присъствието на толкова много публика.

Дийн Финли, най-известният барабанист в света, и то невинаги само с таланта си, спря няколко пъти да даде автографи на хората, които препречваха пътя му. Феновете му не бяха само момичета. Едно момче застана пред него и го помоли да му даде автограф върху салфетка, която бе взело от бара.

Заканителният пламък в очите на Ръш, който се опитваше да изведе баща си от бара, успя да свърши работа, защото повечето хора се подплашиха и бързо се разотидоха, но тишината беше убийствена и всеки чифт очи бе закован в гърба на барабаниста на *Slacker Demon* до мига, в който излязохме навън.

Вечерният бриз беше студен. Потръпнах от хлад. Ръш веднага спря и ме прегърна през раменете, за да ме топли.

– Трябва да се върнем в къщата. Нямам никакво намерение да я карам да зъзне тук. Прекалено е студено – каза Ръш на баща си.

Дийн спря и ме погледна. Очите му бавно обходиха лицето ми и плавно се спуснаха към корема ми.

– Дийн, това е годеницата ми Блеър Уин. Блеър, това е баща ми Дийн Финли. – Гласът на Ръш беше напрегнат. Стори ми се, че никак не му се искаше да ни запознава.

– Никой не ми е казал, че ще ставам дядо? – попита бавно и лениво баща му. Не бях сигурна как приема новината за бебето, както и това, че никой не му е съобщил, защото лицето му беше лишено от всякаква емоция.

– Бях зает. – Това беше единственият отговор и обяснение, което Ръш му предложи.

Странно, нали? Дали се е чувствал неудобно да каже на баща си? Започна да ми се гади и веднага се опитах да се отдръпна от него, но ръцете му ме стиснаха по-

силно.

- Какво има? - попита, обръщайки гръб на баща си. После се приведе, за да ме погледне в очите. Не исках да водим този разговор пред Дийн. Усещах как ни наблюдава напрегнато. Поклатих глава, но тялото ми все още беше сковано и напрегнато. Не можех да се преборя с неприятното усещане, че е пазел в тайна бременността ми.

- Ще я заведа до колата. Ще се видим в къщата - каза Ръш през рамо, но не откъсна очи от мен.

Сведох поглед. Започвах горчиво да съжалявам, че изобщо реагирах, че си позволих да издам разочарованието си, защото... какво беше това? Сцена за няма нищо? Дийн щеше да ме помисли за някоя глезена и вечно мрънкаща принцеса.

Отворих уста да споря, но Ръш ме хвана през кръста и ме поведе към колата. Беше неспокоен. Не обичаше да ме вижда разстроена, а това определено беше нещо, върху което трябваше да поработим. Винаги щеше да има събития и случки, които да ме натъжават или разочароват, а той невинаги можеше, а и не трябваше да контролира всичко около мен, за да ме пази от всяка негативна емоция.

Ръш отвори вратата, вдигна ме на ръце и ме сложи да седна. Сякаш бях на пет години. Когато си мислеше, че съм разстроена, започваше да се държи с мен така, сякаш съм дете. Да, определено трябваше да поработим върху това.

Още не беше затворил вратата си, когато ме погледна и попита:

- Нещо не е наред. Искам да знам какво е, за да го поправа.

Въздъхнах и се облегнах в седалката. Е, по-добре да приключим въпроса. Колкото по-рано, толкова по-добре, въпреки че точно в момента бях доста докачлива.

- Защо не си казал на баща си за мен и за детето?

Ръш сложи длан върху моята.

- Това ли е проблемът? Разстроена си, защото не съм казал на Дийн?

Кимнах, но не вдигнах поглед от ръката му, грижливо обвила моята.

- Нямах време да го търся, не знаех в кой край на света е. Освен това бях убеден, че веднага щом научи, ще се появи, за да се запознае с теб. Не бях готов някой постоянно да ни прави компания в къщата. Все още не съм. Особено той.

Държах се като истинска глупачка. Напоследък хормоните ми бяха кълбо кълчища, настроенията ми бяха истинска каша. Вдигнах поглед към загрижените му очи.

- Добре, това вече го разбирам.

Ръш се наведе към мен и целуна устните ми.

– Съжалявам, че те разстроих – прошепна, целуна пак ъгълчето на устата ми и се облегна. В такива моменти започвах да се разтичам от любов. – Е, сега е тук и няма да е зле да разберем какво иска, преди майка ми да надуши, че е пристигнал. Искам те само за себе си. Не ми се ще откаченото ми семейство да се мотае из къщата.

Ръш не пусна ръката ми дори когато подкара джипа по пътя. Облегнах глава на седалката с лице към него. Неколкодневната му брада му отиваше. Изглеждаше по-зрял, по див. Много секси. Щеше ми се да се бръсне по-рядко. Харесваше ми и да усещам брадата му. Беше махнал халките от ушите си и вече почти никога не ги слагаше.

– Защо ли е дошъл? Как мислиш? – попитах.

– Надявах се, че е дошъл да се запознае с теб, но сега като се замислям, няма от кого да е научил. Изглеждаше ми изненадан. Това означава, че най-вероятно е пристигнал заради Нан.

Нан! Сестра му не се бе връщала в Розмари, откакто излезе от болницата. Ръш не изглеждаше притеснен за нея, но той си я обичаше. Никак не ми харесваше, че аз бях причината Нан да стои далеч от брат си. Сега, след като разбра кой е истинският ѝ баща и че аз не съм ѝ отнела нищо, с цялото си сърце се надявах да бъдем приятелки... заради Ръш. Но май нямаше вероятност това да се случи.

– Мислиш ли, че Нан е отишла да види Киро? – попитах, но той само сви рамене.

– Не знам. Изглежда ми доста променена след злополуката.

Колата спря пред голямата къща до брега, която Дийн бе купил за сина си още когато Ръш е бил дете.

Ръш стисна ръката ми.

– Обичам те, Блеър. И съм дяволски горд, че ще бъдеш майката на моя син. Искам всички да знаят. Никога не се съмнявай в това.

Сълзите опариха очите ми. Вдигнах ръката му и я целунах.

– Знаеш колко бързо ставам емоционална. Не бива да ми обръщаш внимание, когато съм така.

Ръш поклати глава.

– Не мога да не ти обръщам внимание. Искам да те уверявам и окуражавам всеки път, когато изпитваш съмнения.

Изведнъж вратата на колата се отвори от моята страна и щом обърнах глава, видях Дийн Финли ухилен до уши.

– Сине, пусни жената да излезе от тая кола. Искам да се запозная с майката на

внука ми.

Дийн ми подаде ръка, но сякаш не знаеше какво да стори след това. Дъгите му пръсти се увиха около ръката ми и ми помогна да сляза от рейндж роувъра. След не повече от секунда обаче Ръш вече беше застанал до нас, беше успял да издърпа ръката ми от неговата и ме притегляше към себе си. Баща му се засмя и поклати глава.

– Мътните ме взели!

– Да влизаме – отвърна Ръш.

РЪШ

Дийн тръгна към дивана, седна и извади пакет цигари. Мамка му! Точно сега ли трябваше да се занимавам с баща ми? Не, не исках, не и в такъв момент.

- Не можеш да пушиш тук. И по-точно никъде около Блеър. Вредно е за бебето.

Дийн повдигна въпросително вежда.

- По дяволите, момче, сигурен съм, че майка ти е пушила като комин, когато е била бременна с теб.

О, нямаше никакво съмнение, че е пушила и кой знае какво още бе вземала. Но аз по никакъв начин нямаше да подложам детето си на такова нещо.

- Това не означава, че е здравословно, а и Блеър не е като майка ми.

При споменаването на името ѝ Блеър влезе в хола с две бири. Не я бях молил да сервира бира. Не исках да сервира *на никого. Никога*. Тръгнах към нея и ги взех от ръцете ѝ.

- Нямаше нужда - казах и я целунах по челото.

- Знам, но имаме гост. Искам да се чувства добре, да го посрещнем подobaващо.

Сладката усмивка върху устните ѝ напълно разби концентрацията ми, а сега трябваше да се фокусирам върху баща ми, да говорим каквото ще говорим... и да я заведа в спалнята.

- Донеси ми бирата, момче, и престани да се налагаш за всяко нещо. Ще го задушиш това момиче! Какво ти става?

От устните на Блеър се изплъзна тих сърдечен смях. Е, щом можеше да я накара да се смее, нямаше да се хващам за думите му.

- Ето! - Пъхнах бирата в ръката му. - Сега казвай защо си тук.

- Не може ли един баща да дойде да види сина си?

- Това е Розмари, баща ми. Ти *никога* не идваш тук.

Дийн сви рамене, отпи от бирата си, праметна ръка през облегалката на дивана и качи краката си върху масичката за кафе.

- Сестра ти е луда кучка. Мамка му, *луда за връзване*. Имам нужда от помощ.

За Нан е било. Така си и мислех.

Седнах на стола срещу него и подадох ръка на Блеър. Не исках да стои права, не исках и да се чувства изолирана от разговора. Тя се приближи и аз я придърпах в скута си.

- Какво е направила? - попитах, но изпитвах истински ужас, че всъщност...

наистина се налагаше да чуя отговора.

Дийн пак отпи от бирата си и прокара ръка през дългата си рошава коса.

– Въпросът е не какво е направила, а какво НЕ е направила. Проклетото момиче е истински дявол. Не ни оставя на мира. Преди две седмици се прибрахме в Лос Анджелис от турне. Искяхме да си починем, а тя се появи и адът се отвори и се изсипа над главите ни. Не пощади никого. Киро не знае вече какво да прави с нея. Имаме нужда от помощ.

Знаех си, усещах, че Нан е доста по-тиха от обичайното и че вероятно пак е замислила нещо, но не бях очаквал, че ще се грабне до Лос Анджелис да търси Киро. Тя знаеше, че Киро и баща ми живеят в общо имение в Бевърли Хилс. Откакто се помня, двамата прекарваха времето между турнетата там. Киро се беше женил два пъти и по време на тези неуспешни бракове се бе изнасял да живее с поредната жена, но след последния развод пак се нанесе при баща ми.

Къщата беше известна като *имението „Слакър Димън“*. Никой никога не знаеше със сигурност кои членове на групата живеят там, защото обитателите се сменяха доста често.

– В имението ли е? – попитах баща ми.

Той ме погледна изумено.

– Приличам ли ти на идиот? Мамка му, не! Не е там. Не стои там, но се появява навсякъде по всяко време. Иска, иска, претендира, държи речи *през цялото време*. Киро се опита да седне да говори с нея, да изглади нещата, да създаде някаква връзка с нея, но тя не му позволява. Не иска и да чуе и освен това... ами... Нан разбра, че Киро има и друга дъщеря. Не мина никак добре.

Явно сестра ми не бе разбрала, че Киро има и син, но може би никой не бе споменал за Мейз пред нея.

– Вероятно е много разстроена – каза Блеър с неподправена загриженост. Как Блеър намираще в сърцето си място за съчувствие към сестра ми? Това беше най-голямата мистерия за мен. – Трябва да отидеш да я видиш, да ѝ помогнеш да се справи с тази нова ситуация и може би да подкрепиш Киро в опита му да изгради някаква връзка с нея.

– Това момиче вече ми харесва. Точно това трябва да направиш. Стаята ти е празна и знаеш, че е много удобна. Доведи и Блеър. Така ще я опозная, а и ние двамата ще можем да прекараме малко време заедно. Ако не го направиш, Киро може и да удуши Нан.

Блеър стисна рамото ми.

– Мисля, че трябва да отидем. Нан има нужда от теб.

Наведох глава назад и я погледнах.

– Защо те е грижа от какво се нуждае Нан? – попитах шокиран.

– Защото я обичаш – беше нейният простиച്ък отговор.

– Това момиче не е за изпускане. Така, стига вече за Нан. Искам да знам кога ще се роди бебето и кога е сватбата – каза весело Дийн. Тонът му беше съвсем различен от този преди минутка, когато говореше за Нан.

Блеър погледна баща ми и се усмихна.

– Вече съм в двадесетата седмица. Бебето ще се роди в средата на април. Сватбата е планирана след две седмици, но искам Ръш да е спокоен, не желая нищо да му тежи, така че по-скоро бих отложила сватбата, отколкото да се оженим, без да е разрешил семейните си проблеми. Не сме изпратили поканите, така че няма да е трудно да сменим датата.

– Не, няма да чакам повече. Искам да носиш моето име! – започнах да упорствам, но тя сложи пръст върху устните ми.

– Шшшш. Не искам да спорим за това. Няма да съм напълно щастлива на сватбата, ако знам, че имаш нерешени проблеми. Нека си останем с приятелите си за Деня на благодарността, както сме планирали вече, а после да заминем за Лос Анджелис, за да се видиш с Нан. Когато това остане зад гърба ни, ще можем да се фокусираме върху сватбата.

Не исках да чакам. Не исках моето бебе да расте в корема на Блеър Уин. Исках да вземе моето име, исках целият свят да знае, че я искам, *че искам нашето бебе*. Уви, решителността в очите ѝ ми подсказваше, че няма начин да спечеля този спор.

– Искам само да си щастлива – казах след доста време. Тя целуна връхчето на носа ми.

– Знам, че това искаш. И това е една от многото причини да те обичам.

– Ако ще заминете след Деня на благодарността, и аз мога да изчакам тук с вас. Освен това от толкова много време не сме прекарвали заедно никакви празници – заяви баща ми.

Не бях сигурен как следва да се чувствам след подобна оферта.

– За нас ще е огромно удоволствие да останете тук, господин Финли – каза Блеър с широка усмивка. Тя май наистина се радваше.

Мамка му! Налагаше се да допусна и това да се случи.

– Казвай ми Дийн, захарче. Вече сме семейство.

Доволната му усмивка ме накара да се засмея. Може би нямаше да е чак толкова зле да остане с нас за празника. Щом успяваше да я накара да се

усмихва толкова често, щеше да се наложи да се примиря.

БЛЕЪР

Разговорът за Деня на благодарността ми напомни за мама. Това щеше да е първият ми празник без нея. Колкото повече го осъзнавах, толкова по-трудно дишах. Извиних се на Ръш и баща му и хукнах нагоре да си взема душ. Ръш имаше нужда да поговори с баща си насаме.

Още докато стъпвах под душа, сълзите свободно се търкулнаха. Топлата вода се изливаше върху тялото ми. Един стон се откърти от гърдите ми. Миналата година бях приготвила обяда ни за Деня на благодарността съвсем сама. С мама бяхме седнали във всекидневната. Никакви приятели, никакво семейство. Само ние двете. Може би защото някъде дълбоко в себе си съм осъзнавала, че е последният ми Ден на благодарността с мама.

Спомените от онези години, когато на тези празници винаги бяхме с баща ми и Вал, бяха придобили горчиво-сладък вкус. Сърцето ми се свиваше при мисълта колко много бяхме загубили. Тогава си мислех, че нищо не може да боли повече, но после разбрах, че съм грешала.

Щеше да е много трудно да се изправя пред приближаващите празници без мама. Тя обичаше Деня на благодарността и Коледа. Всяка година веднага след Деня на благодарността започвахме да украсяваме къщата за Коледа. После сядахме и гледахме „Бяла Коледа“ и хапвахме от останалата пуйка със сладки картофи. Това се бе превърнало в нещо като традиция и с мама я запазихме, след като Вал и татко ни оставиха.

Тази година всичко щеше да е различно. Мисълта, че Ръш щеше да е с мен и че създавах семейство с него, притъпяваше малко болката. Просто ми се искаше мама да е тук, за да ме види щастлива.

Вратата на банята се отвори и Ръш влезе. Не беше особено радостен. Огледа ме, съблече тениската си и я пусна на мраморния под. После разкопча ципа на дънките си, свали ги заедно с боксерките и влезе при мен под душа.

– Защо плачеш? – попита и уви лицето ми в дланите си. Водата бе измила сълзите ми, но вероятно очите ми бяха зачервени.

Поклатих глава и се усмихнах. Не исках да го тревожа и с моите емоции.

– Чух те, когато отворих вратата, Блеър. Трябва да знам защо.

Въздъхнах, облегнах глава на гърдите му и увих ръце около кръста му. Бях загубила толкова много, но Бог се опитваше да ми се реваншира, дарявайки ме с

този изумителен мъж. Трябваше по-често да си припомням колко съм благословена.

– Сетих се, че това ще е първият ми празник без мама – признах.

Ръцете му се сключиха около тялото ми.

– Съжалявам, бебо – прошепна той в косата ми, без да ме пуска от прегръдката си.

– И аз. Искан ми се да беше имал възможност да я опознаеш. Да те види пораснал, възмъжал.

– Да, и на мен ми се ще да бях имал възможност да я опозная. Сигурен съм, че е била свършена като теб.

Усмихнах се, но исках да му възразя. Не бях като мама, никой не можеше да бъде като нея. Тя беше един от онези специални, различни хора, които не се раждат често.

– Ако ще ти е трудно с баща ми в къщата, ще го накарам да си отиде. Искан този празник да се превърне в един красив спомен за теб. Каж ми с какво мога да помогна, ще направя всичко, което пожелаеш.

Сълзите пак закапах свободно. Тъпи хормони! Напоследък бях станала като фонтан.

– Бъди с мен. Това ме кара да се чувствам по-добре. Дори когато говорим за нещата, съм по-добре и болката заглъхва. Мама обичаше Деня на благодарността. Миналата година знаех, че е последният ни празник заедно. Сторих всичко по силите си, за да се усети специална, да направя деня паметен. За нея. И за мен. Наясно бях, че този спомен ще ми е нужен след време.

Ръш рисуваеше малки кръгчета по гърба ми и ме прегръщаше мълчаливо. След доста време се отдръпна съвсем лекичко, колкото да ме погледне.

– Може ли да те изкъпя? – попита.

Кимнах, но не бях сигурна какво има предвид.

Той взе гъбата ми и един от душ гелове ми, подреден сред многото шишета, и после започна да облива гърба и раменете ми. Изми ръцете ми една по една, сякаш бях дете. Щателно и със старание.

Стоях и гледах как задълбочено почиства всеки сантиметър от тялото ми. В движенията му нямаше нищо сексуално, което ме изненада. Беше сладко, невинно, различно от всичко, което бяхме правили досега. Ръката му не се задържа по-дълго между краката ми. Един-единствен път целуна пъпа ми, когато коленичи да измие краката ми.

После започна да разтрива тялото ми и да ме изплаква с ръце. Всеки допир

беше такъв, сякаш се докосваше до икона. Не ме къпеше, а ме обожаваше.

След това се захвана с косата. Затворих очи, докато масажираше главата ми. Коленете ми омекнаха от удоволствие. Той бързо изплакна шампоана, сложи балсам и продължи да гали косата ми със същото внимание. Щом отми и него, тялото ми беше като размекнало се желе, едва се държах на крака. Ръш спря крана на водата и взе две големи кърпи. С едната уви косата ми, а с другата тялото ми. Накрая ме грабна на ръце и ме пренесе до леглото.

– Почивай си. Връщам се веднага – каза и целуна челото ми. А след това се върна в банята.

Задникът му изглеждаше така апетитен. Искях да остана будна. Докато ме докосваше в банята по цялото тяло, бе успял да ме възбуди, макар че не това беше целта му. Опитах се да го изчакам, но очите ми натежаваха и се унесох.

Сгуших се в топлината, в аромата на слънце и море. Въздъхвайки със задоволство, потърках буза в успокояващата мекота и... тя започна да се смее. Отворих очи и топлото се оказа Ръш. Лицето ми беше притиснато в гърдите му. Усмивнах се, целунах кожата му и извърнах глава нагоре да го погледна. Усмивката му ме накара да се засмея.

– Сутрин си като малко коте – каза с дрезгав глас, вероятно се бе събудил минутка преди мен.

– Ако не беше толкова хубаво да те докосвам цяла нощ, нямаше да те търся из леглото, за да съм опряна в теб дори докато спя.

– Нямаш представа колко ме радва това, защото сладкият ти задник никога няма да търси нечий друг задник. Никога, в нито едно друго легло. Ако се случи, ще се наложи да го убия – намигна ми той.

Обичах този мъж.

– Извинявай, че заспах толкова бързо снощи.

Ръш поклати глава.

– Не се извинявай. Щастлив съм, че успях да те накарам да се отпуснеш и да заспиш така лесно. Не ми харесва да те виждам тъжна.

Обичах този мъж. Дяволски много го обичах. Обтегнах тялото си до неговото и се притиснах. Стиснах бедрата си в радостно очакване, когато усетих ерекцията му върху бедрото си. Имах нужда от него. След онзи сладък миг снощи сега исках напълно да се слея с него.

– Люби ме – прошепнах с глава, опряна между главата и рамото му.

– За мен ще бъде огромно удоволствие – каза тихо и мушна ръка между бедрата

ми.

Повдигна единия ми крак и го сложи на таза си. Бях широко отворена пред него и много възбудена. Пръстите му погалиха вътрешността на бедрата ми, възбуждаше ме още повече, играеше си, не бързаше. После едва докосна втвърдения набъбнал клитор. Заскимтах, стенех и се надявах да побърза, но вместо това май го насърчих да забави темпото още повече. Грубите му пръсти правеха пътечка до коляното и после обратно нагоре по бедрото ми. Бях сигурна, че играта му ме беше наводнила между краката и почти се чувствах неловко, че ще ме усети толкова мокра.

– Ръш, моля те.

– За какво ме молиш, сладка Блеър?

Вече му бях казала какво искам, но той очевидно чакаше да го изрека пак, по възможност по-подробно.

– Докосвай ме.

– Та аз това правя. Докосвам те.

– По-горе – умолявах.

Искаше да ме накара да му говоря мръснишки. Ръката му пролази в сгъвката на бедрото ми точно до отвора ми и аз нетърпеливо я сграбчих. Цялата треперех.

– Тук ли?

Помръднах се, така че пръстът му да докосне болезнено пулсиращото място.

– Мамка му! Колко си мокра. Не мога да те дразня, когато вече си толкова мокра – прошепна.

Щом пръстът му мина по клитора ми, не можах да задържа вика си, а звуците, които се изплъзваха между устните ми, определено му дойдоха в повече – той ме стисна за бедрата и бавно се плъзна и потъна в мен.

– По дяволите, кога си станала по-тясна? – изръмжа.

Стискаше ме почти болезнено за таза и тласкаше в мен.

Точно това исках.

Да бъде изпълнена. С Ръш.

РЪШ

Блеър не прие предложението ми да си останем голи в леглото цял ден. Настоя да се облечем и да слезем при Дийн. Опитах се да я убедя, че той би разбрал желанието ми да остана заключен с нея, но тя не се съгласи, което само показва колко малко знаеше за живота на рок легендата и мой баща Дийн Финли.

Оставих я да си суши косата и слязох в кухнята да приготвя закуската. Блеър не хапна много на купона снощи, а когато се прибрахме, нямаше кога да седне да се нахрани хубаво.

Заварих Дийн в кухнята. Стоеше до хладилника, вадеше разни неща и ги редеше на плота. Седях и го гледах, опитвайки се да разбера какво, по дяволите, прави. Той извади млякото и ме погледна.

– Добро утро! Не бях сигурен, че изобщо ще слезете днес, като се има предвид как хукна след нея снощи, затова реших да ви подмамя със закуска.

Облегнах се на плота със скръстени пред гърдите ръце.

– Опитах се да я задържа горе, но тя настоя да слезем при теб.

– Крушата не пада далеч от дървото – засмя се той.

– Не съм като теб. Момичето, което забременя от мен, по едно стечение на обстоятелствата е същото момиче, което притежава сърцето ми. Ще се ожения за нея и ще прекарам целия си живот с нея, ще посветя всеки миг от живота си да я правя щастлива, да я карам да се усмихва.

Дийн затвори вратата на хладилника и ме изгледа внимателно. Предполагам не беше очаквал да чуе такива думи от устата ми. Последния път, когато бяхме заедно, всяка вечер в леглото му имаше различно момиче.

– С какво е по-различна? Бил си с толкова много момичета. Защо точно тя?

Ако не беше така откровено любопитен, щях да се вбеся. Но пък и той имаше право да попита – познаваше ме много добре от времето преди Блеър.

– Когато влезе в къщата ми за първи път, естествено, бях привлечен от нея. Това, както се досещаш, не беше никак трудно. Но после я опознах. Не беше като никое от момичетата, които бях срещал. Тя остана решителна и силна, при положение че всеки на нейно място би бил премазан, всеки друг би се предал. Животът ѝ беше сервирал само лайна и тя се бореше да оцелее. Нямаше никакво намерение да се огъне и да развее бялото знаме. Възхищавах ѝ се. После вкусих от този странен плод и потънах. Тя е всичко, което искам, тя е такава, каквото

искам да бъде.

Една ленива и доволна усмивка се разля по лицето на Дийн. После кимна още по-бавно.

– Е, в такъв случай знаеш за живота повече от старчето си, защото никоя жена досега не ме е накарала да се почувствам по този начин. Радвам се, че си я намерил, защото такава нещо не се среща често. Не я изпускай, тъй като после никога няма да ти се случи пак. Животът ти дава една възможност. Дръж се за нея.

Никога не съм имал намерение да я пускам където и да е.

Дийн се огледа.

– Къде са купите за разбиване? Искам да направя бъркани яйца за мамчето на моя внук.

Усетих леко пробождање в сърцето.

– Вляво от печката.

– Ти почвай с бекона. Трябват ѝ протеини – нареди той и извади една купа.

Нямаше да споря. Стараех се всяка сутрин да ѝ давам повече протеини.

– Ще иска и гофрета. Имам уред – казах.

– Хубаво е да знам, че се грижиш за нея.

Захванахме се със закуската в пълно мълчание. Щеше ми се да попитам за Нан и Киро, но не исках Блеър да слезе и първото нещо, което чуе, да е точно темата за Нан. Разговорите за сестра ми никога не бяха приятно изживяване.

– Предполагам знаеш, че Грант ходеше с Нан?

Замръзнах. *Моля? Дали чух правилно?*

– Предупредих го, че е луда като майка си и че трябва да бяга далече, и то колкото може по-бързо. Знам, че ти е сестра, знам, че я обичаш, но момичето е истинска отрова. Момче като Грант няма нужда от това. Той е добро дете, винаги е бил добро дете. Не исках да гледам как го дъвче и как после го изплюва.

Все още не намирах думи. *Грант и Нан...* как, по дяволите, се е случило? Ако някой изобщо знаеше колко нестабилна е Нан, това беше Грант. Той беше там, гледаше я как расте с Джорджиана, която не беше никаква майка, и с баща, който така и не я призна.

– Грант дойде и се опита да говори с нея, но тя избягала с някакъв, когото срещнала в клуба. Пред очите му. Мисля, че вече е приключил с нея. Дано си е измил ръцете след това. Надявам се да си е направил извода.

Оставих купата със сместа за гофрети, която стисках през цялото време, докато баща ми говореше, и го гледах така, сякаш е обезумял и не се чува какви ги

приказва.

– Грант... е бил с Нан?

Изненадата в гласа ми прикова вниманието му и той се обърна да ме погледне.

– Като ти гледам физиономията, май това е новина за теб? Мисля, че са излизали известно време, поне така предполагам. Но тя е като майка си. Момчето извади късмет, че се отърва.

– Как?

Дийн поклати глава.

– И аз все това се питам.

Не можех да говоря за това с него. Излязох през двойната врата към верандата. Когато се отдалечих достатъчно, извадих телефона от джоба си и набрах номера на Грант.

И не ми е казал и дума?

– Здравсти, брат ми – каза весело Грант в слушалката.

– Знам за Нан.

Грант въздъхна тежко.

– Надявах се да го чуеш от мен. Искях да ти кажа, *настоявах* да ти кажа, но тя не ми позволи. И после злополуката. И после... е... вече свърши. Тя съвсем ясно ми показа, че не иска нищо сериозно. Не мога да остана с нея, ако ще спи с всеки, когото срещне. При мен не беше така, не беше заради секса. Винаги съм я харесвал и винаги ми е пукало какво става с нея. Искях да е щастлива. Може би съм го желал прекалено силно, повече отколкото е било нужно.

Потънах в стола, който бе най-близо до мен, и се загледах в океана.

– Защо не ми каза?

– Искях. Тя ме умоляваше да не ти казвам. Искях да бъда с нея, Ръш. Харесвах я. Може би дори бях влюбен. Искях нещата между нас да тръгнат. Правех всичко, за което ме помолеше. Изпълнявах всяка нейна заповед, но се чувствах като истинско лайно заради това, че те лъжа.

Бил е влюбен в нея? Това вече не беше за вярване.

– Дийн казва, че си приключил с нея.

– Тя приключи с мен, но да, свърши. Не мога повече да играя игрите ѝ.

Обичах сестра си, но обичах и Грант. Тя щеше да му разбие сърцето, ако вече не го беше направила. Не беше достатъчно добра за него. Баща ми беше прав. Грант имаше нужда от момиче, което да го обича. Не бях сигурен, че Нан е в състояние да обича. Облекчението, че нещата между тях са свършили, не се дължеше на факта, че не исках да са заедно, а защото ми се гадеше от мисълта

да стана свидетел на това, което Нан щеше да му причини – същото, което майка ми причиняваше на мъжете, които преминаваха през живота ѝ. Грант заслужаваше много повече.

– Тя ще превърне в нещастен всеки, който я доближи. Докато не намери начин самата тя да бъде щастлива, няма да е другояче. В момента в душата ѝ има толкова много омраза, че ще повлече всеки със себе си. Не позволявай да го стори и с теб. Не ѝ позволявай. – Последва пауза и той колебливо продължи: – Невинаги е кучка. Може би заради някои качества дори я обикнах. Но тя бързо сложи край на това, като ми напомни с постъпките си колко е трудно да обикнеш жена като нея. И колко е трудно да останеш влюбен.

– Обичам сестра си, но ти заслужаваш повече. Нан не е... завършен самостоятелен човек. Има прекалено много... проблеми.

– Благодаря ти. Честно казано, предполагах, че този разговор ще се развие по съвсем различен начин. Не очаквах, че ще проявиш загриженост за мен.

– Ти си ми брат. Искам да ти се случват само хубави неща, искам най-доброто за теб. Искам да имаш това, което имам аз. Иди и го намери.

Грант се засмя, като че ли не вярваше, че това е възможно.

– Тази заповед е доста трудна за изпълнение.

БЛЕЪР

Когато влязох в кухнята, заварих Дийн Финли да си подсвирква последния хит на *Slacker Demon*. Не можех да скрия усмивката си. Той обърна глава към мен и изражението му ме изненада. Такова нещо не очаквах да видя на лицето на известен рокаджия, а по-скоро на лицето на загрижен татко.

– Добро утро, слънце. Правя закуска за теб и внучето ми. Ръш ми помагаше, но мисля, че му казах нещо, за което не е знаел. Май го шокирах и избяга. Излезе да се обади по телефона. Ще се върне след минутка – обясни той, докато вадеше бекон и го оставяше да се отцеди върху чиния със салфетка на дъното.

Погледнах към верандата. Ръш водеше доста оживен разговор по телефона.

– Какво му каза? – попитах и се поколебах дали да не отида да видя добре ли е Ръш.

– Грант и Нан имаха връзка... известно време. Нан, естествено, пак прецака нещата, за кой ли път! Сега всичко приключи. Ръш не е знаел.

Устата ми дълго остана отворена, докато съзнанието ми бавно асимилираше думите му.

Грант и Нан! Наистина?

– Тая новина и мен ме хвърли в джаза. Мислех, че това момче е умно. Е, сега се научи по трудния начин, че не всичко лъскаво свети.

Погледах пак към Ръш. Вече ставаше от стола и мушкаше телефона в джоба си. Дали се бе обадил на Грант, или на Нан?

– Защо не седнеш, докато ти приготвя закуската? Портокалов сок или мляко? Или и двете. Може би бебето има нужда и от двете.

Обърнах поглед към Дийн: стоеше пред мен с чинията ми, в която бе сложил бъркани яйца, бекон и гофрета. *За мен* ли бе направил всичко това?

– Изглежда страхотно. И вкусно – отговорих.

– Наистина е вкусно. Рядко правя закуска, но винаги е трепач. Сега сядай и ми позволи да те нахраня.

Захапах долната си устна, за да попреча на широката усмивка да разцепи лицето ми на две. Ръш отвори вратата и влезе точно когато баща му слагаше чинията пред мен.

– Не се притеснявай за годеницата си. Всичко е готово.

Ръш се усмихна на баща си и тръгна към мен. Наведе се и ме целуна по косата.

- Красива си – прошепна той.

- Добре ли си? – попитах, но не успях да прикрия тревогата в гласа си. Искях да съм сигурна, че не е ядосан заради тая работа с Грант и Нан.

- Да, добре съм. Мисля, че Грант е поумнял и ще се оправи.

Грант да е поумнял? Какво имаше предвид?

- После ще говорим за това. Сега се храни – намигна ми той и си приготви една чиния за себе си.

Дийн постави пред мен чаша с портокалов сок и друга с мляко и седна от лявата ми страна. Държеше само огромна чаша с кафе. Не си беше сложил нищо за ядене.

- Нищо ли няма да ядеш? – попитах, докато той отпиваше от горещата чаша с кафе.

- Не – поклати глава. – Не ям, *а ния* закуската си.

Ръш остави чинията от другата ми страна. Беше натрупал всичко останало в тиганите. Очевидно беше гладен.

- Извинявам се, че не успях да сляза навреме, за да помогна с готвенето. Благодаря.

- Аз пък се радвам, че имах възможността да ти направя закуска – отвърна Дийн.

Харесваше ми да ги гледам заедно. Ръш и баща му. Така се усещах част от семейството му. Съмнявах се, че някога щях да имам тази възможност в присъствието на майка му. Никога нямаше да се чувствам спокойна край нея. Още по-малко в присъствието на сестра му. Но баща му очевидно ме приемаше.

- Сега, след като знам, че можеш да готвиш, ще се надявам да предложиш доброволно помощта си за Деня на благодарността – заявих не съвсем на шега.

- С най-голямо удоволствие – засмя се Дийн. – Отдавна не съм празнувал този празник и ще се радвам да го прекарам с вас двамата.

Доволната усмивка на лицето на Ръш стопли гърдите ми.

- Ще отида да накупя останалите неща за празника.

- Идвам с теб – стана Ръш.

- Не, ще останеш с баща си. Идете да играете голф или каквото там ви се прави. Мога и сама да напазарувам. Освен това мисля, че Бети ще иска да дойде. Тя ще прави тиквения пай и касерол с царевица за утре.

- Категорично отказвам шибания голф. Но нямам нищо против да прекарам деня със сина си и да си поприказваме. Не сме се виждали от доста време. Може да отидем в Дестин да гледаме новия „Джеймс Бонд“. Искане ми се да го гледам.

После ще те заведе на обяд.

По изражението на лицето на Ръш знаех, че не иска да ходи никъде. Единствената причина за това беше, че не желаше да е толкова далеч от мен. Пресегнах се и го стиснах нежно за ръката.

– Звучи забавно. Отидете, а аз ще имам време да се видя с Бети.

Ръш кимна, но по всичко личеше, че не му се ще да се предава толкова лесно. Опитах яйцата на Дийн, усмихнах се и казах:

– Много са вкусни. Благодаря.

Той се ухили широко. Радвах се, че е с нас. Наистина този празник не би бил пълен без родителите ни.

– Моля те, Блеър, моля те, умолявам те! – крещеше Бети и подскочаше пред мен на пръсти и с ръце, прибрани пред гърдите ѝ като за молитва. Призоваващият поглед в очите ѝ почти ме разсмя.

– Нали си израснала тук? Как така досега не си виждала Дийн? – попитах, докато вадох една чанта с покупки от багажника на джипа.

– Аз съм бедно момиче. Много добре го знаеш! Не се събирам с тях. Хайде, моля те. Разбирам, че ще го видя утре, но искам да го зърна за малко още сега. Не искам Джейс да гледа как се топя край него.

– Той е прекалено стар, за да се топиш около него. Каква гадост!

– Шегуваш се, нали? Последната му приятелка беше на около двадесет и една или две. Мъж като него никога не е прекалено стар. По такива мъже въздишаш и се топиш цял живот.

Не бях съгласна. Дийн беше почти на петдесет. Поне по мои сметки. Защо излизаше с момичета, които бяха по-малки от сина му? Това беше отвратително.

– Значи, имаш намерение да напуснеш Джейс, за да станеш чертичка на дървената рамка на кревата на Дийн? – подкачих я и тръгнах към вратата на къщата.

– Не, разбира се, че не. Искам само... – Тя се замисли, грабна една торба и забърза след мен. – Искам само да го видя. Да зърна тези очи, да дишам един и същи въздух с него.

Този път вече се засмях от сърце. Не можах да се сдържа. Това момиче щеше да ме побърка.

– Той е най-обикновен човек. Освен това е баща на Ръш и силно се съмнявам, че на Ръш ще му хареса да се въртиш като разгонена фенка край баща му. При това в собствения му дом. Затова си събирай ума преди Деня на благодарността. Не му

е времето и мястото да гукаш и да се разтичаш пред бъдещия ми свекър.

– Това е лудост. Пълна лудост. Осъзнаваш го, нали? Жените в цял свят искат да чукат тоя мъж, а ти се сродяваш с него.

Понякога Бети настина ми досаждаше. И този беше един от случаите, когато започваше да ме дразни.

– Да оставим покупките и да обсъдим менюто за утре. После ще ти разкажа как с Ръш и баща му заминаваме за Лос Анджелис този уикенд. Нан създава проблеми на Киро.

Бети се разбърза след мен.

– Заминаваш? Този уикенд? Не можеш да ме оставиш! Не можеш да ме оставиш дори и заради Дийн. Не!

Добре че поне за секунда спря да мисли за него. Сложих продуктите на плота и се обърнах към нея.

– Ръш трябва да отиде и аз заминавам с него. Освен това, ако аз не отида, знам, че и той няма да иска да замине. Баща му помоли за помощ. Нан се очертава като голям проблем.

Бети се нацупи и седна на високия стол пред плота.

– Много гадно! Не искам да заминаваш.

Колкото повече мислех, толкова повече се убеждавах, че и на мен не ми се ходеше никъде, но нямаше да допусна Ръш да замине сам. Щеше да ми липсва, щях да полудея без него. Освен това така щях да опозная и баща му. Ние градяхме семейство и исках баща му да е част от това, да участва в събитията.

Не се бях чувала със собствения си баща. Беше се обадил само веднъж след деня, в който дойде да ми каже, че не е баща на Нан. Обади се седмица след това, за да ме информира, че заминава за Флорида Кийс да си търси лодка, в която да живее. Искаше да бъде сам. Каза ми, че ме обича.

Опитвах се да не мисля за баща ми, защото винаги се натъждавах. Трябваше да му кажа, че искам да се върне в живота ми, но така и не го направих. Сега, в навечерието на празниците, без него се чувствах още по-тъжна. Аз бях намерила дом, но той беше загубил своя.

– Изобщо слушаш ли ме, като ти говоря? – Гласът на Бети проби в съзнанието ми.

– Извинявай, мислех за баща ми – признах. Извадих кутията с грах и я прибрах.

– О! Мислиш да го каниш ли?

Беше прекалено късно за това, а и не бях сигурна, че Ръш ще се чувства добре в компанията на баща ми. Не бяхме говорили за него кой знае колко много.

Поклатих глава и се обърнах да взема кутията с пудра захар.

- Не. Просто мислех за него... по принцип. Питам се какво ли прави.

РЪШ

Баща ми беше в кухнята и приготвяше пуйката, а аз гледах Блеър, която правеше някаква смес и се усмихваше. Изглеждаше щастлива. Баща ми се опитваше да я накара да пее с него, но тя само клатеше глава и се смееше. Днес щеше да ѝ е тежко и се радвах, че поне засега я виждах усмихната.

Цяла седмица се чудех дали да ѝ кажа, че съм поканил Ейб. Щеше да пристигне след час. Прати ми съобщение, когато самолетът му кацна. Не бях сигурен, че идеята да я изненадам по този начин е много добра. Искях денят да е специален. Беше първият ни празник заедно, но знаех, че беше и първият празник без майка ѝ, което щеше да помрачи настроението ѝ. Разбирах я и бях сигурен, че ще тъгува, но ако можех да направя така, че този ден да ѝ остави един красив спомен, бих преместил небето дори, за да се получи.

– Защо се криеш там, момче? Страхуваш се да не си изцапаш ръцете ли? – попита баща ми и ми намигна през рамо.

Блеър се обърна към нас с усмивка на устните и лъжица в ръката. Престилката ѝ беше на разноцветни точки, а по краищата беше обточена с дантелки. Беше прекрасна.

Приближих се до нея и я придърпах, за да целуна сочните ѝ устни.

– Сега готвим, няма време за такива неща – каза Дийн и се засмя.

Блеър прекъсна целувката, но пламъчето в очите ѝ ми подсказваше, че едва се съдържа да не се разкикоти. Обичах да я гледам такава, особено в ден като днешния. Блеър беше по-силна от повечето мъже, които познавах. Все още ме изумяваше с душевната си сила и издръжливост.

– Мога ли да помогна с нещо? – попитах и пак целунах ъгълчето на устните ѝ.

– Да, можеш да ми съдействаш да сложим тая дебелогъза пуйка във фурната, без да ми изгориш ръката – намеси се Дийн.

Блеър направи крачка назад.

– Помогни на баща си – инструктира ме тя все така весело.

Добре. Щом Дийн можеше да оправи настроението ѝ толкова лесно и да я кара да се смее, значи, все пак го биваше за нещо.

На вратата се почука и веднага след това Бети връхлетя в къщата.

– Тук съм!

– Крайно време беше! – извика Блеър от кухнята.

Бети влезе, следвана по петите от Джейс, който носеше милион пазарски чанти. Как така изведнъж се оказа, че имаме нужда от толкова много храна?

- Къде да слагаме тези неща? - попита задъхано той.

- Тук, на плота - отговори Бети и посочи единственото свободно място в кухнята. Джейс остави торбите, въздъхна с облекчение и ме погледна.

- Пич, искам бира. И да гледам футбол.

Отворих хладилника, извадих две бири и му подадох едната.

- Хайде да не се пречкаме тук.

Джейс погледна към Бети, която стоеше като препарирана на едно място и не откъсваше очи от баща ми.

- Да, да се махаме, преди Бети да се е нахвърлила върху баща ти.

- Радвам се да те видя, Джейс - извика баща ми от кухнята.

- И аз, Дийн. Не обръщай внимание на момичето ми. Тя е малко в транс, като ударена от гръмотевица... или в случая от звезда. От рок звезда - отвърна Джейс.

Минахме през хола и покрай огромния телевизор. Джейс го зяпна с такъв копнеж! Знаех, че иска да гледа мача, но трябваше да поговоря с някого за Грант.

Излязохме на верандата и аз се разположих на един от шезлонгите.

- Седни. Ще гледаме мача, но преди това искам да те питам нещо.

Джейс се настани до мен и отпи от бирата си.

- Изглеждаш ми доста сериозен.

- Знаеше ли за Грант и Нан? - попитах, докато внимателно следях изражението му.

Джейс не умееше да лъже дори животът му да зависеше от това. Разширените му очи ми подсказаха, че е знаел. Дори не изчаках да ми отговори.

- И не ти ли мина през ума, че е важно аз да знам за такова нещо?

Джейс остави бирата си на земята и изръмжа недоволено.

- Мамка му! Бях сигурен, че ще си бесен, когато разбереш. Не исках аз да съм този, който ще ти каже. Освен това по онова време беше загубил Блеър и мислеше само как да си я върнеш... и после дойде новината, че е бременна. Грант дори не знаеше, че съм наясно. Той си мислеше, че умело крие тайната си, но ние бяхме малко по-наблюдатели от теб, това е. Ти имаше очи само за Блеър, а ние наблюдавахме...

Прав беше. Тогаваш се борех за бъдещето си. Бях напълно фокусиран върху една-единствена задача - да си върна Блеър и после да я закрилям. Нея и бебето ни. Нямах време за нищо и за никой друг. И може би беше по-добре, че не бях

разбрал тогава, защото нямаше да мога да се справя и с моите проблеми, и с техните. Такова жонглиране никога не води до нещо добро и резултатно.

- Прав си. Трябваше да мисля за Блеър, да бъда концентриран върху нея и върху нищо друго.

Джейс поклати глава.

- Не завърши добре, предполагам, че знаеш. Нан оставя разрушения навсякъде, където мине. В началото на Грант му беше много трудно, беше смазан, но сега се справя по-добре. Мисля, че ще се премести в Розмари за постоянно. Искане да е далеч от нея.

Сестра ми определено знаеше как да създава проблеми. Започваше да ми писва винаги да я измъквам и да не позволявам да си получи заслуженото. Но и не можех да направя нищо за Грант. Трябвало е да се досети, да прояви разум и да не започва връзка с нея. Тя никога не би могла да се обвърже с някого за дълго.

Телефонът в джоба ми започна да вибрира. Съобщението беше от Ейб - беше пред вратата.

Помолих се идеята да го доведе тук да се окаже добра. Искане този ден да е хубав за Блеър. Достатъчно болка преживя. Сърцето ѝ беше разбивано толкова много пъти.

БЛЕЪР

Ръш влезе в къщата, но ми се стори доста притеснен. Дори не ме погледна, когато мина през кухнята. Спрях да меся тестото за бисквитите, избърсах ръцете си в престилката и тръгнах след него. Ставаше нещо. Нещо не беше наред.

Забързах към фойето. Ръш точно отваряше вратата.

Къде излизаше? Какво се случваше? Никой не бе почукал, не чакахме никого.

Когато Ръш отвори вратата докрай, отвъд прага зърнах татко с малък куфар в едната ръка и с хартиен плик в другата. Беше отслабнал и имаше брада. Онзи излъскан модерен мъж, когото видях преди месеци, вече го нямаше. Сега изглеждаше като капитан на кораб.

Когато татко ме погледна в очите над рамото на Ръш, не можах да си поема въздух. Той беше тук. Татко беше тук.

Тръгнах към него. Сълзите напълниха очите ми. Не бяхме прекарвали нито един празник заедно, откакто бях на петнадесет години, но тази година беше тук.

Ръш се обърна към мен и чак сега разбрах каква е била тревогата му – не е искал да ме разстройва. Имал е желание да ме изненада, но не е бил сигурен, че е правилно да се обади на баща ми.

Докато гледах лицето на татко, лъжите и предателството вече нямаха значение. Не само аз, но и той бе страдал толкова много. И все още страдаше. Може би го беше заслужил. Но пък сигурно вече бе изкупил греховете си, защото единственото, за което мислех сега, бе как ми пееше коледни песни, докато пълнехме пуйката. Мислех за мъжа, който ми правеше карамелен пай, защото го предпочитам пред тиквения, за мъжа, който прекарваше часове наред да украсява къщата ни за Коледа след обяда на Деня на благодарността. Не мислех за лошото, спомнях си само хубавото.

– Татко – казах през сълзи със задавен глас.

Ръш направи крачка назад, за да го пусне да влезе, а аз се хвърлих в обятията му и вдишах аромата, който винаги ми бе напомнял за семейство, за сигурност, уют и любов.

– Хей, мечо! – Гласът му беше натежал от емоция. – Честит Ден на благодарността.

– Щастлив Ден на благодарността – казах, но гласът ми потъна в коженото му яке. Не бях готова да го пусна все още.

– Страхувах се, че няма да има кой да ти направи карамеления пай и когато Ръш ми се обади, реших да приема поканата и да ти го донеса сам. Искях да съм сигурен, че моето момиче ще получи любимия си пай.

Плачех и се смеех едновременно.

– Не съм яла карамелен пай от толкова много време.

– Е, сега ще поправим грешката, нали? – каза той и ме потупа по рамото.

Отстъпих назад, за да го пусна да мине.

– Да, ще я поправим.

Той посочи хартиения плик.

– Това са ми продуктите.

– Добре. Дай ми плика и ако искаш, отиди да си оставиш багажа в жълтата стая.

Аз ще занеса това в кухнята.

Татко кимна и погледна към Ръш.

– Благодаря – отвърна, преди да се обърне към стълбите.

Дори не изчаках баща ми да се отдалечи напълно, метнах се на врата на Ръш и целунах гърдите му.

– Обичам те – казах.

Това беше много повече от благодарност. Беше направил за мен нещо, което за самия него е било крайно трудно – Ръш не обичаше баща ми, но бе преглътнал чувствата си към него и го бе довел тук заради мен.

– И аз те обичам. Повече от живота си – каза и целуна косата ми. – Радвам се, че това те прави щастлива. Не бях сигурен дали...

Наклоних глава назад.

– Ръш, никога няма да забравя този ден. Очаквах това да е най-трудният и най-тежък празник за мен, но се оказа... че не е чак такъв. Ти правиш всичко да изглежда по-добре.

Ръш ми метна една от онези извити на една страна усмивки и каза:

– Добре, защото полагам нечовешки усилия да те накарам да ме обичаш толкова силно, че да не ме напуснеш никога.

Засмях се, изправих се на пръсти и притиснах устни към неговите.

– Никога. Не мога да си представя живота без теб.

– Ммммм, ако продължаваш така, ще се качим обратно в спалнята – прошепна в устните ми. Отдръпнах се леко, прокарах ръце по гърдите му и леко го отблъснах.

– Има време за това по-късно. Трябва да приготвя яденето, а ти имаш да гледаш мач.

Ръш ме стрелна въпросително.

– Сладка Блеър, аз не съм от мъжете, които седят и гледат екшъна на някакъв екран, аз съм от тези, които го преживяват и създават. Гледането на футбол не може да се сравни с това да те съблека гола и да се взирам в теб под мен.

Бузите ми пламнаха само докато си представях как тялото на Ръш се движи над моето и как тласка в мен. Да, исках. Много исках. Ръш сложи длани около лицето ми, усмихна се широко, прокара палец по устните ми и каза:

– Мисля, че изглеждаш леко възбудена... И аз мога да поправа нещата. Обещавам да го сторя бързо, за да се върнеш в кухнята да готвиш.

Гласът му беше спаднал до дрезгав шепот. Едва успях да поклатя глава, за да му откажа. Трябваше да готвя. Баща ми току-що бе пристигнал, а Бети вероятно побъркваше горкия Дийн.

– Не, трябва да се върна в кухнята.

Ръш уви ръка около кръста ми и ме притисна към тялото си. Наведе глава и устните му докоснаха ухото ми.

– Можем да влезем тук, в този офис, ще мушна ръка под тази сладка рокличка и ще си играя с мокротото ти пиче, докато захапеш рамото ми, за да не крещиш от удоволствие. Няма да продължи дълго. Не искам момичето ми да остане незадоволено и да изпитва нужда от мен, когато мога да му дам това, за което копнее.

Господи, бикините ми бяха вече мокри. Не ми стигаше, че ми се чукаше през цялата бременност, ами и Ръш с тази негова мръсна уста никак не ми помагаше.

– Пет минути – каза и ухапа ухото ми.

Хванах се за ръцете му, преди да се разтопя в мокра локва в краката му.

– Не сега, не може сега. Трябва да свърша с готвенето, а и татко тъкмо пристигна – казах задъхано. Ръш въздъхна и се предаде.

– Добре, но мамка му, колко исках да те докосвам и да гледам как се разпадаш в дланите ми.

– Ръш, моля те!

Поемах бързи, успокоителни глътки въздух.

– И без това имам нужда от кофа студена вода, която да охлади роклята ми. Не прави нещата по-зле.

Той се засмя добродушно, пусна ме и направи крачка назад.

– Добре, бягай далеч от мен, сладка Блеър. Имаш пет секунди, преди да реша, че не ме интересува какво ми говориш.

Беше много трудно да направя и крачка, но някак успях да стигна до кухнята. Ръш се смееше силно и от сърце, а на мен не ми оставаше друго, освен и аз да се

разсмея.

РЪШ

Пуйката беше страхотна и трябва да призная, че бях силно изненадан, че баща ми може да готви. Блеър беше истински щастлива, докато говореше с Дийн и Ейб по време на вечерята. Дори се смя с глас, когато Бети накара Дийн да ѝ даде автограф върху една салфетка.

Дийн дойде и седна до мен на дивана. Изглеждаше доволен. Беше се забавлявал. Това беше първият Ден на благодарността, който празнувах в дома си, със семейството си и с приятели. За първи път ядох домашно приготвена пуйка и всички тези традиционни ястия. През изминалите години по това време бях във Вейл, вечерях с приятели и после се напивах в някой бар. Нищо, което да си струва да се запомни. Днес обаче беше различно. Това беше моето бъдеще с Блеър.

– Намерил си си сладко момиче – каза Дийн.

– Да, знам.

– Остана да мие чиниите с баща си. Реших да ги оставя сами. Нека прекарат малко време заедно. Баща ѝ е направил доста глупости и гадости, но се опитват да поправят нещата. Навремето Ейб беше много добър мъж. Когато чух, че пак се е събрал с майка ти, започнах да се питам дали не се е побъркал.

И аз бях предал Блеър. И аз я нараних, но тя ми прости. Тя умееше да прощава. Не бях сигурен, че на нейно място аз бих го сторил.

– Не я заслужавам. Вероятно съм копелето, родено с най-голям късмет на този свят.

Дийн се засмя от сърце.

– Радвам се, че те кара да се чувстваш така, защото животът не пощади и теб. Искане ми се да бях направил повече за теб. Дъщерята на Киро е с нас от известно време. Харлоу всъщност е... най-големият проблем на Нан. Сестра ти не е никак щастлива, че Киро има дъщеря, за която се грижи. Киро може и да не е прекарал кой знае колко време с Харлоу, но поне е направил така, че тя да има всичко, от което се нуждае. Баба ѝ я отгледа добре. Момичето е много мило. Направо не е за вярване, че е дете на Киро. Баба ѝ почина неотдавна и горкото дете е малко объркано и не е особено щастливо от факта, че трябва да живее в Лос Анджелис.

Бях виждал дъщерята на Киро само два пъти. Бяхме деца и Киро я доведе на

гости у дома. Помнех само големите невинни очи и колко тихо говореше, сякаш шепнеше. Преди две години я срещнах пак, когато бях на гости при Дийн. Беше пораснала, но бе все така невинна. Много скромно и срамежливо момиче. Разбирахме се супер добре онзи уикенд. Тя остана в къщата почти през цялото време. Киро също. Това беше единственият път, когато излязох да купонясвам с групата без Киро, който за първи път си остана у дома с нея. Дийн каза, че много я пази и не дава косъм да падне от главата ѝ.

Изобщо не можех да си представя, че Нан е способна да приеме съществуването на това момиче. Вероятно го ненавиждаше. Проблем, с който трябваше да се справя.

– В мига, в който Блеър е готова, тръгваме и аз ще се разправам с Нан. Тя има нужда да поговори с някого, който я обича. Знам, че е наранена и несигурна. През целия си живот е била така.

– Нося кафе и пай. Някой иска ли? – попита Блеър, която точно влизаше в хола. Пак беше завързала престилката около коремчето си.

Когато видях очертанията на малкото бебе зад подутото ѝ коремче, първобитният инстинкт да я грабна и да я браня се събуди в мен. Станах и тръгнах към нея.

– Те могат и сами да си вземат кафе и пай – казах и увих ръка около кръста ѝ.

– Знам, но аз нямам нищо против да ги донеса.

Знаех, че тя няма нищо против. Аз имах. А като я гледах така усмихната и щастлива, исках да я направя още по-щастлива, да я глезя, да ѝ предоставя всичко, което имам.

– Само за няколко минути – уверих я и я поведох по стълбите нагоре.

– Ръш, какъв е проблемът? – попита тя.

Сложих ръка на гърба ѝ я насочих към кабинета, в който бях обещал да я вкарам преди малко. Никой вече не използваше тази стая. Време беше да я посъживим.

– Предложи десерт, нали? Е, аз си искам моя – казах, заключих вратата зад гърба си и после я притиснах към големия кожен стол. – Сядай.

Тя побърза да изпълни заповедта ми и потъна в кожата. Коленичих пред нея и вдигнах късата ѝ рокличка над бедрата точно така, както си го бях представял през целия ден от сутринта. Тя с радост разтвори краката си. Розовите ѝ бикини имаха забележимо мокро петно. Вдишах аромата ѝ. Ухаеше божествено.

– Ръш – прошепна и се облегна назад. – Не бива да се бавим много, не сме сами. Искаше ми се всички да си идат.

- Няма да се бавим. Обещавам. Трябва само да се погрижа за нещо много важно.

Прокарах пръст по мокрото петно на бикините ѝ.

- Моето момиче се нуждае от специално внимание.

Блеър простена тихичко. Обожавах този звук. Закачих пръсти на бикините ѝ и ги плъзнах по краката ѝ. Когато стигнах до високите токчета, които бе обула, събух всяка обувка поотделно. Старателно и бавно. После пуснах всичко на пода до стола.

Вече усещах аромата на възбудата ѝ. Сложих длани на коленете ѝ и я разтворих още повече. Клиторът ѝ беше пред очите ми - набъбнал, лъскав... и ме молеше да го докосна.

- Облегни се назад - казах и тя веднага се подчини. Знаех колко силно го желае. - Сложи този крак на облегалката на стола, а другия пусни на пода.

Гледах как се разтваря пред мен и после прокарах нос по вътрешността на бедрото ѝ. Вдишвах безумния ѝ аромат, наслаждавах му се. Кракът ѝ трепереше под допира ми. Докоснах набъбналата от потребност алчна малка точица и веднага покрих устата ѝ с длан, за да заглуша вика ѝ.

- Готова ли си? Сега ще се почувстваш много по-добре - казах и притиснах палеца си към клитора ѝ.

- О, господи! Моля те, Ръш. Имам нужда от теб - умоляваше тя и вдигна таза си до лицето ми.

- Мамка му, ухаеш зашеметяващо.

- Моля те - извика отчаяно.

Не исках да я оставям да чака и да се моли. Прокарах език по розовата ѝ нежна кожа, която бе готова за мен, и после го плъзнах в горещата ѝ влага. Тя притискаше ръка върху устата си, за да заглуши стоновете си. Тялото ѝ трепереше. Вкусът ѝ беше уникален. Винаги е бил такъв, но откакто забременя, беше напълно неустоим. Можех да я дразня с часове, да я карам да свършва върху езика ми безкрайно много пъти и никога нямаше да ми омръзне. Бях напълно прирастен.

- Няма нито един десерт на света с такъв божествен вкус - простенах и засмуках клитора ѝ.

Прокарах пиърсинга си по него няколко пъти, а треперливите стонове от гърлото ѝ ми подсказаха, че е близо до оргазма.

- Тихичко. Само ти помагам да се почувстваш по-добре. Отпусни се. Ще смуча и ближа пичето на моето момиче, докато не може да търпи повече и свърши в

устата ми. Искам да усетя вкуса на оргазма ѝ.

Знаех, че думите ми можеха да я докарат до ръба, и точно така и стана. Тя простена задавено и тазът ѝ се притисна към устата ми. Този вкус, към който определено бях развил зависимост, се изля в устата ми, докато тя леко се отдръпваше назад и издаваше звуци на екстаз и удоволствие и дори на страх от силата на оргазма.

– Ръш, не! О, боже, няма да мога да заглуша това – продължаваше да стене и да скимти, но аз я държах на място и продължавах да облизвам гънките около устните ѝ, потапяйки отново езика си в нея. – Ръш, моля те, няма да мога да... усещам още един... Искам да викам. О... о... Ръш... – Тя трепереше, цялото ѝ тяло се люлееше пред очите ми.

Начинът, по който реагира, ме подлуди. Знаех, че много скоро ще свърши пак. Бях ужасно възбуден. Пенисът ми вече пулсираше болезнено, притискаше се в ципа ми. Ако Блеър свършеше пак, бях повече от сигурен, че и аз ще свърша, но в дънките си. Сkochих и за по-малко от две секунди свалих и тях, и боксерки, и всичко... стиснах я за бедрата и тласнах в нея.

– Мамка му! – извиках.

Стените на влагалището ѝ се свиваха около пениса ми от втория оргазъм и докато свършваше, сега вече не покри устата си с ръка – беше напълно изгубена в насладата.

Главата ѝ бе клюмнала назад, тялото ѝ се гърчеше под мен. Буквално беше подивяла. Самата гледка бе достатъчна, за да ме изстреля отвъд ръба. Излях облекчението си в нея. С всеки гъст изблик на удоволствието ми тя простенваше, викаше, скимтеше. Краката ѝ бяха заключени зад гърба ми. Щом се усети напълно изтощена и заситена, тя ги отпусна на стола. На устните ѝ играеше задоволство. Очите ѝ бяха натежали, а клепачите притворени.

– Дори не ми пука, че някой може да ни е чул... Това много ли е лошо? Беше толкова хубаво и забравих да се тревожа за всички останали – каза тя.

Наведох се, целунах я и казах:

– Ако не искат да ни слушат, няма какво да правят в дома ми.

– Ръш, ще ме побъркаш.

– Това е добре. Не бих и искал да е по друг начин – казах усмихнат до ушите.

БЛЕЪР

Сбогуването с татко се оказа доста по-трудно, отколкото очаквах. Неговото присъствие в къщата успокои толкова много стари рани, а някои дори успя да излекува.

Излязох след него навън и после поех надолу по стълбите. Той носеше малкия си куфар, връщаше се обратно в Южна Флорида и в лодката, в която живееше.

– Радвам се, че най-сетне те видях щастлива. Сега ще ми е по-леко да спя през нощта, защото знам, че има кой да се грижи за теб и че си така обичана. Не мисля, че някога съм очаквал това момче да се привърже толкова силно към теб и да го въртиш на малкия си пръст, но явно съм грешал. Не бих могъл да съм щастлив.

– Ще дойдеш за сватбата и след като се роди детето, нали?

Не исках да плача пред него, не ми се щеше да го натъжавам повече. И без друго беше толкова сам. Нямах желание моите емоции да го объркват допълнително и да го тревожа. Не беше справедливо.

– Трябва да решите как ще се казва. Дийн вече е преценил, че иска да го наричат дядо Дийн, така че и вие трябва да изберете името на детето. – Усмихна се татко. Беше толкова хубаво да го видя истински развълнуван за нещо.

– Ще помисля и ще ти кажа какво сме решили. Искане ми се да е нещо по-хубаво от това на Дийн.

Увих ръце около кръста му и го прегърнах.

– Благодаря ти, че дойде. Толкова ми липсваше.

– И ти ми липсваше, мечо, но вината за всичко е моя. Благодарен съм на Ръш, че ми се обади.

И аз му бях благодарна. Ръш беше в центъра на всичко хубаво, което ми се случваше. Бях сигурна, че винаги ще бъде така. А като си помислиш колко различно започна всичко.

– Лек полет и ми се обади, когато кацнеш, за да съм спокойна, че всичко е наред.

Татко кимна и направи крачка назад.

– Обичам те – каза и очите му се насълзиха.

– И аз те обичам, татко.

Той отвори вратата на колата под наем, а аз останах да му помахам, докато се

отдалечаваше по алеята. Този път заминаването на баща ми не разби сърцето ми. Просто се надявах да намери малко щастие и за себе си. Крайно време беше.

Вратата на къщата се отвори. Ръш се появи в рамката и ме огледа. Знаех, че се тревожи да не съм разстроена от заминаването на татко. Тръгнах към него и той към мен. Както винаги, срещнахме се някъде по средата.

- Добре ли си? - попита, когато бяхме достатъчно близо, за да ме докосне.

- Да. Благодаря ти отново. Това, което направи, означава много повече, отколкото изобщо можеш да си представиш.

- Ще го водя при теб винаги когато пожелаеш да го видиш.

- Искам да дойде за сватбата и щом бебето се роди. Искам да види внука си. Няма си никого. Само мен. И нашият син ще бъде още един член от семейството му.

- Така ще бъде. Ще му купя билета и ще фиксирам датите в мига, в който трябва да пристигне.

Стоях пред Ръш и го гледах. Когато го видях за първи път, бях поразена от красотата на това момче. Тогава за нищо на света не бих допуснала мисълта, че този плейбой в перманентно лошо настроение крие такова голямо топло сърце под цялата си арогантна обвивка.

- Какво те промени? Сега си напълно различен от момчето, с което се запознах през юни - казах и се усмихнах пред обърканото му лице.

Ръш протегна ръка, зарови пръсти в косата ми и уви около тях няколко кичура.

- Едно решително, смело, божествено красиво и съблазнително момиче влезе в живота ми и ми даде причина да живея истински.

Гърдите ми се свиха от сладка болка. Отворих уста да му кажа колко много го обичам, но точно тогава усетих...бебето.

Грабнах ръката на Ръш.

- Ръш, рита ме - казах изумена.

От няколко седмици се чудех дали това леко бълбукане в корема ми е от движението на бебето и се бях молила да е така, но сега вече наистина го усещах. Нямаше никакво съмнение, че бебето рита.

Ръш веднага сложи ръка на корема ми. После обви бебето в дланите си, без да откъсва пълните си с възхищение и благоговение очи от корема ми.

- Усещам го - прошепна едва, сякаш се страхуваше, че може да го подплаши и то да реши да спре да се движи. При звука на гласа му бебето пак ритна.

- Говори му, Ръш.

Бях свидетел на най-красивата гледка на света. Ръш падна на колене, за да е по-

близо до корема ми.

– Хей, здрасти – каза той и бебето веднага се раздвижи под дланта му. Той рязко обърна поглед към мен. Усмивката му не се побираше на лицето. – Чува ме.

– Да, чува те. Говори му, Ръш.

– Как е там вътре? На мама коремчето и отвътре ли е така сладко, както и отвън?

Засмях се и то пак ритна.

– И аз така си мислех. Имаш късмет. Мама е много красива, но скоро сам ще я видиш. Ще бъдем двамата най-големи късметлии на тая планета.

Бебето отново помръдна, но по-слабо.

– Да се пазиш и да слушаш мама. Ние ще приготвим всичко за теб. Сега си лежи на топло и уютно.

Ръш прокара пръсти по корема ми и обърна лице към мен.

– Той наистина е там. И ни чува!

Засмях се и кимнах.

– От известно време си мислех, че рита, но не бях сигурна, а и сега беше много по-силно.

– Господи, Блеър, това е изумително!

Той целуна корема ми и се изправи.

– Да, наистина е изумително – отговорих все още с почуда, че всичко това беше мое. *Този* мъж пред мен и *този* живот, който растеше в мен.

– Кажи ми, когато мръдне пак. Искам да го усетя – каза Ръш и улови дланите ми между своите.

Хванати ръка за ръка, тръгнахме към къщата.

РЪШ

Беше минало доста време, откакто за последно идвах в дома на баща ми в Бевърли Хилс. Тогава бях пиан през цялото време и купонявах заедно с него. Това посещение щеше да бъде различно. Вече бях напълно променен човек.

Оставих куфара на Блеър на пода в стаята, която баща ми бе определил като „стаята на Ръш“ просто защото винаги когато идвах на гости, спях тук.

– Това е... не знам какво да кажа – обади се Блеър зад гърба ми.

Докато вървахме из къщата, тя не спираше да се оглежда и да възкликва пред всяко нещо, което попаднеше в полезрението ѝ. За щастие, Нан и Киро не бяха тук да ни посрещнат. Бях доволен, защото исках Блеър да има време да се настани и да си почине. Полетът беше дълъг и по лицето ѝ виждах следите от умората.

– Ще разбереш, че рок легендите обичат да демонстрират успеха си чрез много скъпи неща. И да се перчат с тях – обясних.

– Това вече го виждам. Добре са се отрупали със скъпи вещи тук – каза тя и тръгна към леглото, което се оказа прекалено високо за нея. Обърна се и ме погледна през рамо. – Как, по дяволите, ще се катеря на това нещо?

Изглеждаше толкова объркана – не можех да не се засмея.

– Ще ти донеса една табуретка.

Блеър се усмихна и поклати глава.

– Това е пълна лудост. Значи, ако искам да легна... всъщност трябва да легна горе, но не виждам как ще стане.

Приблжих се до нея, поставих ръце около наедряващата ѝ талия и я качих на леглото.

– Ето така – отговорих, седнах до нея и я нагласих да легне. – Ако не изглеждаше толкова уморена, можеше да го пробваме още сега.

Тя се прозя с ръка на устата и ми се усмихна сънливо.

– Няма да заспя – увери ме и се обърна с лице към мен.

Бях силно изкушен, но знаех, че тялото ѝ се нуждае от почивка. Целунах носето ѝ.

– Сигурен съм в това, сладка Блеър, но сега искам да масажирам стъпалата и глезените ти, докато заспиш.

Очите ѝ грейнаха от радост.

– О, наистина ли ще го направиш? Толкова са сковани след това пътуване.

– Легни на възглавницата, а аз ще събуя обувките ти. Между другото, не са много подходящи за бременна жена. Трябваше да си obuеш маратонки, а не тези високи токове.

Блеър пак се прозя и с доволна въздишка се настани на възглавницата.

– Знам. Просто не исках да изглеждам дебела и деформирана.

Тя никога не можеше да изглежда деформирана. Що за глупости?

– Това е невъзможно – уверих я.

Тя се усмихна и когато започнах да масажирам стъпалото ѝ, затвори очи.

– Казваш го, защото ме обичаш.

– Повече от живота си, но това не означава, че съм слепец. Имаш адски секси коремче.

Тя не отвърна нищо повече. Очите ѝ бяха затворени, а усмивката ѝ все още играеше върху устните ѝ. Концентрирах се върху стъпалата и глезените ѝ и когато свърших с масажа, тя вече дишаше равно и спокойно. Завих я и я оставих да си почине.

Дийн се беше излегнал на черния кожен диван, който заемаше по-голямата част от стаята „за забавления“, и играеше *Halo* на своя Xbox. Цигарата му висеше от устата.

– Моля те, не пуши около Блеър, докато сме тук – казах още с влизането.

Дийн ме погледна през рамо и се усмихна.

– Няма. Не искам да причиня нещо на детето.

Той сложи играта на пауза и метна дистанционното върху голямата червена лъскава маса пред дивана. После вдигна чашата си. Нямахше нужда да питам какво пие – чисто уиски.

– Нашето момиче спи ли? – попита той и протегна краката си на масата.

Никак не ми хареса начинът, по който каза „нашето момиче“. Блеър беше само *мое* момиче. Не беше *ничие* друго момиче, но баща ми винаги си говореше така, винаги се държеше, сякаш сме един отбор. Във всичко. Винаги е било така.

– *Моето* момиче спи. Беше много изтощена – отвърнах и седнах в другия край на дивана.

Дийн се засмя, отпи от уискито си и дръпна от цигарата.

– Държиш се като истински неандерталец. Не е твоя собственост, нали знаеш? Това не си го наследил от мен. Предполагам, че и с този факт си наясно.

Много неща не бях наследил от него, но не казах нищо.

- Ще направя всичко по силите си, за да бъде щастлива, но аз ще бъда този, който ще я прави щастлива. Само аз. Никой друг.

Дийн подсвири на леко, поклати глава, извади цигарата от устата си и изтръска пепелта в пепелника.

- Това е доста голямо предизвикателство. Желая ти късмет. Жените могат да бъдат кучки от време на време. Не за друго, а просто защото така им е скимнало. А няма мъж на света, който да направи щастлива една жена по време на периодите, в които е решила да бъде кучка.

Този разговор беше безсмислен. Той никога не бе имал жена като Блеър в живота си. Нямаше никаква представа каква е тя. Бях дошъл с мисия, щях да направя това, което се искаше от мен, и щях да се прибера у дома.

- Къде е Нан?

Дийн въздъхна и завъртя очи.

- Не е тук в момента. И слава богу. Тая е луда кучка, човече.

- Къде е Киро? - реших да не обръщам внимание на коментара му за Нан.

- Тук съм! Ето го големия мъж! Пораснал, възмъжал. Как се случи само за няколко месеца?

Високият глас на Киро не можеше бъде объркан с нито един друг звук на света. Точно влизаше в стаята с някакво момиче, висящо на ръката му. То бе на моите години, а гърдите му всеки миг щяха да изскочат от стегнатия корсет.

Момичето побърза да ми намигне с изкуствените си мигли.

- Дойдох да се разправам с Нан - отговорих и погледнах пак към баща ми, който опъваше от цигарата си, докато очите му обхождаха тялото на момичето, което Киро беше довел. Знаех, че понякога си делиха едно и също момиче. Предаваха си го като щафета. Не исках Блеър да става свидетел на такива простотии.

- Мамка му, човече! Сериозно ли? Дължа ти левия си ташак. Това момиче ме побърка, честно ти казвам. Моля те, успокой шантавия ѝ задник и ми помогни да намеря начин да говоря с нея. Винаги ли е била толкова луда?

Знаех, че Нан има много сериозни проблеми с психичното здраве, но да чуя истината за нея от устата на човека, който по принцип беше причината за тях? Това вече ме вбеси.

Станах и го изгледах лошо.

- Може би, ако имаше един нормален родител, който да я отгледа и да се грижи за нея с обич, щеше да бъде като Харлоу. Но тя нямаше. Ти си я оставил сама с майка ми. Нито едно дете не заслужава такова нещо. Поне моят баща идваше и

ме вземаше със себе си и се грижеше за мен. Даваше ми онова чувство, че някой на тоя свят ме иска. Ти никога не направи такова нещо за Нан. И тя е такава заради теб.

Не исках да му се нахвърлям от вратата, но той пръв си отвори шибаната уста и започна да плюе сестра ми.

- Говориш за сестра му, Киро. Внимавай какви ги плешиш - предупреди го Дийн.

Баща ми също дрънкаше кофти неща за нея, но не го обвинявах. Той нямаше вина за състоянието ѝ и за злия ѝ нрав.

Момичето се притисна към Киро.

- Ти ми каза, че ще е забавно. Искам да се забавлявам, бейби. Пичето ми цялото се е намокрило още от лимузината. Готово е за чукане - изгука тя.

Ето още едно от нещата, които не исках Блеър да чува и вижда. Покрай тези момичета сексът изглеждаше нещо евтино и мръсно. Искях за Блеър сексът да е само такъв, какъвто беше между нас, а не тези извратени неща.

- Бъди добро момиче и отиди да се съблечеш, докато поговоря с момчето. Бъди послушна и може и на него да позволя да целуне това мокро пиче.

- О, супер. Двама? - засмя се тя и развърза връзката на корсета, който падна на пода.

Остана по голи гърди пред очите на трима ни. И нека пак да кажа - преди за мен това беше съвсем нормално, случваше се много често, когато идвах на гости на баща ми, но сега нещата бяха съвсем различни.

- По даяяяяволите! Тая си е направила пиърсинг на зърната - каза баща ми, обърна остатъка от уискито и стана.

- Отивам в стаята си да видя как е Блеър. Ще сляза, когато свършите с нея - казах с отвращение и тръгнах към вратата.

- Какво му е влязло в задника на тоя? Обикновено не пропуска да се възползва от горещите пички, които водим тука - попита Киро, докато излизах от стаята.

Побързах да се върна при Блеър. Тя все още спеше свита в леглото. Събух обувките си и легнах до нея. Придърпах я към себе си. Обичах да я чувствам плътно опряна в мен.

Имах много повече от всичко, което баща ми бе видял и опитал през целия си живот. Всяка една негова връзка беше повърхностна, поради което изпитвах истинско съчувствие към него. Вече знаех колко много изпуска от живота. Въпреки огромния си успех бе успял да изгуби толкова много.

Толкова много напълно пропилены години.

БЛЕЪР

Устните на Ръш се спуснаха по врата ми. Водата от душа се изливаше върху нас, сякаш валеше топъл дъжд. Искях един такъв душ в нашата къща. Ръцете му се плъзнаха по кръста ми и се склупчиха на корема ми. Откакто почувства как бебето рита, все гледаше да ме пипа там. Имаше нужда да показва на сина ни, че всеки път, когато се разбуди, той ще е там, ще му напомня за себе си. Ако не беше толкова сладък в старанието си да полага такива огромни усилия да ме защитава и пази от всичко и всички, щях да започна да се изнервям.

Преди да успея да се отпусна в насладата от усещането за тялото му зад гърба ми, отнякъде се чу пронизителен писък, който и двамата разпознахме. *Нан!* Ръш застина зад мен.

– Нан? – попитах, макар че вече знаех отговора.

– Да. Предполагам вече е разбрала, че съм тук – отговори той и целуна врата ми. – Ти се изкъпи, а аз ще отида да се разправам. Нан и баща ми не се разбират добре.

Кимнах и останах под топлата вода, а той излезе и взе една от големите пухкави кърпи за тяло, подредени на мраморния плот. Искях да отида с него, но той не каза нищо, не ме помоли. От друга страна, той никога нямаше да ме извика със себе си, защото се тревожеше, че някой може да ме разстрои.

Тогава плътен мъжки глас проехтя в отговор на писъците на Нан. Кой беше това? Не бях прекарала твърде много време с Дийн, но не мисля, че беше от хората, които биха се взривили така лесно, че да повишат тон. Спрях крана на водата, грабнах една кърпа и хукнах към спалнята след Ръш.

– Кой друг е там?

Той намъкна на голо чифт дънки и се пресегна за тениската си.

– Според мен това е Киро. Мисля, че се опитват да изграждат връзката баща – дъщеря. – Отвърна той с гневен тон.

Киро? Бях виждала само снимки на този бог на рока, но сега беше тук? В тази къща.

– Стой тук. Заради това дойдохме, нали? За да се опитам да говоря с нея. Сестра ми обръща всичко с краката нагоре, превърнала е мястото в ад и Киро не може да се справи с нея. Веднага щом я успокоя и се опитам да я контролирам по някакъв начин, си тръгваме за Розмари.

Кимнах и увих хавлията по-плътно около тялото си. Ръш закрачи към вратата, спря, обърна се и тръгна обратно към мен. На лицето му се появи онази лукава усмивка. Дланите му обвиха лицето ми, а очите му се потопиха в моите.

- Искам просто да си остана тук с теб - прошепна, преди устните му да докоснат моите.

Хванах се за ръцете му, държах го, не исках да го пусна. Устните му минаха като четка по моите и езикът му плавно се плъзна по долната ми устна, но точно тогава се чу поредният силен писък от долния етаж. Ръш въздъхна и се отдръпна.

- По дяволите... това откачено семейство! - промърмори той.

- Отиди да видиш какво става. Аз съм добре.

На вратата се почука и аз пак пристегнах хавлията около тялото си. Ръш застана пред мен, за да не ме види никой.

- Какво? - изкрещя той.

Докато отваряше вратата, подадох глава иззад гърба му. Почти бях подготвена психически, че това е Нан и всеки миг ще нахлуе в стаята ни. Но не беше тя. Едно момиче на моите години стоеше пред вратата. Не приличаше на някое от момичетата, които човек очаква да види в къща на такива знаменитости. Имаше дълга кестенява коса, която падаше до кръста ѝ на меки къдрици. Беше разделена на път по средата и оформена на черта. Тъмните ѝ мигли бяха като красива рамка около сините ѝ очи с форма на бадем, но не носеше никакъв грим. Беше облечена в къси гащи, които стигаха до коленете ѝ, и бледорозова тениска с копчета. Семпло и стилно.

- Здравей, Харлоу - каза Ръш. Бях учудена, че изобщо познава това момиче. - Точно слизам. Чувам я.

Едната безупречно оформена вежда на момичето се изви нагоре.

- Надявах се да мога да се скрия тук при вас. Ти наистина ли се каниш да слизаш долу и да се разправяш с... *това*? - Южняшкият ѝ акцент ме изненада.

Коя беше и защо говореше с такъв акцент? Нали бяхме в Бевърли Хилс?

- Затова дойдох. Уж да помогна да се разрешат проблемите.

Момичето кимна и после погледна към мен.

- Ти трябва да си Блеър.

- Да - отговорих и се взрях в Ръш. Той ме придърпа към себе си.

- Блеър, това е Харлоу. Тя е другата дъщеря на Киро. Харлоу, това е годеницата ми Блеър.

- Знам всичко за нея. Дийн ми разказа. Блеър, може ли да остана тук при теб?

Нан никак не ме харесва, а аз не искам да се въртя край ядосани хора.

- Тя трябва да се облече и не съм сигурен дали...

- Няма никакъв проблем. За мен ще е удоволствие. Само ще измъкна някакви дрехи от куфара си и ще се облека. Няма да се бавя повече от минутка - прекъснах го набързо.

Обикновено можех да преценя характера на човека още от пръв поглед и Харлоу ми харесваше. Изглеждаше ми срамежлива, в очите ѝ нямаше никаква злоба, говореше меко и възпитано. Освен това беше първото момиче, което не огледа Ръш още с отварянето на вратата. Това беше огромен плюс в нейна полза.

- Сигурна ли си? Мислех да накарам да ти приготвят нещо за ядене и...

- Страхотна идея! Прати храна и за Харлоу, моля - прекъснах го, преди да е казал каквото и да било повече.

Смехът на Харлоу ме сепна.

- Извинявай, но това все едно не е Ръш. Забавно е да го гледаш такъв.

Да, това момиче наистина ми харесваше.

- Нека се облека и после отиди да укротиш Нан, преди да е дошла да те търси. Не искам да я виждам... все още.

Това май го накара да излезе от вцепенението и разколеба първоначалното му категорично решение да ме държи увита и скрита в леглото като някакъв инвалид. Нямаше да иска да допусне Нан близо до мен, особено когато е в такова настроение.

Щом Ръш излезе, веднага подканих Харлоу да влезе.

- Настанявай се. Аз само ще се облека набързо.

- Благодаря. Никога не бях влизала в стаята на Ръш. Обикновено си седя в моята и чета. Но когато Дийн ми каза за теб, бях любопитна да те видя - призна тя със срамежлива усмивка.

- И аз искам да науча повече за теб. Не знаех, че Киро има и друга дъщеря. Тази, която познавам, не е много мила. Но ти не си като Нан.

Харлоу се натъжи.

- Отгледана съм по съвсем различен начин от Нан. Баба ми би ми зачервила дупето от шамари, ако се държах като нея. Не ми беше позволено да упорствам и да се налагам, не ми беше позволено и да изпадам в такива нервни пристъпи. Баба ме възпита да се държа като дама. Мисля, че заради това татко обичаше да идва да ме взема... защото тук не пречех. Седях си в стаята си и си четях. Когато татко имаше време, идваше да ме вземе, за да отидем на кино или в някой

увеселителен парк. Но като цяло животът ми доскоро беше при баба в Южна Каролина.

Ето това обясняваше южняшкия акцент.

– Аз израснах в Алабама. Точно се питах за акцента ти – признах.

Тя се усмихна.

– Повечето хора се чудят. Никой не очаква дъщерята на Киро да е от дълбоката провинция.

Права беше. Никой не очакваше. С това име и с такъв известен баща се предполагаше, че е разглезено момиче от елита. Но тя не беше такава. Извадих една лятна рокля от куфара си. Сега носех предимно рокли, понеже коремът ми растеше доста бързо и беше прекалено голям за дънки.

– Връщам се веднага – казах и забързах към банята, за да се облека.

РЪШ

Киро беше гол до кръста и размахваше татуираните си ръце като бесен. В едната държеше цигара, а в другата бутилка ром.

– Какъв ти е шибаният проблем, бе? Хей, имаш проблем с майка си, не с мен. Затова отивай да лаеш на шибаната Джорджиана. Защо само аз трябва да се занимавам с луди? – крещеше той, когато влязох в стаята.

На масата за бiliarд се мотаеха чифт дантелени бикини, но момичето, с което го бях оставил преди няколко часа, не се виждаше. Какви чудеса се случваха из тая къща.

– Ръш? Чу ли го? Изобщо не му пука за мен. Изобщо не му дреме, че цял живот се е правил, че не съществувам. И знаеш ли още какво? Има и друга дъщеря! Някаква стисната суха кучка, която не иска дори да ме погледне – пищеше Нан.

Тръгнах към нея и я хванах за ръцете.

– Поеми въздух, Нан, няколко пъти. Трябва да се успокоиш, за да поговорим. С писъци и крясъци няма да разрешиш нищо.

Тя ме изгледа с убийствен поглед, но все пак ме послуша. Изчаках, докато поеме дъх и се успокои, и стиснах ръцете ѝ.

– Добре. Сега иди и седни на дивана и не говори. Остави ме аз да говоря. Става ли?

Тя се нацупи, но тръгна към белия кожен диван, разположен на две от стените в стаята. Обърнах се към Киро, който отпиваше от бутилката. Този човек трябваше да спре да пие и да започне да се храни. Ребрата му се виждаха. Фетишът му към кожата не свършваше само с мебелите в къщата – винаги беше облечен в кожени дрехи. Кожените му панталони висяха на таза, където също имаше множество татуировки.

– Не мога да повярвам, че я накара да млъкне за цяла минута – промърмори Киро и заби цигарата между устните си.

Погледнах Нан и поклатих глава. Толкова си приличаха... винаги последната дума да е тяхна.

– Разстроена е. Моля те, внимавай какви ги говориш пред нея и не забравяй, че ти е дъщеря. Дъщерята, която остави да живее с възможно най-невъзможната и лоша майка на света. Сега... – Погледнах към Нан. – Не можеш да мразиш Харлоу, защото е избрал да се грижи за нея. Ти мразеше и Блеър поради същата

причина. Никога нищо не ти е направила, но ти я мразеше ей така, защото си го науми. Има само двама виновни за ситуацията, в която се оказахме всички. Киро и майка ни. Ако ще мразиш някого, концентрирай злобата си към тях, но не и върху всички около тях.

- Накарала те е да ме намразиш! Никога преди не си ме обиждал и наранявал! Никога не си ме говорил така! Мразя я, защото тя те взе от мен. Обвинявам я с пълно право. Тя ми заграби единствения човек, който ме обичаше. Сега само ми се караш и ме унижаваш, като през цялото време осъждаш постъпите ми. Дори не ми се обади, откакто излязох от болницата. - Последните думи направо ги изплю и скочи на крака. - Писна ми да ви карам да ме обичате. Не трябваше дори да си правя усилието. Надявам се, че сега всички сте щастливи и доволни.

Тя побягна през вратата и надолу по стълбите. Не бях сигурен дали наистина си тръгва, или просто прави номера, за да види дали някой ще я последва. Бях вървял след нея прекалено дълго и аз също бях спомогнал да се превърне в това, което беше сега.

- Мамка му! Трябва да се преместиш тук за постоянно. Щом можеш да се отървеш от нея така лесно - каза Киро и се настани на дивана с вдигнати на масата крака. Не изпускаше рома от ръката си, а цигарата все така висеше от устата му. - Седни и ми разкажи за това момиче, с което още не си ме запознал. Явно е нещо специално, щом побягна като ошипан, когато Принцеса се съблече преди малко.

Момичето не се казваш Принцеса. Киро наричаше така всяко момиче, което чукаше. Когато бях по-малък, Киро ми каза, че ако на всички им казваш по един и същи начин, няма да те хванат да стенеш нечие друго име. По онова време мислех, че е гений. Може би наистина беше гений в музиката, но по отношение на жените беше пълен идиот. Беше истинско чудо, че все още имаше пенис. Беше го пъхал на толкова много места, че по едно време бях започнал да се притеснявам, че може да му падне.

- Пичето на Принцеса беше много яко. Трябваше да го видиш. Розово, без никакъв косъм. Мисля, че даже го беше намазала с някакъв балсам. За мен.

- Не искам и да чувам. Не съм тук за това - прекъснах го, преди да се е впуснал в повече подробности.

Киро се засмя и пак отпи от рома.

- И така яко смучеше! Правеше вакуум с устата си.

- Татко, моля те. Не ми е от първа необходимост да си го представям.

Гласът на Харлоу! Обърнах глава и трескаво се заоглеждах за Блеър. Тя беше

застанала до Харлоу в лятна светлосиня рокля с бели ивици и с дълъг ръкав. Освен това роклята ѝ беше поне десет сантиметра над коляното. И за капак на всичко беше боса.

- Мътните ме взели. Много апетитно парченце торта. Котенце, бих ти предложил да седнеш в скута ми, но мъжът ти ще ме кастрира, ако се опитам да те доближа.

- Няма да се задоволя само с кастрацията - изревах и му метнах предупредителен поглед, преди да тръгна към Блеър.

- Така и не ни изпрати храна, затова слязохме да потърсим нещо за ядене. Къщата беше затихнала и решихме, че Нан е излязла - обясни Харлоу.

Мамка му! Забравих храната!

- Съжалявам, бебо. Нан се беше разпищяла и се заплеснах. Хайде, ела да те нахраня.

- Помолих новия готвач господин Брандърс да ни направи салата с пиле - отговори Харлоу.

Блеър стисна ръката ми и прошепна:

- Добре съм. Престани да се тревожиш и да се ядосваш.

Не, тези разпавии със семейството бяха последното нещо, от което имах нужда. Трябваше да се грижа за Блеър и за бебето ни. Усетих тежката миризма на цигари и обърнах Блеър към вратата.

- Да излизаме. Киро пуши тук.

- Наистина ли ще я накараш да излезе, защото пуша? - попита учудено и някак развеселено Киро.

Дори не си направих труда да му отговоря, просто бутнах Блеър навън. Даже се изкушавах да ѝ кажа да спре да диша, докато не излезем на чист въздух. Трябваше по възможно най-бързия начин да разчистя лайната, които Нан беше забъркала, и след това да се махнем. Блеър трябваше да си е в Розмари, а не в това просмукано от никотин място.

- Остави го на мира - скара се меко Харлоу.

- Дийн не се е шегувал. Момчето наистина е станало като послушна женичка - извика Киро и се засмя с пълно гърло. Стиснах зъби и продължих да бутам Блеър към кухнята.

- Изглежда ми доста интересен човек. Така и не ни представи - каза Блеър.

- Не ти трябва да се запознаваш официално с него. Не искам Киро да се навърта около теб.

Блеър ме погледна изненадано, а аз усетих как лицето ми помръква още повече.

- Защо?

- Защото той няма никакъв морал. Нула. И думата „мярка“ му е напълно непозната. Жените му се хвърлят на врата и в краката, той ги чука и после хваща другата. Не ми се ще да те оглежда.

- Искате ми се да мога да потвърдя пред него, че наистина имаш пенис. Много голям и красив пенис – прошепна тя.

- Моля те, нека се придържаме към голям. Не го наричай красив... нараняваш чувствата му.

Блеър се засмя и избърза пред мен.

БЛЕЪР

Не бях сигурна, че да вечеряме семейно беше много добра идея, но Ръш беше категоричен, че трябва да намери начин Нан и Киро да започнат да общуват нормално и очевидно търсеше вариант да накара тази крехка връзка между баща и дъщеря да проработи. Бях прекарала целия ден край басейна. Беше краят на ноември, но все още беше много горещо. Свикнала бях с необичайно топлите зими в Алабама, но тук температурата беше дори по-висока. Ръш лежеше до мен и не спираше да ме маже със слънцезащитен крем навсякъде по тяло.

След душа се почувствах малко по-бодра и бях готова да се впусна в това напълно безумно приключение – семейната вечеря. Правех го само заради него. Харесвах Харлоу въпреки малкото време, в което бяхме заедно. Тя не се шегуваше, когато каза, че прекарва деня заключена в стаята си. Почти не се показва целия ден. Стана ми жал за момичето. Струваше ми се, че е ужасно самотна тук. Питам се какъв ли е бил животът ѝ в Южна Каролина. Дали е имала приятели там? Дали сега ѝ липсваха?

Ръш влезе в спалнята ни, но когато ме видя, веднага замръзна на място.

– Не, Блеър. Изглеждаш изумително красива, разкошна, божествена, но не може да облечеш тази рокля за вечеря. Гърдите ти са излезли навън и сега мисля само как да отложам вечерята и да те съблека. Не може да слезеш така. Киро е перверзник и ще се наложи да го убия. Моля те, избери нещо, което показва по-малка част от гърдите и краката ти. По дяволите, обуи дънки, пуловер и маратонки.

Ако не изглеждаше толкова ужасен и изплашен, щях сериозно да започна да се ядосвам. Обичах тази рокля. Караше ме да се чувствам секси въпреки бременността. Колкото по-голяма ставах, толкова по-непривлекателна се чувствах. Талията ми буквално бе изчезнала.

– Нито един чифт дънки не ми става. Освен това харесвам тази рокля. В нея се усещам хубава.

Ръш изръмжа недоволено и тръгна към мен.

– Изглеждаш... *мамка му*, изумителна. Не може дума като „хубава“ да бъде адекватно определение за начина, по който изглеждаш в тази рокля. Но сега искам, ако е възможно, да не предизвикваш преждевременни оргазми. Искам да си по-малко съблазнителна и повече да изглеждаш като моята бременна

годеница. Не искам да слушам как Киро подмята груби епитети към теб. Ще ми се да се концентрирам върху единствената си задача тук – да събера Нан с баща ѝ.

О, добре тогава!

– Е, щом мислиш, че така е редно, ще се преоблека – отговорих.

– Да, моля те. Направи го заради мен – каза с умолителен глас.

– Ще ми разкопчаеш ли ципа? Едва го закопчах сама.

Ръш прокара ръце по гърба ми, свали ципа и плъзна роклята по раменете ми. Тя, разбира се, застана на кръста ми. Не бях сложила сутиен заради дълбокия гръб и вероятно Ръш се бе впечатлил от наеддрелите ми гърди.

– И сложи сутиен – каза той с дрезгав глас. После се наведе и захапа едното ми зърно, засмука го в устата си. Металът на езика му веднага раздразни чувствителната ми кожа. Хванах се здраво за раменете му.

– Ръш, трябва да слизаме за вечеря – напомних му, докато той плъзгаше роклята по бедрата ми и накрая тя падна на пода.

– В момента изобщо не ме е грижа – промърмори и премести устните си от едното ми зърно към другото.

Ръката му пропълзя към бикините ми и пръстът му веднага ме промуши – леко и настоятелно. Коленете ми се огънаха.

– Моля те... аз... моля те...

– За какво ме молиш? – попита, вдигна ме и ме сложи на тоалетката. – Разтвори си краката – каза със заповеднически тон.

Изпълних веднага. Ръката му запуши устата ми, а пръстът му започна да се плъзга в мен. Бързо и нежно, в непоколебим ритъм. Всеки път, когато го изваждаше от мен, той го прокараваше навлажнен по клитора ми и пак го потапяше вътре. Бях много близо до оргазъм. Ръш очевидно знаеше как да ме накара да свърша за нула време.

– Така хубаво ли е? Беше готова и мокра за мен още преди да почна – прошепна в ухото ми, когато пръстът му се изплъзна и се премести към другото ми отворстие. Завъртя го в кръгче и за моя изненада, вместо да ме притесни или смути, това ме възбуди още повече. Ръш, естествено, забеляза. И как можеше да не забележи – цялото ми тяло трепереше. – Мамка му, няма да мога да издържа на тая вечеря. Ще си мисля само колко е приятно да си играя с прелестния ти задник.

Не исках да ходя да ям. Исках да свърша. Ръш премести пръста си към клитора ми, описа няколко кръгчета, ощипа го леко между палеца и показалеца си и

после вкара показалеца, докато палецът продължаваше да играе върху клитора ми. Стиснах ръката му и извиках силно, защото не можех, а и не исках да задържам мощния оргазъм.

Тялото ми се отпусна като желе в ръцете му. Той ме държеше, а пръстът му бавно излезе от мен. После леко започна да облизва пръстите си. Само докато го гледах, цялото ми тяло започна да потреперва с ново горещо желание. Последният пръст излезе от устата му и той се ухили със сатанинска усмивка.

– Това ще ме успокои поне докато кошмарът свърши. Моля те, направи ми една услуга – остави си бикините. Искам да знам, че аз съм ги намокрил така.

От думите му зърната ми пак се втвърдиха. Ако не спреше веднага, нямаше да можем да слезем за вечеря.

– Облечи нещо, което ще ме държи спокоен и няма да мисля как да те съблека, и нека да вървим да се изправим лице в лица с ада – прошепна Ръш и ме издърпа нагоре. – Освен ако не искаш да си останеш тук. Ще ти донеса храна и всичко... Ако не ти се слиза...

Нямаше начин да се крия тук, докато той е долу и се разправя с Нан. Бях категорична, че ще слеза. Бях решила да си държа устата затворена, но поне щях да му бъда морална подкрепа.

– Идвам с теб. Изчакай ме само секунда. Малко съм запъхтяна и краката ми са омекнали.

– Точно така искам да си през цялото време – усмихна се той.

Вдигнах роклята си и я метнах към него. После отидох до гардероба и избрах друга рокля, стигаща до коляното и с високо деколте. Можех да обуя ботушите си – щяха да направят роклята малко по-сладка. Облякох я и плъзнах единия си крак в ботуша.

– Обуваш ботуши? *Тези* ботуши? – попита Ръш и ми помогна да напъхам крака си в първия.

– Да.

Той изпъшка и поклати глава.

– Проклетите ботуши! Когато един мъж те погледне в тези ботуши, веднага си мисли, че си само по ботуши и нищо друго. Всеки мъж те вижда гола в тях.

– Ръш, наистина трябва да престанеш! Мислиш си, че всеки мъж иска да ме види гола, но в случай че не си забелязал, нека ти припомня, че имам корем с бебе в него и този корем се вижда отдалеч. Никой не иска да ме вижда гола... освен теб.

Веждите му отскочиха нагоре.

- Наистина ли го мислиш?

- Не мисля, а знам.

Той въздъхна и се предаде.

- Това е още една причина да си толкова дяволски неустоима. Хайде, сладка

Блеър, да отиваме да вечеряме.

РЪШ

Нямаше да мога да се концентрирам върху Нан, ако Блеър седеше до мен по време на вечеря. Щях да защитавам само Блеър. Когато Нан излезе от кома и ù казах за бебето, почти за малко да омекне към Блеър, но после узна, че Ейб не ù е баща. Научи, че баща ù е Киро, и оттогава Нан бе извън всякакъв контрол. Разбих желанието ù да има родител, който да я обича. Бях ненавиждал Ейб с години заради разбитото сърце на малката ми сестра, но се оказа, че Ейб не е имал никаква вина. Майка ми е трябвало да излезе и честно да ни каже истината, а тоя задник Киро е трябвало да поеме задълженията си като баща. Да каже нещо, да *направи* нещо.

Когато влизахме в трапезарията, Блеър стисна ръката ми. Огледах стаята и с облекчение установих, че Нан все още не е дошла. Искях Блеър да седне и да се отпусне, преди сестра ми да се появи.

- *Ти* имаше желание да се събираме като семейство, *ти* беше организаторът, а закъсняваш - каза Киро и огледа Блеър.

Започвах да го мразя, честно. И причините се увеличаваха с всяка изминала секунда.

- Нан я няма още, така че не сме закъснели - казах, заведох Блеър до другия край на масата, сложих я да седне до баща ми и се настаних до нея.

- Тоя е вече във форма. Отрано е почнал с рома - обясни Дийн на Блеър.

Извинителният му тон и изражение ми напомниха, че баща ми имаше сърце за разлика от най-добрия му приятел. Но това вече го знаех. Баща ми не ме беше забравил, не се беше направил, че не съществувам. Но пък Киро не беше пренебрегнал Харлоу. От друга страна, започнах да се чудя дали с Харлоу положението би било същото, ако баба ù не я беше взела да я отгледа. Да, Киро даваше парите, но възпитанието беше заслуга на баба ù. Той само се появяваше с някое пони и с много обещания, които обикновено не спазваше.

- Хей, това съм аз. Не мога да се правя на друг само заради теб - извика Киро от другия край на масата. - Опитваш се да държиш красивото си момиче далеч от мен, нали? - Засмя се той. - Аз само я погледнах, какво толкова. Нямам намерение да я докосвам. Момичето носи твоето бебе, за бога! Никога не посягам на бременни жени. Не искам да се появяват още деца, за които да ми се натрива носът, че са мои.

Усетих как тялото на Блеър се напрегна. Сложих ръка на бедрото ѝ. Това не биваше да я разстройва. Не беше направил и казал нищо лошо, това признавам, но ми се искаше да спре да я гледа.

- Татко, остави Ръш и Блеър на мира. Закачаш се с тях, знам, но това кара всички да се чувстват неловко - намеси се Харлоу, която седеше тихичко до баща си.

Тя рядко говореше и така и не бях свикнал с мекия ѝ, вежлив глас. Все още не можех да повярвам, че този мъж бе създал такова добро дете. По нищо не приличаше на него. Освен това тя беше единственият човек, който можеше да накара Киро да се укроти. Сякаш гласът ѝ го успокояваше.

- Добре, слънце. Не искам да провалям вечерята ти. Само се шегувам, знаеш го, нали?

- Не, без повече шеги - отвърна тя с много мек тон, но в същото време прозвуча като заповед.

Блеър се сви до мен.

- Харесвам я - прошепна много тихо. Едва я чух.

Усмихнах се. Не бях сгрешил с предположението си, че Блеър ще хареса Харлоу. Тя беше честно и мило момиче. И Нан щеше да я побърка.

По мраморния под към кухнята се чу зловещо потракване на токове. Застинах и се подготвих за Нан. Тя врхлетя в трапезарията, облечена в много къса синя рокля от някаква пухкава материя. Обувките ѝ бяха убийствено високи. Дългата ѝ червена коса бе прибрана отгоре и около лицето ѝ падаха свободно пуснати кичури. Беше се постарала да изглежда хубава. Това беше Нан. Такава беше. Гледах как обхожда с призрачно изражение седналите край масата лица.

Раздразнението в очите ѝ, когато забеляза Блеър, не беше нищо в сравнение със злобния убийствен поглед, с който стрелна Харлоу. Изчаках да видя дали ще каже нещо, за да се намеся и веднага да я накарам да млъкне.

Харлоу не вдигна поглед. Очите ѝ бяха заковани в салфетката, която въртеше в ръцете си. Напрежението беше непоносимо. Никак не ми харесваше, че Нан прибягваше до такива средства, за да привлече вниманието на всички.

- Седни, момиче, и престани да стоиш над главите ни като отровна съскаща змия. Искаме да ядем - каза ядосано Киро.

Очите на Нан пламнаха зловещо. Тя се огледа и закрачи към свободния стол вдясно от Киро, но после реши да се настани до Дийн. Малкото момиче в нея все още се страхуваше да не бъде отхвърлено. Знаеше, че баща ми няма да я изгони, затова седна до него.

– Не знаех, че си я довел – излая Нан.

Блеър беше толкова напрегната, че едва се удържах да не я придърпам към себе си, за да я успокоя, докато се отпусне.

– Разбира се. Тя е там, където съм и аз.

Нан завъртя очи.

– Липсва ми предишният Ръш.

– На мен не ми липсва – отвърнах.

– Това е семеен проблем. Не можеше ли няколко минути да поседиш сама, или планираш да го задушаваш до края на живота му? – Болката на Нан се превръщаше в злоба, но нямаше да ѝ позволя да си го изкара на Блеър. Наведох се напред и я погледнах в очите.

– Никога не ѝ говори по този начин. Никога. Ако не се беше съгласила да дойде с мен, и аз нямаше да дойда. Не омаловажавай годеницата ми. Тя е моят избор. Налага се да уважиш този факт.

Нан рязко се изправи в стола си и се облегна назад. Не исках да ѝ говоря така, особено когато осъзнавах колко я боли, но Блеър беше първата ми грижа. Блеър винаги щеше да бъде преди всеки друг.

– Умирам от глад. Къде е шибаната храна? – извика Киро.

Две момичета на около двадесет и нещо се разбързаха с таблите из трапезарията. Обикновено в тази къща нямаше сервитьорки. Не и с цел сервиране на храна. Дийн и Киро не си падаха по официални вечери, но за тази вечер Дийн бе извикал кетъринг, който да се погрижи за всичко това. Момичетата гледаха двете рок звезди като треснати и се опитваха да уцелят масата, докато нареждаха предястията и вземаха поръчките за напитките.

– Гледай ти какво си имаме тук – каза Киро, докато приплъзваше ръка по крака на едно от момичетата.

– Татко, недей – прошепна Харлоу. Киро се изсмя сърдечно и намигна на сервитьорката.

– По-късно.

– Господи, не мога да повярвам, че майка ми е спала с този мъж! – каза Нан малко по-високо от нужното.

– Нанет, не се впускай в темата за майка ти – предупреди Дийн, но беше прекалено късно, защото очите на Киро блещукаха, очевидно бе развеселен от темата.

– Защо не, питам се аз? Аз съм богът на рока, малката. Истински. Дяволски. Добър. Бог. На рока. – Той отпи от чашата си и се усмихна. – Всички жени искат

да видят какво е. Майка ти не беше по-различна от останалите.

– Татко, моля те – каза тихичко Харлоу и го докосна леко по ръката.

– Майка ми е била прекалено млада и неопитна – изстреля обратно Нан.

– Ами не беше никак млада. Просто беше много старателна. Полагаше нечувани усилия да преспи с всеки от нас. Мисля, че тя печели короната в състезанието „Кой е бил чукал от всички членове на *Slacker Demon*“. А повярвай ми, това е много трудна задача, понеже Дийн ги подбира и е с много високи изисквания.

Лицето на Нан пребледня. Време беше да се намеся, преди нещата да излязат от контрол.

– Благодаря за информацията, Киро, но мисля, че повечето тук сме запознати със сексуалните навици на майка ми. Сега може ли да спрем вече по тази тема и да караме напред?

Киро кимна.

– Разбира се. Хайде да ядем нещо от тази шибана храна.

Сервитьорите пак се разбързаха около масата с подноси в ръце, питайки всеки от нас какво предпочита. Блеър отказа повечето от предястията. Взе си само малко хляб.

– Само това ли ще хапнеш? – обърнах се към нея загрижено.

Тя се наведе към мен, за да не чуе никой.

– Докато съм бременна, не мога да ям сурово месо и предястия, приготвени с непастъризизирано мляко.

Мамка му! Ето още нещо, което не знаех. Избутах стола си назад и тръгнах към кухнята. Тези хора трябваше да ѝ приготвят нещо, което да може да яде.

БЛЕЪР

Нямаше нужда да го питам къде отива – вече знаех. Щеше да се върне с храна, която мога да ям. Ако не бях гладна, щях да го спра, но наистина ми се хапваше нещо повече от парче хляб.

– Превърнала си брат ми в някакво послушно кученце. Колко е жалък – изсъска Нан от другата стана на масата.

– Прибирай си ноктите, Нан. Блеър е гладна и трябва да се храни. Ръш се грижи за това, което е негово – отговори Дийн и метна една скарида в устата си.

– Ти не знаеш ли, или не разбираш какво означава контрацепция? Или това ти е бил планът от самото начало? Да го вържеш с някакво бебе?

Имаше голяма вероятност до края на живота си да имам проблем с отношението на Нан. Дали щях да се разстроя и да се огъна, беше въпрос на избор, който щеше да определи много неща в живота ми в бъдеще. Не, нямаше да напъхам пистолета в лицето ѝ, но това не означаваше, че щях да търпя поведението ѝ само защото е сестра на Ръш.

– Разбирам, че си наранена и гневна, Нан, но аз лично не съм ти направила нищо, затова те моля да млъкнеш.

Дийн се засмя, а очите на Нан пламнаха. Страхотно. Сега я ядосах още повече.

– Слушай какво ще ти кажа, малка кучко. Не знам какво си въобразяваш и сигурно си вярваш, че имаш и с какво да го задържиш, но повярвай ми – нямаш нищо. Аз съм му сестра. Аз съм негова кръв. И ако се стигне до избор, той винаги ще избере *мен*. Така че не смей да ме заплашваш.

Колкото и да ми се искаше да хукна и да се скрия в стаята на Ръш, знаех, че това ще усложни нещата още повече.

– Това не е състезание. Ти си му сестра, аз съм майка на детето му. Не е нужно да обича само един човек в живота си, Нан. Това е детинско и леко неуравновесено мислене. Ръш е тук, защото те обича и иска да ти помогне. Не му забивай шамар с опитите си да ме прегазиш.

Нан отвори уста и пак я затвори. Цялата ѝ челюст се движеше напред-назад и зъбите ѝ скърцаха.

– Бива си го това момиче Блеър – извика Киро и болката, която видях в очите на Нан, почти ме накара да я съжаля. Знаех какво е баща ти да не те иска, но знаех и какво е да имаш баща, който те боготвори.

Тя не знаеше.

– Нямам идея защо дори се напъвам. Никой не ме приема тук. Ръш беше всичко, което имах. Но сега се е залепил за теб, а ти ме мразиш! – Издаде грозен режеш звук, стана и метна салфетката на масата. – Ти ми взе Ръш. – Насочи обвинително пръст към мен. После се завъртя към Харлоу. – А ти, ти си окупирала любовта на баща ми. Аз нямам нищо.

Нан се обърна и побягна от стаята.

Ръш влезе точно когато токовете ѝ отекваха навън по мрамора. Той погледна Киро и вече беше истински ядосан.

– Какво ѝ направи? Нямаше ме само пет минути.

Киро сви рамене.

– Не гледай към мен. Жена ти я накара да побегне.

Гневът на Ръш се изпари и на негово място се настани неподправено изумление и объркване.

– Блеър? Какво стана?

Поклатих глава.

– Започна да ме обвинява и напада и аз ѝ казах истината.

Ръш въздъхна и тръгна след сестра си. Седях и се чудех дали и аз да не тръгна с него. Или от мен се очакваше да остана тук? Забравих за яденето. Стомахът ми беше свит на топка.

– Семейната вечеря започна да оредява. Някой друг иска ли да си тръгва, преди да започнем със салатата? – попита Киро с весел тон.

Не разбих как може да си прави шеги след всичко, което се случи току-що. Дийн се пресегна и стисна ръката ми.

– Ще се върне. Понякога Нан има нужда само от Ръш. Той го знае.

За беда, аз също го знаех.

Ръш не се върна до края на вечерята. Киро вече почти бъркаше в бельото на сервитьорката. Харлоу не му обръщаше внимание и пиеше виното си в мълчание.

Интересът на Дийн беше концентриран върху другата сервитьорка. Бях повече от сигурна, че двете вървяха с менюто. За щастие, Дийн поне все още не беше започнал да опипва различни части от тялото ѝ. Искях да стана и да се кача в стаята си.

– Мисля, че ти и Блеър трябва да си лягате вече – каза Киро на Харлоу, без да я поглежда. Зяпаше гърдите на сервитьорката и ръката му все още беше под полата ѝ.

- Напълно съм съгласна - отговори Харлоу, изправи се и ме погледна извинително.

Станах и отворих уста да благодаря на Дийн и на Киро за вечерята, но тогава забелязах, че ръката на Дийн вече лази под полата на другото момиче. Реших да побързам след Харлоу.

- Съжалявам, че трябваше да станеш свидетел на това... Откакто Нан започна да побърква всички, баща ми пие по цял ден. А когато пие... има нужда от... много жени.

С други думи, чукаше каквото му падне. Това беше ясно, но Дийн? Може би още една рок легенда, свикнала да получава всичко, което иска.

- Мислех, че Ръш ще се върне по-скоро - казах с надежда да сменя темата на разговор.

- И аз така предполагах - кимна тя. - Но Нан може да бъде... тя идва малко в повече на всеки човек, дори на тези, които я обичат.

Това беше прекалено меко казано. За мен Нан беше просто кучка.

- Тя ме ненавижда и вероятно ще се наложи да се примиря с това и да го приема като част от живота си с Ръш, но мразя начина, по който го изнудва.

От трапезарията се разнесе женски писък и после мъжки стон.

- Хайде, да се махаме. Ако искаш да вземем асансьора, за да избегнем грозните звуци. Там поне няма да се чуват, докато охкат и пъшкат.

- Те... правят го в трапезарията ли? - попитах шокирана. Изобщо не се притеснявах, че останалите хора от кетъринга могат да ги чуят или да ги видят.

- О, те биха го направили, където сварят. Повярвай ми. Не ти и трябва да знаеш какво съм видяла през тези години. Мисля, че заради това съм все още девствена. Е, и може би защото съм много срамежлива, когато съм с момчета на моите години.

Беше истинско чудо, че това момиче бе запазило невинността си. Особено с такъв баща.

- Аз бях девствена до момента, в който срещнах Ръш. Понякога е по-добре да изчакаш, докато се появи истинският, подходящият мъж.

Харлоу се усмихна и кимна.

- Така е, но пък има голяма вероятност това изобщо да не се случи. Не съм много общителна. Водя доста затворен живот тук. Винаги съм мразела секса заради всичко, което баща ми е правел пред очите ми, но напоследък започвам да си мисля, че ще е добре да погледна на нещата от друг ъгъл. Ти и Ръш сте много щастливи заедно.

Стана ми мъчно за нея. Очевидно баба ù е била много доминантна и властна натура, а после при Киро бе видяла точно обратната страна на живота, съвсем различна от това, което е познавала отпреди. Вероятно момичето бе много объркано.

- Излизаше ли с момчета в Южна Каролина? - попитах.

- Не много. На баба не ù се нравеше да излизам с момчета. Казваше, че това води само и винаги до секс. Каза ми, че трябва да чакам да се омъжа и чак тогава да правя секс. Така пишело в Библията. Но ако не излизам с момчета, как очаква да се омъжа? - засмя се тихо тя. - Както и да е, няма значение. И без друго не можех да се сетя какво да кажа, когато бях с някое момче. Глътвах си езика, особено ако го харесвах. Станах много срамежлива и ме мислеха за странна. Мисля, че с годините това започва да отминава.

Харлоу беше класическа красавица. Тя беше елегантна, перфектна. Беше ми много трудно да повярвам, че не е излизала с момчета.

- Отивам си в стаята. Трябва да си довърша книгата. Неотдавна покрай киндъла си открих доста инди писатели и съм леко прираствена.

- Инди?

- Независими. Сами публикуват книгите си. Натъкнах се на страхотни таланти сред тях.

Май и аз трябваше да си взема киндъл.

- Приятно четене - казах и тръгнах към стаята на Ръш.

РЪШ

Нан плачеше с глас. Колкото и да беше зла, сърцето ми се късаше заради нея. Тя беше моята малката сестра, бяха постъпили лошо с нея. И двамата ѝ родители се бяха отнесли по жесток начин. Откакто се помня, все се опитвах да ѝ давам обичта, от която се нуждае, но очевидно само аз не стигах. Една от тези две карикатури, които я бяха създали, трябваше да я приеме и обикне.

– Тя ме мрази – изхлипа Нан. – Пред очите на Киро ме накара да се почувствам като истинска глупачка. Изобщо не я интересува, че полагам толкова много усилия да го предразположа да се сближи с мен.

Бях сигурен, че Нан е предизвикала Блеър да каже всички тези неща, но не изрекох съмненията си на глас. Бях изнервен до краен предел след един час опити да я накарам да се успокои и да говори с мен. Имаше нужда от човек до себе си и бях напълно сигурен, че аз съм единственият на тази планета, който всъщност се интересуваше от нея и от проблемите ѝ.

– Знам, че я обичаш, но тя е зла. Студена и зла. Помниш ли как ми насочи пистолета в лицето?

Нан подсмръкна и избърса мокрото си лице.

– Това беше различно. Майка ни и Ейб току-що бяха разбили на парчета целия ѝ свят, а ти я торможеше.

Нан се изкиска.

– Винаги ли ще я защитаваш? Дори когато ми се подиграва и когато се присмива на потребността ми от родител? Пред очите на Дийн. Пред Харлоу. Пред Киро. Изобщо не я интересуват чувствата ми.

Блеър беше бременна и самата тя трудно успяваше да контролира хормоните си. Въпреки това щеше да се наложи да поговоря с нея да си мълчи пред Нан. Колкото по-бързо успеех да събера Нан и Киро, толкова по-бързо щях да измъкна Блеър от този ад. Нямахме как да жонглирам между Блеър и сестра ми. Беше прекалено много.

– Не е трябвало да ти казва... каквото ти е казала, но и ти не е трябвало да казваш това, което предполагам си ѝ наговорила.

– Нищо не съм ѝ наговорила! Тя ме гледаше с такава омраза.

Блеър имаше много причини да мрази Нан, но когато настоя да дойдем да се видим с нея, мислех, че вече ѝ е простила или че поне се опитва да го стори.

Очевидно съм грешал.

- Аз ще имам грижата за Блеър. Това няма да се случи втори път, но ти трябва да започнеш да търсиш начини да се освободиш от омразата и горчивината, Нан. Не мога да ти помогна, ако продължаваш да се държиш така пред Киро. Той е свикнал с Харлоу, но не е свикнал с теб. Харлоу е тиха, самостоятелна. С такава момиче никой няма проблем да живее и предполагам, че Киро го е разбрал още когато тя е била малка. Трябва да си наясно, че Киро няма да те приеме такава, каквато си. Той е легенда. Хората го боготворят и той живее благодарение на тяхната любов и възхищение.

- Мразя живота си... Понякога си мисля, че за всички би било по-лесно, ако просто сложа край.

Усетих силна болка в гърдите, придърпах я и я стиснах в прегръдката си.

- Не можеш да го направиш, защото те обичам. Искам те в живота си. Заслужаваш щастие, Нан. Потърси този шанс, направи го за себе си. И никога, абсолютно НИКОГА не говори така.

Тя кимна с глава, опряна в гърдите ми, и пак заплака. Питам се дали някой ден наранената ми сестра ще успее да излекува раните си.

Върнах се в къщата след часове. Оставих Нан в хотела ѝ. Тя отказваше да спи под един покрив с Харлоу и Киро. Бях пуснал съобщение на Блеър. Две дори, но тя не ми бе отговорила. Започвах да се тревожа. Опитвах се да се успокоя, че просто е заспала.

Побягнах към стаята ни, отворих и я намерих да спи свита в леглото. Беше по роклята, с която слезе на вечеря, и ми се стори, че ѝ е студено. Започнах да я събличам много внимателно, за да не я събудя, но не исках и да ѝ е неудобно, докато спи. Когато успях да я съблека, придърпах одеялата и я завих.

Не можех да повярвам, че Блеър е нападнала Нан, но пък и Нан никога не би ме излъгала - беше категорична, че Блеър се е нахвърлила върху нея. Вероятно се дължеше на хормоните ѝ. Наведох се и целунах косата ѝ. После тръгнах към банята за душ. Беше минал само ден, откакто дойдохме, и вече бях с изопнати нерви, стресиран до побъркване и исках да си заминаваме.

Точно когато главата ми докосна възглавницата, някой започна да блъска по вратата... или поне ми се стори, че са минали само секунди. Блеър се размърда в ръцете ми. Отворих очи - слънчевите лъчи се излизваха през прозореца. Значи, все пак бях поспал малко.

- Кой тропа? - прошепна Блеър сънливо.

Не ми харесваше някой да буди Блеър по този начин. Знаех, че е чакала до късно да се прибера.

- Не знам. Стой тук - отговорих, целунах я, станах от леглото и навлякох дънките си.

Отворих гневно вратата. Баща ми. С махмурлук и побеснял.

- Имаш да разчистваш лайната, които си забъркал. Не знам какво, по дяволите, си наговорил снощи на Нан, но тя си мести киселия задник тук - изрева той.

Това беше стъпка в правилната посока, нали? Тя имаше нужда да ѝ бъде предоставен шанс баща ѝ да я опознае. Това щеше да е хубаво и за двамата.

- Е, в такъв случай разговорът ни е помогнал. Време е Киро да я приеме и да се реваншира за загубеното време.

Дийн се изсмя.

- Няма да се случи, Ръш. Това, което правиш, е да целуваш задника на сестра си и да ѝ обещаващ невъзможни неща. Киро си е Киро. Той не е баща, никога не е бил. И ако Нан иска татко, няма да го намери.

Може би, но поне трябваше да ѝ помогна да опита.

- Просто си вдигай задника и отивай, преди адът да се отворил под нас - каза Дийн, обърна се и се отдалечи с бързи крачки по коридора.

Затворих вратата и се насочих към Блеър. Вече беше седнала в леглото, косата ѝ бе рошава от съня, а завивката беше плътно притисната към голите ѝ гърди. Искях да се върна в леглото при нея, само това исках, и да забравя всички тези глупости с Нан.

- Съжалявам - казах, докато пристъпвах обратно към леглото.

Тя не изглеждаше щастлива.

- Кога се прибра снощи?

- Късно. Оказа се много по-трудно да я укротя, отколкото си мислех. А и тя не ми съдейства особено.

Блеър кимна сковано и погледна надолу. Седнах на леглото до нея и плъзнах пръст под брадичката ѝ, за да я накарам да ме погледне.

- Хей, какво има?

Тя въздъхна тежко.

- Можеше да се обадиш. Чаках да се обадиш, заспах от изтощение да се притеснявам за теб.

- Обадох се. Ти не вдигна.

Блеър взе телефона си и го погледна.

- Било е след единадесет. Вече бях заспала. Искам да кажа, че можеше да се обадиш малко по-рано.

Правя беше. Трябваше да ѝ звънна. Проклетите Нан и Киро... Нямах да поставя Блеър на второ място след когото и да било. Нямах да направя същата грешка. Бях се заклел, че тя ще е на първо място винаги.

И въпреки това снощи я разочаровах.

БЛЕЪР

Опитвах се да не звуча като разглезено бебе, но бях разстроена.

– Да, трябваше да се обадя по-рано. Нан започна да ме заплашва, че ще се самоубие, и аз се побърках. Май съм бил изцяло в режим „големия батко“.

Ръш винаги беше в такъв режим, когато станеше дума за Нан. Идването тук се оказа по-тежко, отколкото си бях представляла, особено след снощи, когато тя се държа така арогантно с мен. И за секунда не вярвах, че ще си посегне на живота.

– Манипулира те. Не искам да ти причинява това.

Ръш стана и прокара ръка през косата си. После тръгна към прозореца. По скованите му рамене разбихах, че не е съгласен с мен. Беше заел отбранителна позиция.

– Тя е разстроена и наранена. Знам, че в миналото се държа като кучка, но сега имам нужда от теб. Би ли могла да не ѝ казваш неща, от които да я боли? Заради мен. В момента наистина съм загрижен за психическото ѝ здраве. Струва ми се доста нестабилна.

Неща, от които да я боли? Не ѝ бях казала нищо обидно, нищо, от което да я заболи. Как изобщо си е помислил, че съм направила такова нещо или че дори имам намерение да го сторя?

– Аз бях тази, която заяви, че трябва да дойдем тук. Разбирам, че има нужда от помощта ти. Защо мислиш, че бих ѝ казала нещо обидно? – попитах и скочих от леглото.

Ръш килна глава назад и стисна очи, сякаш наистина не желаете да води този разговор. Нещо не беше наред.

– Знам какво си ѝ наприказвала снощи на масата, тя ми сподели. И да, имаш всички основания да ѝ говориш по този начин, но точно в момента ми се иска да не го правиш. Колкото по-бързо оправим нещата тук, толкова по-скоро ще се върнем у дома и ще забравим за този кошмар.

– Какво съм ѝ казала снощи на масата ли? Не те разбирам.

Гадеше ми се. Нима Нан бе излъгала брат си за мен? Тя беше единствената, която обиждаше и нападаше. Не аз.

– Тя има усещането, че си ѝ се подигравала... Просто... може би е най-добре да не ѝ говориш.

Седнах на леглото и се опитах да си спомня целия разговор от снощи, дума по дума. Как така се е почувствала засегната, как така да съм ѝ се подигравала? Тя ме нападна, за бога!

Тихото почукване на вратата прекъсна това, което се канех да кажа. Ръш въздъхна ядно и тръгна да отвори.

– Извини ме, Ръш, не искам да притеснявам и двама ви, но Нан настоява да знае в коя стая е баща ми. Не е нужно да го буди сега. Няма да завърши добре.

Харлоу звучеше силно притеснена.

– *Мамка му!* – изпсува тихо Ръш и ме погледна. – Съжалявам. Легни си. Ще се върна до няколко минути. Опитай се да поспиш още малко. Няма да позволя на никого да те буди повече.

В мига, в който вратата се затвори, сълзите вече се стичаха по лицето ми. Когато му казах да дойдем да се видим с Нан, мислех, че нещата ще са далеч по-лесни. Надявах се, че след злополуката и всичко, което ѝ се случи, след обещанието ѝ, че ще бъде част от живота на бебето, ще е по-лесно човек да се разбере с нея. Грешала съм. Идването тук беше много лоша идея.

Коремът рязко ме присви. Застинах. Седях и чаках бебето да ритне, да ме успокои, че всичко е наред. Нищо. Сложих длани около корема си и вътрешностите ми пак се стегнаха. Опитах се да успокоя сърцето си, което вече биеше като лудо. Нещо се случваше. Нещо лошо. Рязко ми се повдигна. Като мощна вълна. Стиснах очи. Може би бях станала прекалено бързо тази сутрин? Трябваше да внимавам повече. Цялото безумно напрежение в тази къща започваше да ми влияе. Затворих очи и вдишах бавно и дълбоко. Спазмите изчезнаха и усетих как бебето ритна лекичко точно под дланта ми. Бях малко по-спокойна и отпусната и успях да заспя.

Когато се събудих, слънцето се бе преместило и сега грееше ярко и ослепително през прозорците. Вероятно вече беше обед. Погледнах телефона си да проверя колко е часът. Беше един следобед. Явно съм била по-уморена, отколкото си мислех. Изтърколих се настрани, за да стана, и видях табла с храна на масичката до леглото. Увих чаршафа около тялото си и тръгнах към нея. Усмихнах се и вдигнах малката бележка с познатия крив почерк на Ръш.

Извини ме за тази сутрин. Беше изтощена, а аз стоварих цялото си напрежение върху теб. Не си виновна за нищо. Искам просто всичко да приключи и да си отидем у дома. Нахрани се. Отивам да видя дали мога да

поговоря с Киро.

Обичам те повече от живота си.

Ръш

Махнах фолиото, в което бе увил чинията ми. Имаше пресни ягоди и сметана, съомга и препечен хляб. Стомахът ми не беше съвсем в ред, затова реших да се въздържа от съомгата. Взех една ягода и я потопих в сметаната. Сладкият ухаен вкус разбуди сетивата ми и веднага се почувствах по-добре. Изядох всичко освен съомгата и влязох да си взема душ.

РЪШ

Беше необичайно топло за края на ноември. Бях обул къси гащи и тениска и бях излязъл навън да се порадвам на горещите калифорнийски лъчи. Блеър все още не бе станала. Ако не се събудеше скоро, щях да ѝ направя още една чиния с храна и да се кача да я нахраня сам. Радвах се, че спи, но трябваше и да се храни.

Харлоу ми каза, че предишната вечер Блеър била яла много малко. Трябваше да остана с нея да се нахрани, да я сложа да си легне и тогава да отида при Нан.

Ако сестра ми, която винаги имаше склонност да драматизира повече от поносимото, не беше така нестабилна, нямаше дори да се опитвам да ѝ помогна. Уви, знаех, че няма да мога да си простя и да живея в мир със себе си, ако нещо ѝ се случи, а съм имал възможност да го предотвратя. Колкото и да беше трудна като нрав, колкото и да беше тежко да седнеш да се разправяш с нея и да ѝ угаждаш за всичко, тя ми беше сестра. Все още виждах в нея онова малко момиченце с вързана на плитки коса, което ми се усмихваше с беззъбата си уста. Докато растяхме един до друг, тя беше моето момиче. Никой друг не се грижеше за нея. Никак не беше лесно да забравя тези неща.

– Къде е момичето ти? – попита Киро, който се появи на задната веранда, където бях решил да се скрия от Нан.

– Спи – казах и се зарадвах, че пуши навън, а не вътре.

– Момичето е много сладко и добро. Напомня ми на Харлоу – каза той и дръпна от цигарата си.

– Да. Самото съвършенство е – съгласих се.

– Трябва да я пазиш повече от Нан. Снощи сестра ти изсипа такава отрова отгоре ѝ. Момичето ти пое удара смело, самият аз бях впечатлен, но трябва да се грижиш повече за нея. – Той тръсна пепелта от цигарата си, обърна се и влезе в къщата.

Исках да го попитам за какво говори и какво е станало снощи, но точно тогава самата Нан профуча като вихър на верандата, облечена с бански и качена на високи токчета.

– Къде отиваш, момиче? – попита раздразнено Киро.

– Да се попека. Защо? Искаш да дойдеш ли? Или може да си решил да проведеш някой разговор с мен? – изплю Нан с дълбока омраза. Исках да я хвана за

раменете, да я разтърся и да я попитам защо го прави, по дяволите? Какво я прихващаше? Защо тази омраза?

- Не. Искам да знам кога планираш да се изнесеш от къщата ми, защото забъркваш интриги и създаваш драми. Сега Харлоу не иска дори да слезе да се храни долу. Време е да отидеш да тормозиш малко майка си и да ме оставиш на мира.

Лицето ми се сгърчи при вида на болката в очите на Нан. Мамка му! Киро беше безсърдечно копеле.

- Не знам защо дори полагам някакво усилие. Не искаш да ме познаваш. Не ти пука за мен. Имаш си Харлоу и искаш само нея. За теб аз съм едно нищо - пак се разкрещя Нан.

- Харлоу не е кучка, Нан. Опитай се да се държиш... да бъдеш нормално човешко същество и ще искам да те опозная. Имах много основателна причина да не желая да оставам да живея с майка ти. Познай каква беше тя - изрева той, мина покрай нея и влезе в къщата.

Празните очи на Нан гледаха вратата, зад която Киро изчезна.

Мамка му! Станах и тръгнах към нея. Тя ме забеляза и поклати глава.

- Не, и теб не те искам. Ти избра *нея*. И ти ме мразиш. Всеки избира някой друг. Никой не ме иска - извика тя и хукна да бяга към къщата.

Стоях на едно място заслушан в токчетата ѝ, които кънтяха ядно по мрамора. Щях да отида и да говоря с нея, но исках първо да ѝ дам време да се успокои. Трябваше да остане малко сама.

- Не мина добре. - Гласът на Блеър ме сепна.

Обърнах се и я видях да слиза по стълбите. Русата ѝ коса беше вързана на опашка и беше облякла светлосин бански с бяло прозрачно парео около раменете, което стигаше до средата на бедрата ѝ. Лицето ѝ изглеждаше отпочинало, но това, което току-що чу, я беше разтревожило.

- Да, беше брутално - отговорих и я придърпах да целуна сочните ѝ червени устни.

Мразех да я виждам разтревожена. Откакто дойдохме, това се случваше прекалено често. Тя плъзна ръце около кръста ми и отвори уста за целувката ми. Усетих вкуса на мента от пастата ѝ за зъби и потънах в насладата от топлината на копринените ѝ устни, които бавно се движеха по моите. Тих стон избяга между тях. Идеята веднага да я кача обратно в спалнята ми се струваше повече от привлекателна. Тя започна да се отдръпва назад, а аз гледах замъглените ѝ от желание полупритворени очи и щастливата ѝ усмивка.

– Харлоу каза, че днес е топло, затова реших да изляза да се попека. Прекалено много седя затворена в стаята – каза тя.

Определено имаше нужда от повече свеж въздух.

– Идеята е наистина добра. Защо не легнеш на онзи шезлонг, а аз ще ти размачкам стъпалата.

Очите ѝ пламнаха от вълнение. Засмях се. Напоследък Блеър обожаваше да ѝ масажирам стъпалата, защото носеше по-голяма тежест и крехкото ѝ тяло не беше свикнало.

– Звучи прекрасно – съгласи се тя и забърза към най-близкия шезлонг.

Телефонът ми започна да звъни в джоба. Реших да не вдигам, но Блеър ме погледна и попита:

– Няма ли да отговориш?

Бръкнах в джоба си и видях номера и името на Нан. Определено не биваше да вдигам. Нямах да ми каже нищо хубаво, а аз исках да прекарам времето с Блеър. Исках да масажирам стъпалата ѝ и да гледам какви сладки муцунки прави, докато ѝ доставям това удоволствие.

– Ръш, просто вдигни. Ако не се обадиш, ще се притесняваш – каза тя.

Изпсувах и вдигнах, долепяйки телефона до ухото си. Още преди да кажа „ало“, тя вече реवेशе в слушалката.

– Не тръгвай да ме търсиш, Ръш. Казах ти снощи... искам всичко това да свърши. Това е краят. Всички ме мразят. Приключвам. Сбогом, Ръш – изплака в слушалката и затвори.

– По дяволите!

Бутнах телефона в джоба си. Трябваше да тръгна след нея. Исках да вярвам на Блеър, че е само закана и няма да се нарани, но не можех да разчитам напълно на догадки.

– Заплашва, че ще се самоубие – казах и погледнах разочарованото лице на Блеър.

Пак я предавах и се мразех за това. Щеше ми се никога да не бяхме идвали, но после нямаше да мога да си простя, ако нещо се случеше с Нан.

– Отиди. Тя се нуждае от теб и сега се опитва да привлече вниманието ти – каза Блеър. В думите ѝ имаше логика и вероятно беше права.

– Не знаем дали наистина няма да се опита да направи нещо. Не мога с лека ръка да си кажа, че само ме заплашва.

– Наясно съм с това.

– Аз съм всичко, което тя има, Блеър – отвърнах сопнато, въпреки че не ми се

щеше да прозвучи така. Не бях ядосан на Блеър. Бях ядосан заради това, че винаги проявяваше такова разбиране, а не биваше. Не беше принудена да търпи това. Бях бесен, защото я държах на втори план заради семейството си. Мразех начина, по който ме караше да отида всеки път, без да ми насажда чувство за вина. Мразех всичко това.

– Знам – каза тя и този път усетих болката в гласа и.

Мразех себе си, защото аз ù бях причинил тази болка.

– Съжалявам, аз просто...

– Ти просто трябва да отидеш да видиш как е сестра ти. Разбирам – довърши тя вместо мен.

Твърдият ù тон ме разтревожи, но нямахме време да говорим за това сега. Колкото по-дълго останех тук, толкова по-зле можеше да бъде. Щях да ù се реванширам после. До края на деня.

Щях да предупредя и Нан, че ще я пратя в клиника за психично болни, ако не спре да заплашва, че ще се самоубие. И после край, щяхме да заминем за Розмари.

Исках да си върна живота обратно.

БЛЕЪР

През следващите няколко дни нещата вървяха от крайно напрегнати към по-зле до най-зле. Ръш почти не оставаше в имението, а когато си идваше, не се задържаше дълго. Нан и Киро се караха през цялото време и тя винаги побягваше нанякъде. Ръш хукваше след нея. Знаех, че затова дойдохме, но не очаквах такова чудо. Нан се оказа разлигавено бебе – нещо, което също не бях очаквала. Киро се държеше като задник. Харлоу обаче се справяше с положението. Тя не нахлуваше в къщата, за да креши по цял ден, че никой не я обича. Седеше си в стаята си и си четеше. Когато беше топло, излизаше с мен навън.

Ръш ми липсваше. Липсваше ми усмивката му. Вече почти никога не се усмихваше. Предишната нощ му споменах да я остави да направи някой фасон и да ѝ покаже, че този път няма да отиде, и да изчака да види как ще се справи с такава ситуация, но той ми се ядоса.

– Тя заплашва да се самоубие, Блеър. Не мога да я пренебрегна. Не вярвам, че ще го направи, но не мога и да ѝ обърна гръб. Все на някого трябва да му пука за нея. И този някой съм аз. Никой друг не го е грижа.

Не казах нищо повече след това. Той не искаше да чуе, а аз не исках да ми се кара. Това ме изтощаваше. Цялата тази ситуация ме изтощаваше. Сега вече разбирах защо Харлоу се крие в стаята си.

Няколко пъти попадах на Киро в хола или в трапезарията, докато чукаше някое момиче на моите години. Не исках дори да си припомням какво видях. Човекът просто чукаше, където му падне. Научих се да избягвам да влизам в стаята „със забавленията“. Билярдната маса не се ползваше за билярд.

На вратата ми се почука и за първи път се зарадвах, че някой ме търси, защото не исках да мисля за огромната дистанция, която се отваряше между мен и Ръш.

Харлоу подаде глава в стаята.

– Искаш ли до отидем край басейна? Баща ми не е у дома, така че няма сексуални сцени из къщата – каза тя със срамежлива усмивка.

Бяхме попадали на Киро, който бе чисто гол в басейна не с едно, а с две момичета. Беше крайно неловка ситуация. Тогава той се смя толкова силно – бях сигурна, че и съседите го бяха чули. Вместо да се засрами или да му стане неудобно, той смяташе, че поведението му е ужасно смешно.

– Звучи добре. Ще си сложа банския и идвам – казах.

Харлоу беше единственото хубаво нещо тук. Бях повече от готова да си тръгна за Розмари, да се прибера у дома, да си върна усмихнатия Ръш, а не този ядосан и скован мъж, който все по-често виждах на негово място, но Харлоу щеше да ми липсва.

Облякох банския си набързо и тръгнах към басейна. Беше истински шедьовър. Водопадите и фонтанът бяха само една малка част от истинската красота на това произведение на изкуството. Всички детайли бяха композирани с изключително внимание. Сякаш някой го бе вдигнал от някое екзотично място в амазонските гори и го бе пренесъл директно тук. Дори само да стоиш и да го гледаш, пак действаше успокояващо.

Когато излязох на верандата, Харлоу вече се беше настанила на един от шезлонгите. Седнах до нея и си изпънах краката. Беше най-горещият ден, откакто бяхме дошли – над двадесет и седем градуса. Напълно ненормално за средата на декември.

Отворих уста да питам Харлоу как празнуват коледните празници, но нещо ме спря. Свиването в корема ми пак се появи. Свих колене нагоре и обхванах корема си с ръце. Полагах огромни усилия да не се разплача от болка. Искях да кажа на Ръш, след като това се случи за първи път, но така и не успях, защото Нан се обади и той пак хукна.

– Блеър? Добре ли си? – попита Харлоу.

– Не съм сигурна – отговорих честно.

Една сълза се плъзна по лицето ми. Не исках да ме вижда такава. Искях да си ида у дома.

Харлоу седна на ръба на моя шезлонг и ме огледа изпитателно.

– Боли ли те?

Кимнах. Лицето ѝ повехна и започна да се оглежда изплашено.

– Къде е Ръш?

– Отиде да види как е Нан – отговорих и коремът ми пак се сви. Усетих как лицето ми се гърчи от болката.

Харлоу скочи.

– Мисля, че не е нормално една бременна жена да се гърчи и да плаче от болка. Трябва да те прегледат. Ще те закарам до моя лекар. Той е голям фен на баща ми, така че ще те прегледа без час. Ще се обадя в кабинета му на път към болницата.

Не исках да си мислят, че преигравам, затова беше по-лесно да оставя Харлоу

да вземе решението вместо мен. Кимнах и тя ми подаде ръка да стана.

- Трябва първо да се преоблека - казах и огледах банския си.

- Да, преоблечи се, а аз ще изкарам колата си пред къщата. Ще се обадим на моя лекар от нея.

- Благодаря - отвърнах и тръгнах към стаята на Ръш.

В първия момент сметнах, че трябва да му се обадя, но после се отказах. Вече имаше една жена, която постоянно се нуждаеше от него. Можеше да се окаже, че това са само газове или... откъде да знам? Реших да му звънна само ако лекарят прецени, че е нужно. Защо да го товаря с повече стрес...

Едно тъничко гласче в главата ми не спираше да ми повтаря това, което не исках да призная сама пред себе си: *Страхуваш се, че няма да избере теб и бебето. Не искаш да го поставяш в такава ситуация, за да не се окажеш на второ място.*

Заглуших гласа, свалих долнището на банския и обух бикини, облякох една лятна рокля и тръгнах надолу по стълбите. Щях да се почувствам много по-добре, след като лекарят ми кажеше, че всичко е наред.

Точно когато стигнах до последното стъпало, поредна силна болка и свиване преви тялото ми почти надве. Наложих се да се хвана за парапета, за да не падна. Болката успя да изтръгне леко скимтене от гърдите ми.

- Добре ли си? - Тревогата и загрижеността в гласа на Дийн ме изненадаха.

Опитах се да се усмихна и кимнах.

- Да, добре съм. Ще отида само за един бърз преглед при гинеколога на Харлоу. Няма да се бавим.

- Какви ги върши Ръш? - извика той зад гърба ми, когато вече излизах през вратата.

- С Нан е - отвърнах и тръгнах към аудито на Харлоу.

Харлоу се оказа права - лекарят беше в готовност да ме прегледа веднага. В секундата, в която пристигнахме, медицинската сестра ме вкара през задния вход, без да се налага да попълвам никакви документи.

- Ще изчакам тук - каза Харлоу.

Бях доволна, че нямаше да идва вътре с мен. Харесвах я, но не бяхме чак толкова близки, за да влиза с мен в кабинета за преглед.

- Събуйте бикините. Можете да оставите роклята си. Покрийте се с одеялото, което е на леглото. Докторът ще бъде тук след минутка - информира ме дамата.

Кимнах и ѝ благодарих.

Когато вратата се затвори зад гърба ми, влязох зад паравана и се събух. По бикините ми имаше червена ивица. Дъхът ми секна. Ужасът бавно започна да завладява мислите ми и дишането ми се стори почти невъзможно. Стоях и гледах кръвта върху бикините си и се питах дали е нормално.

Дали всичко щеше да е наред? Трябваше да се обадя на Ръш. Помолих се тихичко. Не го правех често, но сега трябваше да вярвам, че някой ще защити бебето ми.

Излязох зад паравана, взех одеялото и се покрих с него. Някой почука кратко и вратата се отвори. Веднага се почувствах значително по-добре. Идваше помощ. Лекарят би трябвало да знае какво се прави в този случай.

Беше значително по-млад, отколкото бях очаквала. Придружаваше го медицинската сестра, която ме доведе тук.

– Госпожице Уин, аз съм доктор Шердиън. Харлоу ми каза, че имате контракции и че вашият гинеколог е чак във Флорида.

Кимнах.

– Да, господине. Освен това кървя леко – думите излязоха като задавен плач.

Досега не бях осъзнала колко съм изплашена.

– Само спокойно. Може да е нещо като най-обикновена дехидратация. Няма да си помогнете, като се притеснявате – каза той, докато сядаше и качваше краката ми на страничните поставки на гинекологичния стол. – Какво правите толкова далече от дома? – попита, докато се подготвяше за прегледа.

– Аз и годеникът ми сме на гости на баща му – обясних, но нямаше нужда да давам подробности около истинската причина за посещението ни.

– Откъде познавате Харлоу?

– Бащата на годеника ми е Дийн Финли – отговорих. След като беше фен на Киро, се очакваше да знае и кой е Дийн.

– Наистина ли? Искате да кажете, че бебето, което ще преглеждаме сега, е внуче на Дийн Финли?

Кимнах. Щеше ми се да спре да пита толкова много и да се захване с прегледа. Трябваше да знам дали бебето ми е добре.

Веднага след това той се залови със задачата си с изключителна прецизност и отговорност.

– Не желая да ви притеснявам, но се налага да видя бебето на ултразвук. След това искам да наблюдавам вас и бебето поне няколко часа. Това се случва доста често, не сте изключение. Просто вземам превантивни мерки, за да съм сигурен, че всичко е наред. Искам да поемете по-голямо количество течности. Когато

свършим с ултразвука, ще ви донесем да пиете. После ще си легнете малко. Имаме специална стая именно за тази цел. Осветлението е приглушено и ще послушате малко релаксираща музика.

Нямаше да ме оставят в болницата? Това беше добър знак, нали?

Успях да кимна.

– Мелъни ще информира Харлоу какво възнамеряваме да правим, в случай че иска да си свърши някоя работа, докато чака. Имате ли някакви възражения?

Бях забравила за Харлоу.

– О, да, предайте ѝ, че съм я помолила да се прибере. Аз ще ѝ се обадя кога да дойде да ме вземе. Не искам да седи тук с часове.

Лекарят стана и тръгна към вратата. Сестрата, която явно се казваше Мелъни, ми помогна да се изправя.

– Облечете се и ще отидем да направим ултразвука.

РЪШ

Когато стигнах до стаята на Нан, вече бях побеснял. Пак бях оставил Блеър сама и за всичко беше виновна Нан. Ако не беше такава егоистка, сега дори нямаше да бъде тук. Трябваше да ѝ кажа, че е крайно време да порасне и да започне сама да се справя с живота и проблемите си. Аз приключих. С всичко. Не можех да продължавам да постъпвам така. Нан трябваше да ме разбере. Не можех вечно да бъде нейната патерица.

Почуках на вратата на стаята и зачаках. Бях питал портиера и той ми беше казал, че се е прибрала преди около петнадесет минути. Тук беше, но не отваряше. Изчаках няколко минути и потропах за втори път. Пак игрички, пак глупости. Започнах да блъскам с все сила по вратата.

- Нанет, отваряй шибаната врата!

Едно пиколо спря и ме огледа, докато удрях по вратата ѝ.

- Сестра ми е вътре, но не отваря. Започвам да се тревожа за нея - излъгах. - Бихте ли ми отключили вратата?

Мъжът се колебаеше и по изражението му бях склонен да вярвам, че по-скоро би извикал охраната да ме изхвърлят. На Нан щеше да ѝ хареса.

Извадих портфейла си и му го подадох.

- Ето, проверете книжката ми. Аз съм Ръш Финли. Сестра ми Нанет е в тази стая. Знам, че обмисляте как да ме изгоните от хотела, но уверявам ви, че идеята е много, много лоша.

- Да, сър - отговори той с готовност.

Беше разпознал фамилията ми име. Тук се случваше много по-често, отколкото във Флорида. Той бръкна за ключа и отвори вратата. Аз нахлух, готов да ѝ се разкрещя за детинските ѝ номера, но тогава видях строполеното ѝ на дивана тяло. Лежеше някак неестествено. Втурнах се към нея, сложих ръка на китката ѝ, за да проверя пулса ѝ. Беше много слаб.

- Трябва ми линейка. ВЕДНАГА! - изревах към мъжа, който стоеше до вратата и гледаше с отворена уста.

- Разбира се, сър.

Той извади телефона си, бързо набра някакъв номер и започна да обяснява какво се е случило.

- Какво си направила, Нан? - попитах, а сърцето ми болезнено се блъскаше в

гърдите. Като чук.

Гърлото ми беше свито и не можех да си поема достатъчно дълбока глътка въздух.

Не ù бях повярвал. Бях си помислил, че се опитва само да привлече вниманието към себе си. Заприличал бях на всички останали в живота ù. Аз бях ужасен брат.

Притисках я към гърдите си, а телефонът вибрираше в джоба ми. Извадих го и видях името на Харлоу, изписано на екрана. Метнах мобилния настрани. Не му беше времето да говоря с нея сега. Тя беше част от онова обкръжение, което бе причинило на сестра ми страдание и болка. Нямах какво да ù кажа точно в този момент.

Люлеех Нан нежно в ръцете си. Киро беше виновен за всичко това. И щеше да си плати. Ако се случеше нещо фатално, щеше да си плати.

– Тук съм, Нан. Няма да те изоставя, но не искам и ти да ме оставяш – шептах, докато чакахме линейката да дойде.

Стори ми се, че мина цяла вечност, преди да доловя тежките забързани стъпки по коридора и после гласа на пиколото:

– Ето тук.

Трима лекари от бърза помощ се втурнаха в стаята и поеха Нан от ръцете ми. Започнаха да проверяват жизнените ù показатели, а аз стоях и гледах безпомощно. Чух телефонът ми да звъни от мястото, където го бях захвърлил.

Трябва да вдигна.

– Взела е нещо. Знаете ли какво? – попита един от лекарите.

– Не, дойдох преди минути – отговорих вцепенено и напълно безжизнено.

Предозирала е с нещо.

Мамка му! Побягнах към банята. В мивката се търкаляха две празни шишета. Прекалено много болкоуспокояващи.

– МАМКА МУ! – изревах.

Единият от мъжете вече беше застанал до мен и взимаше шишето от ръцете ми.

– Трябва да ù промием стомаха. Роднина ли сте ù?

– Брат.

– Добре, да я изнесем оттук. Може да се качите в линейката.

Гледах като в мъгла как слагат безжизненото ù тяло на носилката и я изнасят от стаята. Телефонът ми звънеше някъде в далечината, но го оставих. Сега се налагаше да спася сестра си.

Шест часа по-късно седях до леглото на Нан. Не се беше събудила, но лекарите

казвах, че ще се възстанови напълно. Очевидно я бях намерил съвсем навреме. Предполагаха, че е загубила съзнание малко преди да се появи.

Трябваше да се обадя на Блеър, но телефонът не беше в мен. Със сигурност вече се бе притеснила. От друга страна, не бях готов да говоря с нея. Все още не. Не беше виновна, но аз бях прекалено напрегнат, за да говоря с когото и да било. Допреди няколко часа исках първо да ме уверят, че Нан ще оживее, и после да мисля за всичко останало. Сега обаче изпитвах вина, че не се обаждам на Блеър.

Постъпих много глупаво, че си оставих телефона в хотела. Тогава бях в шок и не разбирах нищо, не регистрирах нищо, но вече бях взел решение: да намеря някого, който да ѝ помогне да стабилизира психичното си здраве, и да се махна оттук, да отведе Блеър далеч... у дома в Розмари. Трябваше да се обадя на майка ми. Тя трябваше да се занимава с Нан, *тя* трябваше да тегли последиците. *Не аз*. Киро нямаше да направи нищо. Нан искаше нещо, което никога нямаше да има, и вече беше крайно време да го приеме и да се откопчи от празните си надежди.

Една медицинска сестра отвори вратата и влезе. Погледнах я и в този миг разбрах, че е време да се откажа да бъда всичко за Нан, време беше да престана да се опитвам да бъда и брат, и родител и приятел, защото и без това не ме биваше.

– Трябва да говоря с лекаря. Когато се оправи и е готова, искам да бъде приета в клиника, в която ще ѝ помогнат да стъпи на краката си. Тя има нужда от специализирана помощ, каквато аз не мога да ѝ дам – казах на глас за първи път в живота си.

Признавах, че се бях провалил, че бях предал малката си сестра, но вместо да се почувствам виновен, усетих как някакъв огромен товар се вдига от гърдите ми.

– Доктор Джоунс ще дойде след малко. Той също иска сестра ви да бъде приета в клиника. Тя определено има нужда от помощ и се радвам, че и вие мислите така. Така става много по-лесно.

Нищо нямаше да бъде лесно, но определено беше за доброто на всички.

БЛЕЪР

Ръш все още не се бе върнал. Не вдигна на нито едно позвъняване, не отговори на съобщенията ми. Останах при лекаря цели четири часа, но той не се обади да види как съм. Бебето беше добре, но лекарят каза, че трябва да си почивам повече, да пия много течности и да избягвам стреса. Ако не изпълнех тези указания, щяха да ме сложат да лежа в леглото до края на бременността. Оставането тук и проблемите около Нан нямаше да ми помогнат.

Трябваше да си тръгна.

Погледнах към телефона да видя дали не съм пропуснала обаждане през последните две минути. Опитвах се да не се тревожа за Ръш. Налагаше се да пробвам да преборя стреса. Бебето ми се нуждаеше от мен. То искаше спокойствие.

В колата Харлоу беше много тиха. Предполагах, че не знае какво да каже. Ръш не бе идвал, не се бе обаждал. Тя също се бе помъчила да му се обади. Мълчанието ѝ ми беше повече от необходимо. Не исках да говоря с никого. Не исках и да се прибирам в Розмари. Исках малко дистанция и от Ръш. В Розмари щеше да ми липсва, щях да мисля за него през цялото време.

На вратата се почука и станах да отворя. Беше Дийн. Един много уморен Дийн.

– Ръш се обади на Киро да му каже, че е говорил с Джорджиана да дойде тук. Тя трябва да пристигне скоро. По принцип не съм особено сигурен колко време ще ѝ е нужно да се приготви и да се вдигне, не знам и кога ще се появи. Помислих си, че ще имаш нужда от малко морална подкрепа по повод пристигането на вещицата.

Единственото, което чух, бе, че Ръш се е обадил на Киро. Останалото нямаше значение.

– Кога му се е обадил?

– Преди час мисля. Току-що ми каза.

Значи Ръш беше добре. И телефонът беше с него. Просто бе решил да не говори с мен. За пореден път се изправях пред горчивата истина, че за него Нан беше по-важна.

Кимнах и затворих вратата. Взех телефона и намерих номера на баща ми. Той вдигна на второто позвъняване. Изненаданият му глас ми напомни колко рядко му се обаждах.

Чувах морския вятър на лодката му.

– Татко, трябва да се махна за малко. Мога ли да ти дойда на гости? – попитах и с последни сили се преборих със сълзите.

Спомних си предишния път, когато се обадох да го моля за помощ, а той ме разочарова. В крайна сметка тогава всичко завърши добре, защото си бях помислила, че съм открила истинското щастие... но сега вече не бях сигурна какво точно съм намерила.

– Разбира се. Какво има?

– Просто не мога повече така. Имам нужда от място, където да помисля.

– Ела до летището в Кий Уест, аз ще те чакам направо там. Само ми се обади, когато разбереш в колко часа кацаш.

– Добре, ще ти се обадя веднага щом си взема билет. Благодаря.

– Няма защо да ми благодариш, аз съм ти баща. Винаги ще съм до теб.

Стиснах очи и затворих телефона. Наистина си отивах от Ръш. Наистина го напусках. Сърцето ми щеше да гръмне от болка при самата мисъл.

Влязох в интернет през телефона си и намерих първия полет за Атланта. Там имах престой, преди да се кача на самолет за Кий Уест. Направих си резервация, събрах си набързо багажа и извиках такси.

Знаех, че всеки зрял и нормален човек би оставил бележка, но аз бях прекалено заслепена от ярост. Реших да му пусна съобщение... много по-късно. Може би след като преценеше, че все пак е важно да ми вдига телефона, когато му звъня.

Никой не ме видя, когато излизах от къщата и се качвах на таксито, което беше много добре, защото не исках да се обяснявам.

Не им го дължах.

РЪШ

Джорджиана пътуваше за Лос Анджелис и щеше да остане с Нан и да я настани в клиниката, която лекарят предложи. Майка ни вероятно щеше да избере не най-добрата, а най-люксовата и скъпата, но аз вече бях направил избора вместо нея – клиниката беше най-надеждната и щеше да помогне на Нан да се справи с психическите си проблеми. Нещо не беше наред, нещо ненормално се случваше в обърканото ѝ съзнание и тя имаше нужда от помощ. Майка ми щеше да се интересува предимно от външния вид на клиниката и от това да запази репутацията си на богата и модерна жена, отколкото от здравето и бъдещето на дъщеря си, но аз не можех да продължавам да вървя след нея като след малко бебе. Имах семейство, за което трябваше да се грижа, очаквах дете. Не можех да продължавам да нося сам цялата отговорност за сестра си.

Когато Нан се събуди, поговорихме малко, казах ѝ, че майка ни идва, и после тя пак заспа. След това се върнах в хотела да взема телефона си. Блеър се беше обаждала няколко пъти. Харлоу също. Бях си позволил да я разтревожа и не знаех как някога ще мога да се реванширам. Отворих първото съобщение от Блеър.

Харлоу ме доведе в болницата. Имах контракции. Направиха ми ултразвук и сега съм в една стая, където съм вързана за монитора, за да наблюдават бебето.

Стомахът ми се сви на топка. Бебето. О, боже! Тичах към асансьора, докато отварях следващото съобщение.

Къде си?

Трябваше веднага да разбере дали е добре.

Добре ли си?

Мамка му! Питаше ме дали съм добре, а аз исках да знам дали *тя* е добре. И толкова. Нито ред повече. Отворих първото съобщение от Харлоу.

Блеър има контракции и кърви. Доведох я до болницата и в момента я наблюдават, за да са сигурни, че всичко е наред. Обади ми се, ще ти обясня къде сме.

Това е било преди осем часа. МАМКА МУ! Нямаше повече съобщения от Харлоу. Ето защо се бе опитвала да ми се обади!

НИКОГА ПОВЕЧЕ! НИКОГА, НИКОГА ПОВЕЧЕ! МАМКА МУ! Тази вечер прибирам Блеър у дома!

Последното съобщение на Блеър беше отпреди пет часа. Къде, по дяволите, беше сега? Набрах я и веднага се включи гласова поща. В болницата ли беше? Не, не, не можеше да е приета там. Трябваше да е наред, всичко трябваше да бъде наред. Позвъних на Харлоу.

- Ало?

- Ръш е. Как е Блеър? Къде е? Телефонът не беше в мен. Господи, кажи ми, че е добре. Моля те - крещях, докато бягах от хотела към колата си.

- Добре е. Мисля, че повече се тревожи за теб и е малко... засегната - отговори Харлоу.

На гърлото ми застана буца. Не можех да преглътна.

- Пътувам към нас. Моля те, кажи ѝ, че идвам. Нан изпи огромни количества болкоуспокояващи и бях в болницата, докато ѝ промият стомаха и я стабилизират - обясних набързо.

Не исках Блеър да ми се сърди, но още по-малко исках да я боли, да се чувства пренебрегната.

- О, съжалявам. - Това беше целият коментар на Харлоу.

- Моля те, кажи ѝ, че идвам. Сега ѝ кажи! - настоях пак.

- Тя не слезе за вечеря. Почуках на вратата ѝ да ѝ занеса да хапне, но тя не отговори. Не искам да влизам, може да спи, а не бива да я будя. Денят ѝ беше труден.

Не се хранеше! Не отваряше вратата? И тогава ме вцепени ужасът, че нещо може да се е случило, че може да я намеря в състоянието, в което открих Нан.

- Моля те, иди отвори вратата и провери. Просто виж дали е наред - умолявах я.

- Добре - отвърна Харлоу след известно колебание.

Затворих, метнах телефона на съседната седалка и подкарах колата по „Сънсет Драйв“ с бясна скорост.

Когато отворих вратата на къщата и видях Харлоу и баща ми, застанах един до

друг във фоайето, замръзнах на място.

– Какво? – попитах. Страхувах се дори да се движа.

– Заминала е. Куфарите ѝ ги няма, дрехите ѝ ги няма. Не е в никоя друга стая. Проверих вече навсякъде – отговори Харлоу.

Поклатих глава, не исках да повярвам.

– Заминала? Не може да е заминала. Къде ще отиде?

– Вероятно някъде, където няма да ѝ се налага да търпи лайната, сервирани от Нан и годеника ѝ, който търчи по задника на сестра си всяка възможна секунда и не ѝ вдига телефона. Така предполагам аз. Ти си един тъп ебалник, сине. Точно като мен – каза Дийн с отвращение и тръгна нанякъде.

– Трябваше да му кажа. Хвана ме как притичвам от стая в стая, за да проверявам вътре – прошепна Харлоу.

– Оставила ли е бележка? – попитах, докато пак набирах номера ѝ, но за пореден път чух гласа, който ми предлагаше да оставя съобщение.

Харлоу поклати глава.

Минах покрай нея, взех стълбите по две наведнъж и хукнах към стаята. Този ден се превърна от трагедия в тотална катастрофа. Отворих рязко вратата. Тишината, която ме посрещна, подкоси и разтрепери краката ми.

Все още можех да видя малката вдлъбнатина в леглото, където бе лежала порано днес. Харлоу беше права. Нямаше я. Всяка следа от Блеър бе заличена.

Имала е нужда от мен. Бебето ни е имало нужда от мен. А аз пак бях с Нан. Заслужавах да ме напусне.

Затворих вратата, облегнах се на нея, гърбът ми се плъзна надолу, паднах на пода и заплаках. Страхът да не загубя Нан беше ужасен, но страхът да не изгубя Блеър и бебето ни беше непоносим. Не заслужавах жена като Блеър. Бях ѝ обещал, че винаги ще съм до нея, но моето семейство се опитваше с все сили да ме издърпа далеч от нея. Крайно време беше да сложа край на това.

А ако беше прекалено късно?

Поклатих глава, избърсах лицето си. Щях да я моля, да падна на колене, да лазя, щях да направя всичко, което ми кажеше, само и само да се върне при мен.

И след това вече никога нямаше да я напусна.

Заради никого на света.

БЛЕЪР

- Това е. Не е голямо, но е мое – каза баща ми, докато се качваше на лодката, която имаше само една малка каюта. Убедена бях, че разполага и с едно-единствено легло. Надявах се поне да има диван или нещо като канапе.

Когато слязох от самолета и видях Ейб да ме чака, облекчението ми беше безгранично. Бях се притеснила, че съм похарчила последните си заделени пари за билет, а там пак няма да има никого. Този път обаче той бе дошъл да ме вземе.

- Добрата новина е, че имам две малки дървени легла и едно истинско голямо. Аз ще спя на някое от дървените, а ти на леглото – ще е по-удобно за теб и бебето. Ходих да ти купя някои неща от супермаркета. Взех храната, която знам, че предпочиташ. Хладилникът е малък, но имам хладилна чанта, където също могат да се съхраняват хранителни продукти.

Стоях на палубата на старата лодка и оглеждах наоколо. Веднага се усещаше, че това е домът на баща ми – любимата му шапка за риболов, която мама му подари за Деня на бащата, когато бях много малка, беше закачена на една кука пред каютата. Кутията с риболовни такъми, която с Вал му купихме едно лято, когато ходихме на почивка в Северна Каролина, също беше тук. Не вярвах, че все още пази тези неща.

- Страхотно е, татко. Благодаря, че ми позволи да остана. Искях да се махна... – казах и се обърнах да го погледна.

Мустакът и брадата му имаха нужда от оформяне, но дори през тях видях как устните му се извиха надолу.

- Какво има, мечо? Изглеждаше така щастлива преди седмица. Как така нещата се влошиха толкова бързо?

Не исках да говоря за това... все още.

- Дремнах в самолета, но не беше никак удобно. Минаха повече от двадесет и четири часа, откакто спях в легло. Мога ли първо да поспя?

Баща ми изглеждаше още по-притеснен. Може би не биваше да му казвам, че съм толкова уморена.

- Не е трябвало да се изтормозваш с такова дълго пътуване. Не бива да се напрягаш. Защо реши да вземеш цялото разстояние за един ден? Нищо де, можеш да ми кажеш и после. Ще занеса куфара ти долу. Не е кой знае колко

голямо, но ще се съберем.

Не си направих труда да си взема душ в малката баня, не си направих труда да се събличам, не си направих труда за нищо – нямах сили.

– Искам само да се наспя – уверих го.

Леглото заемаше почти цялата „спалня“. Опираше буквално във всяка стена. Прилазих по него от вратата, изритах обувките си, свих се на топка и заспах.

Когато се събудих, вече беше късен следобед. Мекото полюшване на лодката ми действаше успокоително и, слава богу, не ми ставаше лошо от движението на вълните.

Протегнах се и извадих телефона от джоба си. От много време отлагах да го включа, но май беше време. Ръш вече вероятно бе разбрал, че съм си тръгнала, и със сигурност бе много разстроен. Не бях готова да се разправам с него. Не проверих нито едно от съобщенията, не прослушах и гласовата си поща. Просто прибрах телефона в джоба си и се заизкачвах по стъпалата.

Татко не се виждаше никъде, но беше споменал, че има работа някъде на пристанището и че трябва да отиде за следобедната си смяна. В замяна му позволявали да държи лодката си тук без пари.

В малкия хладилник имаше няколко бутилки вода. Извадих една и си взех банан от кошницата с плодове, която баща ми беше оставил за мен. После излязох и седнах на палубата. Имаше вятър, но беше слънчево и топло. Температурата беше като в Лос Анджелис.

– Ейб знае ли, че си на тая лодка? Не ми прилича на човек, който се занимава с непълнолетни момичета – чух дълбок глас зад гърба си.

Обърнах се и на съседната лодка видях мъж на около двадесет и нещо. Беше гол до кръста и дънките му висяха ниско на хълбоците. Тялото му беше стройно, но мускулесто. Дългата му кестенява коса на места бе изсветляла от слънцето и беше завързана на опашка, но някои кичури бяха изпадали около лицето му. По всичко личеше, че се занимава с нещо, което изисква физически труд. Не успях да видя очите му, защото носеше очила тип бърбек.

– Можеш ли да говориш? – попита с усмивка и отпи от бутилката си с вода.

– Да, мога – отговорих все още леко изненадана. Не бях очаквала, че татко всъщност има... съседи. Това беше лодка, за бога! Колко хора на този свят живееха по този начин?

– Къде е Ейб? Или сега идваш? – не спираше да пита и явно скоро нямаше да се умори.

- Не знам. Сега се събуждам. Няма го - отговорих.

- Значи, все пак знае, че си тук? - попита с високо повдигната вежда.

Тоя пък какъв беше? И това полицейски разпит ли беше?

- Ейб ми е баща. И да, знае много добре, че съм тук - отговорих малко по-раздразнено, отколкото ми се искаше.

Огромна усмивка огря лицето му. Имаше перфектни бели зъби. Не очаквах, че хората с дълги коси, които живеят на лодки, а не в домовете си, имат добре поддържани зъби.

- Ти си Блеър. Радвам се да се запознаем. Аз съм Капитан - отговори той и пак отпи от водата си.

- Капитан? - попитах, преди да помисля дали е много тактично. Определено прозвучах доста грубо.

- Да.

- Това е... Просто името ти е странно.

Той се засмя.

- Не, не е никак странно. Живея на тази лодка, откакто навърших шестнадесет, вече десет години. Мисля, че ако някой заслужава да се казва Капитан, това съм аз - засмя се той, намигна ми и се прибра в каютата си.

Пак останах сама. Облегнах се и вдигнах краката си върху една обърната кофа, когато телефонът ми започна да звъни. Поколебах се дали изобщо да поглеждам екрана. Ако беше Ръш, трябваше да вдигна. И може би беше време да отговоря. Трябваше да знае къде да ме търси.

Погледнах екрана. Разбира се, беше Ръш. Приех разговора и сложих слушалката до ухото си. Не знаех какво да му кажа. Когато избягах от него, емоциите ми бяха пълна каша и имах нужда от пространство и време. Но пък... ето сега например вече ми липсваше. Как щях да се омъжа за него, щом не можех дори да остана, когато той има нужда от мен? Дали винаги щях да се разстройвам и да го напускам, ако не е през цялото време край мен... при най-малкия и незначителен случай, когато имах нужда от него?

- Блеър? Моля те, за бога. Кажи ми, че ти си на телефона. Кажи, че това си ти!

Паниката в гласа му ме уплаши. Изпитах остро чувство на вина.

- Аз съм.

- Къде си, бебо? Моля те, кажи ми къде си. Кълна се, никога повече няма да те оставя. Край на всички грижи за сестра ми и семейството ми. Това приключи. Няма повече да съм родител за сестра си, при положение че има двама живи и здрави родители. Имам нужда само от теб. Моля те, къде си? Аз съм в Розмари,

но ти не си тук.

Беше обезумял от ужас. Бях го изплашила. Сълзите опариха очите ми.

– В Кий Уест съм с татко.

– Мамка му! Дойде ли да те вземе от летището? На лодката ли си? Храниш ли се?

Ръш задаваше въпросите с такава скорост, че се наложи да спре и да поеме дъх, за да се успокои.

– Да, дойде. Добре съм. Беше пазарувал, преди да пристигна, така че се храня.

Млъкнах и затворих очи. Не можех да си позволя да плача. Ръш щеше напълно да се побърка, ако ме чуе да плача.

– Съжалявам. Бях разстроена и исках да се махна от тая лудница там. Имах нужда от малко време да помисля.

– Знам, че си ядосана и разочарована. Преживя такъв стрес с бебето, а аз не бях там и не можеш да си представиш колко се мразя заради това. Заслужавах да ме напуснеш. Аз самият бих се напуснал, ако можех – той млъкна и пое дълбоко въздух. – Мога ли да дойда да те взема? Моля те. Имам нужда от теб, Блеър.

Винаги ли щеше да е така? Винаги ли щях да съм след Нан? И бебето ли нямаше да е по-важно от нея? Сигурна бях, че си вярва, че е приключил с нея, но аз вече знаех от опит, че това нямаше да има край. Той обичаше сестра си и ако я пренебрегнеше, когато тя имаше нужда от него, това щеше да го съсипе. Предполагам, че въпросът беше дали аз можех да живея с това положение, дали *можех да живея без него?*

Не. Това беше простата истина. Макар че сърцето все още ме болеше, макар че не беше с мен и бебето вчера, аз имам нужда от този мъж и не можех да си представя живот без него.

– Нан се опита да се самоубие с огромни количества болкоуспокояващи. Намерих я в безсъзнание в хотелската стая. Когато дойде линейката, хукнах с тях към болницата и забравих телефона си в хотела. Ето защо не ти се обадох и не вдигнах. Не беше в мен. Съжалявам, Блеър. Толкова много съжалявам.

Молбата в гласа му ми разби сърцето. Трябваше да се досетя, че става нещо много сериозно. Ръш винаги отговаряше на обажданията и съобщенията ми.

– Нан добре ли е? – попитах. Не, не ме беше грижа за нея, а за него.

– Да, наложи се да направят промивка на стомаха ѝ. Майка ми я води в една... в един център в Монтана, където могат да ѝ помогнат да стабилизира психиката си. Не мога да продължавам да се опитвам да я контролирам. Имам теб и бебето – това е моята грижа.

Вдигнах поглед, защото чух стъпките на баща ми. В едната ръка носеше покупки, а в другата трилитрова бутилка студен чай. Не можех да го напусна толкова бързо. Едва бях пристигнала и исках да го виждам усмихнат и щастлив. Или... ако не щастлив, то поне доволен от живота.

– Ще ми се да остана мъничко при татко – казах, но знаех, че веднага ще започне да спори. От друга страна, Ръш ми липсваше и когато го нямаше, ме болеше, зверски болеше. Знаех, че и при него е така.

– Добре. Мога ли аз да дойда? – попита той.

Баща ми ме гледаше и на устните му заигра мъничка усмивка. Нямаше нужда да му казвам какво ме е помолил Ръш – той вече се бе досетил.

– Кажи на момчето да идва. Имам място за още един.

– Искам да дойдеш. Липсваш ми – казах в слушалката.

Ръш въздъхна облекчено.

– Добре, идвам, бебо. И ти ми липсваш. Дяволски много. Пристигам с първия самолет.

РЪШ

Трябваше някак да стигна до Блеър. Трябваше да я прегърна, да се уверя, че не съм я загубил, че не съм загубил бебето си, че и двамата са добре. После щях да я убедя да се върнем и да се оженим веднага. Не можех да чакам повече. Не биваше да чакам и досега.

Самолетът ми кацна тридесет минути преди предвиденото по разписание. Бяхме излетели по-рано. Не исках да чакам тридесет минути, докато се появи, и не исках да идва сама чак до летището, затова си хванах такси и казах на шофьора да кара към пристанището. Щях сам да намеря лодката на Ейб. Кий Уест не беше кой знае колко голям град. Щях да я открия, преди да тръгне.

Поех по кея и се оглеждах за нея или за Ейб. Бях ù звъннал, но ме прехвърли директно на пощенска кутия. Имаше всякакви плавателни съдове – рибарски лодки, малки яхти, големи яхти, в които хората живееха по време на почивката си. Дори сега в някои от тях се забелязваха хора.

Приближавах към края на кея, когато забелязах един млад мъж, застанал в задната част на лодката си. Ръцете му бяха скръстени пред гърдите и гледаше към съседната лодка. Отворих уста да го питам къде е лодката на Ейб, но тогава проследих погледа му. Дългата ù руса коса беше свободно пусната и летеше с вятъра. В любимата ù лятна рокля, към която беше така привързана, защото беше едно от малкото неща, които все още ù ставаха. Малкото ù коремче, което през последните седмици започваше бързо да наедрява, я вдигаше нагоре и оголваше краката ù, което не ми харесваше особено.

Докато я наблюдавах, се почувствах отново цял и завършен... Тогава започнах бавно да осъзнавам, че тоя задник гледа точно към нея. Тя не знаеше, защото беше с гръб към него, вперила поглед в чистия син безкрай от вода, върху който залязващото слънце хвърляше всевъзможни цветове. Но аз го видях. И пещерният човек в мен се разбуди. Исках да го хвана и да го метна през лодката му, но не можех да го направя, защото колкото и да бях бесен, че оглежда нещо, което принадлежи само *на мен*, можех да го разбера. Тя беше изумителна, спираше дъха ти. Идеше ми да застана до него и да я наблюдаваме заедно.

Предприех друга тактика, все така примитивна, но не чак толкова показна – скочих директно в лодката на баща ù и я притиснах в ръцете си, преди да успее да се обърне, за да види кой е.

– Ръш – въздъхна щастливо тя и пещерният човек искаше да се качи на някое дърво и да започне да се блъска в гърдите.

Зарових нос в сгъвката на шията ѝ и вдъхнах аромата ѝ. Ухаеше толкова хубаво – нейната сладка миризма, премесена с дъха на море.

Сложих длани около коремчето ѝ, за да се уверя, че бебето ни е добре. То беше здраво, Блеър беше добре. Всеки път, когато си мислех за кръвенето и за контракциите, сърцето ми буквално спираше да бие.

През последните няколко дни в Лос Анджелис я бях изоставил, за да бягам след Нан и да се опитвам да решавам нейните проблеми в името на това да си тръгнем по-скоро. Последните думи, които казах на Блеър, бяха груби и когато не я намерих в стаята, след като се върнах от болницата, не спирах да прехвърлям в съзнанието си грозните си изречения. Дали кръвенето се бе получило заради моята грубост?

Не я заслужавах, но нямаше да я пусна да си иде. Никога.

– Съжалявам, Блеър. Ужасно съжалявам. Обичам те. Никога няма да се повтори – обещавах, но вероятно вече ѝ беше омръзнало да слуша едни и същи обещания. Започвах да се ненавиждам заради една и съща изтъркана плоча. Не биваше да ходим в Лос Анджелис. Не биваше да се съгласявам.

– Обичам те – каза тя.

– Обичам те – не спирах да повтарям.

Прегръщах я и гледахме залязващото слънце.

Когато мракът започна да се спуска, прошепнах в ухото ѝ:

– Има ли хотел, където да те заведа? Да спим там тази вечер? Имам нужда от теб и не мога да бъда тих.

Блеър се обърна към мен и уви ръце около кръста ми. Зелените ѝ очи блещукаха палаво.

– Аз мога да бъда тиха – отвърна тя.

Вдигнах ръка и прибрах едно кичурче пясъчно руса коса зад ухото ѝ, плъзнах пръсти по линията на брадичката ѝ и по меките ѝ устни.

– Аз не мога.

Устните ѝ се обтегнаха в доволна усмивка, вдигна се на пръсти и ме целуна по устата.

– Можеш да нашепваш палавите си думи в ухото ми – отвърна тя.

Издърпах долната ѝ устна между зъбите си и я засмуках. Завъртях език в устата ѝ, за да я вкуся. Не, нямаше начин да съм тих тази вечер.

– Ако не искаш баща ти да ни чуе как крещя името ти, докато езикът ми е

заврян между краката ти, трябва да идем на хотел.

Блеър притисна тяло към моето и простена лекичко.

– Ръш, кълна се, ако не спреш да ми говориш така, ще получа оргазъм още тук.

Стиснах задника ѝ, но някой се покашля и тя погледна над рамото ми. Бузите ѝ порозовяха и тя скри глава в гърдите ми. Единствено фактът, че се криеше в мен и ме ползваше като щит, ми помогна да не гръмна от гняв. Не исках някой да ни гледа и да я кара да се чувства неловко. Обърнах се и погледнах през рамо – естествено, беше онзи задник, когото хванах да я гледа похотливо, докато идвах насам. Щом я прегърнах, забравих за всичко. Не че иначе би ми пукало. Тя беше моя и исках всички да го знаят.

– Помислих си, че няма да е зле да се приберете някъде на закрито – засмя се момчето и запали цигара.

– И така ни е добре. *Ти* намери къде другаде да гледаш – отвърнах заканително. Той се засмя и издиша дима.

– Основното ми занимание и хоби е да гледам залеза. Не е ли малко неприятно човек да не може да си гледа залеза от собствената си лодка?

После измери с поглед Блеър и в очите му видях искрица, която буквално накара кръвта ми да кипне. Блеър явно бе усетила настроението ми, защото ме целуна по гърдите и каза така, че само аз да я чуя:

– Да влизаме вътре. Искам да съм насаме с теб.

Погледнах я и се успокоих. Тя беше моя. Трябваше да се укротя, по дяволите!

– Да вървим.

Блеър ме хвана за двете ръце и ме придърпа в кухнята. Видях вратата, която вероятно водеше към каютата, и идеята да влезем там ми се стори крайно примамлива.

– Кога си идва баща ти? – попитах.

– Не съм сигурна.

– Стаята има ли ключалка?

БЛЕЪР

– Да, но не знам кога ще се прибере баща ми. Не можем да влезем там... ей така – отговорих, но не можех да спра смеха си.

– Сладка Блеър, ако не влезеш веднага там, обещавам ти, че не само баща ти, но и целият град ще разбере, че правим секс. В момента тази малка кухня ми се струва много подходяща.

Потръпнах от нетърпение, докато той ме дърпаше надолу кум стаята.

– Само едно легло ни трябва – каза и отвори вратата. – Да, идеално. Ето го.

Прилазих по неоправеното легло, а той затвори, заключи и веднага ме последва. Мръснишките му думи и постоянната ми възбуда от бременността щяха да сведат всичко само до няколко минути. Вече треперех от потребност да ме докосне.

– Съблечи се – каза и посочи роклята ми.

Измъкнах я през главата и я запратих някъде по матрака. Не бях си слагала сутиен, но поне имах бикини. Погледът му пламна при вида на голите ми гърди. Радвах се, че подутият ми корем не го отблъскваше. Дори го възбуждаше още повече.

Той махна тениската си и коленичи пред мен. Големите му ръце обхванаха гърдите ми, захапа зърното ми, а аз се пристисках към него и вече стенех.

Ръцете му се спуснаха нежно надолу и той прошепна:

– Мое.

Гласът му звучеше така, сякаш бе изправен пред истинско чудо.

После ръката му се мушна в бикините ми и тогава разбра колко бях готова.

– Моята сладка Блеър има нужда от мен – каза и ме сложи да легна, за да събуе бикините ми. Палецът му мина нежно по извивката на стъпалата ми, хвана ме за глезените и постави краката ми на раменете си.

– Ръш – опитах се да го спра, защото го исках направо в мен, но езикът му вече минаваше по всички гънки и извивки около клитора ми.

Стиснах силно чаршафите, усуках ги в юмруците си и се притиснах към лицето му. Извиках името му. Вече не ме интересуваше дали някой ще ни чуе.

– Толкова си сладка – промърмори в кожата ми и аз се разпаднах на милион парчета. Тялото ми започна да се тресе и бях сигурна, че вече целият квартал ни чува.

Когато отворих очи, той беше гол и вече се движеше в мен. Повдигнах таза си, за да посрещна тласъците му. Обичах да гледам лицето му, което буквално беше изкривено от наслада... когато прошепваше името ми.

Ръш хвана таза ми и ме придърпа към себе си, за да влезе по-плътно и докрай. Тласкаше бързо, в стабилен ритъм. Удоволствието пак започна да се събира в мен и нямах никакво търпение да усетя прилива на оргазма. Отново започнах да движа таза си към него, но той спря, намали темпото, устните му покриха моите, сякаш имахме цялото време на света, а аз бях едва на няколко тласъка от оргазма. Езикът му пробяга по моя, уви се около него, целуна крайчетата на устата ми, засмука горната ми устна.

- Не ме напускай никога повече. Не мога да те изгубя.

Устата му се притисна още веднъж към мен и чух стона му. Веднага след това излетях и му обещавах всичко, което пожелае. Неговият вик последва няколко секунди след моя и поредният оргазъм ме разтърси.

Когато успях да се свестя и да поема дъх, Ръш ме бе гушнал и бе заровил глава в шията ми. Топлият му дъх ме успокояваше и гъделичкаше.

- Обичам те. Мамка му, колко те обичам - каза дрезгаво той.

- И аз те обичам. Мамка му, толкова много те обичам - отговорих с щастлива усмивка.

Той се засмя, но не ме погледна, а остана заровен в шията ми.

- Искам те пак. Съжалявам.

Погледнах го объркано.

- Защо съжаляваш?

- Защото може да съм малко ненаситен тази вечер. Двадесет и четири часа са ужасно много време.

- Искаш да кажеш, че искаш още сега?

- Да, бебо, искам - каза и плъзна ръка между краката ми.

Когато баща ми се върна, Ръш беше заспал. Бях благодарна, че не се прибра порано. Ръш заспа от изтощение, но аз бях напълно задоволена. Бях се борила с желанието да заспя, защото исках да дочакам татко. Пресегнах се за лятната си рокля и се облякох. Трябваше да изляза, за да му кажа, че Ръш е тук. Не му бях споделила почти нищо, така че нямаше и какво толкова да обяснявам.

Отидох да отключа вратата и се обърнах да погледна Ръш. Все още спеше. Отворих каютата и се качах на пръсти по стълбите. Татко беше седнал на масата в кухнята и си сипваше чаша мляко. Обърна се към мен и се усмихна.

- Не исках да те будя - каза.

- Не си ме събудил. Бях будна. - Посочих с брадичка към предната част на лодката, където гласовете ни нямаше да кънтят така силно, за да не събудим Ръш.

- Може ли да поговорим?

Татко погледна към стълбите, замисли се, кимна и тръгна след мен. Затворих вратата на каютата, за да не ни чуе Ръш, и се обърнах към татко.

- Ръш е тук. Спи.

Баща ми веднага разбра какво се случва и кимна одобрително.

- Добре. Радвам се, че момчето беше достатъчно разумно да си дойде при теб.

Баща ми харесваше Ръш. Та нали той ме беше хвърлил право при него още от самото начало. А аз бях щастлива, че одобрява връзката ни. Това правеше нещата много по-лесни. Исках на всяка цена да запазя връзка с баща си, а Ръш беше изгубил дълги години от живота си да го мрази.

- Тръгнах си предимно заради семейството му. И като казвам семейството, имам предвид Нан. Понякога ти идва малко в повече.

- Тя е истински кошмар. Не ми е дъщеря, така че можеш да говориш, без да си мериш всяка дума. Прекарах достатъчно дълго време около нея и знам, че има нужда от много внимание, и то не от кого да е, а от баща си.

Седнах на малката пейка в единия край на лодката и прибрах краката си под дупето.

- Не искам да я мразя, защото Ръш я обича, но е толкова трудно да не я мразиш. Решила е да направи всичко възможно, за да го откъсне от мен. Понякога си мисля, че може и да успее.

Татко се настани на един сгъваем платнен стол на дъгички, чиито цветове бяха силно избелели.

- Момчето те обича повече от всичко. Всеки може да го види, момичето ми. Трябва само да се научиш как да елиминираш влиянието на Нан, как да не се смущаваш и притесняваш от присъствието ѝ.

- Опитвам се, но когато тя има нужда от него, той е там, до нея, и в повечето случаи за сметка на моите потребности. Тя винаги печели. Знам, че звучи глупаво, че съм егоистка, но искам вече да избере мен. Искам да избере мен и бебето, да сме на първо място преди всички. Не знам... дали някога... ще успее да го направи.

Когато казах думите на глас, когато чух собствените си съмнения, гърлото ми изведнъж се сви. Беше много трудно да призная най-големия си страх, но имах нужда някой да ме изслуша.

– Ти заслужаваш да си първата му грижа. Заради мен преживя такива кошмарни неща и е крайно време поне един мъж да те накара да се чувстваш като най-важната и значима жена в неговия свят. Това е нормално. Не е егоистично. Тази негова сестра използва факта, че е израснала без баща, за да се държи като побесняла разглезена кучка. Ти имаше много по-големи трудности, *на теб* се паднаха най-дълбоките лайна, през които трябваше да прегазиш – остана сама без сестра си, баща си и майка си. *Ти* трябваше да изтърпиш много повече болка. Това момиче никога няма да го разбере. И въпреки всичко все още умееш да обичаш, да прощаваш и да бъдеш силна. Ще бъдеш невероятна съпруга и майка. – Той млъкна и въздъхна тежко. – За Ръш Нан е била малко дете. Той я е отгледал, но тя вече не е малка. Тя е зряла жена и е време да я остави да се справя сама. Той сам ще намери начин да я пусне, уверявам те, че ще го направи, защото те обича. Дори и за слепите е ясно. Любовта му към теб е изписана на лицето му.

Надявах се да е прав.

– Обичам го толкова много и се страхувам, че ако продължи да избира нея, аз ще продължа да му прощавам.

Татко се наведе напред и опря лакти върху коленете си.

– Мисля, че ако това се случи, ще се наложи да се върна в Розмари и да го набия. Само ми се обади, ако стане нещо такова. Винаги ще дойда да те взема.

Сериозното му изражение, докато изричаше заплахата си да пребие Ръш, ме накара да се усмихна. Това беше същият мъж, който бе заплашил Кейн с ловната си пушка, когато излязох с него на първа среща. Станах и увих ръце около врата му.

– Обичам те – прошепнах.

– И аз те обичам, мечо.

Някой се покашля силно. Огледах се. Беше онова момче, което видях по-рано следобеда. Беше пак на лодката си и ни гледаше. Този път поне беше облякъл риза, но копчета ѝ не бяха закопчани и висеше на голите му гърди.

– Добър вечер, Капитане – извика баща ми и момчето вдигна бирата си за поздраве.

– Добра да е – отвърна той, но не се прибра. Просто си стоеше там.

– Това е Блеър, дъщеря ми – каза татко.

– Запознахме се по-рано днес – отвърна той и ми намигна.

Почувствах се ужасно неловко. На Ръш тези намигвания нямаше да му харесат. Може би идеята да останем тук няколко дни не беше добра? Аз бях бременна! Не

виждаше ли, че чакам дете? Защо флиртуваше с бременна жена?

– Е, добре тогава. Радвам се, че сте се запознали.

Татко звучеше нервен. Нещо не беше наред. Да не би това момче да беше опасно?

Вратата на каютата се отвори и сънливият разрошен Ръш се появи по стълбите. Този път *той* беше гол до кръста и дънките му бяха разкопчани. Бях почти сигурна, че не си беше сложил бельо. Сякаш току-що се бе събудил, видял е, че ме няма, и е обул каквото е намерил, за да тръгне да ме търси. Очите му се забиха в Капитана, после в мен и обратно в него.

Гневното му изражение ме изненада. Не го беше видял как ми намига, нали? Или?

– Здравей, Ейб – каза Ръш със сънен глас, приближи се до мен и ме притисна до себе си.

Да, определено искаше да покаже на кого принадлежа. Защо се чувстваше застрашен от това момче? Нима не бе разбрал вече, че ме беше обсебил, че бе всичко за мен, че бях засмукана в неговия свят и нямаше сила, която да ме издърпа назад?

– Ръш, въпреки че бях безкрайно щастлив да видя Блеър, все пак се радвам, че дойде да я вземаш.

Гласът на баща ми звучеше предупредително. Показваше му, че никак не му се нрави фактът, че винаги съм на второ място. Ръш кимна и притисна устни към главата ми.

– Няма да се случи втори път – каза.

Баща ми кимна.

– Добре, защото следващия път няма да проявя такова разбиране.

– Младоженци? – попита Капитана, който все още стоеше на мястото си и ни гледаше.

Усетих напрежението в тялото на Ръш и се притиснах към него, за да го успокоя. Той искаше да се оженим много по-рано и сега, когато някой поставяше под въпрос връзката ни, това определено го тревожеше.

– Сгодени са – обясни баща ми.

Капитана вдигна бирата, за да посочи корема ми.

– Май сте я подкарали отзад-напред.

Обвинението в гласа му взриви Ръш и преди да успея да го спра, той вече вървеше към края на лодката, за да скочи от нея и вероятно да нападне Капитана. Хукнах след него и едва успях да го хвана.

– Добре, стига вече! – извика татко и стресна всички. Не бях го чувала да крещи така. – Мислех да обясня всичко на Блеър, без да се налага да имаме толкова много публика, но явно ще се наложи да го направя сега, след като се стигна дотам, че да вбесиш Ръш – каза баща ми и метна раздразнен поглед към Капитана.

За какво ставаше дума? Какво обяснение?

Ръш спря и погледна баща ми с неприкрито недоволство.

– Никой не говори на Блеър така. Не ми пука кой е.

– Не говорех на Блеър, а на теб – каза с досада Капитана, след което отпи от бирата си.

Увих длани около ръката на Ръш и го стиснах здраво.

– Стига, момче! – каза рязко баща ми и погледна Капитана.

Искаше ми се да поспоря, че не е момче, а си е направо мъж, който можеше да причини нещо лошо на баща ми, да го нарани дори, и то без да му мигне окото. Толкова ми се щеше да си останат добри... съсед и да имат приятелски отношения, защото така щях да се притеснявам по-малко за татко.

Капитана сви рамене и вдигна ръце.

– Добре – каза Ръш, а аз бях шокирана, че се съгласи и се подчини така бързо.

Татко въздъхна и ме погледна.

– Може да се наложи да поседнете.

Не бях сигурна, че искам да слушам. Защо ми трябваше да седам? Ръш се отпусна на пейката и ме придърпа в скута си. Ръцете ми се увиха около кръста ми. Татко погледна Капитана и се смръщи. Явно не му се искаше да започва да говори, а това ме притесняваше.

– Когато бях на шестнадесет, приятелката ми в училище забременя от мен – започна той, а аз стиснах ръката на Ръш, за да се държа. – Бека Лин не беше готова да става майка, а аз със сигурност не бях готов да ставам татко. Решихме да дадем детето за осиновяване. Родителите на Бека се заеха да намерят добри родители и оттам поеха нещата. Аз и Бека не останахме заедно. Скъсахме заради всичко, което се случи. След гимназията тя замина за колеж на другия край на континента, а аз заминах за Джорджия. Не я видях повече.

Баща ми въздъхна, огледа лицето ми. Ръцете на Ръш се стегнаха около мен, а аз несъзнателно го стисках още по-силно. Не бях сигурна какво става, но започвах да усещам накъде отиват нещата.

– Когато ти и Вал се родихте, осъзнах колко е безценен детският живот. Толкова много ви обичах. Ето защо една вечер се скърших, разплаках се и казах на майка

ти за бебето, което създадохме с Бека и от което се бяхме отказали преди осем години. За първи път изпитах такова отчаяние, че бях загубил дете, което по онова време бях мислил, че не искам. И тогава майка ти си постави за цел да намери бебето ми. Това се превърна в мисията на живота ѝ. Търсеше детето ми години наред, но всичко винаги водеше до задънена улица. Накрая аз се отказах, но не и тя. – Баща ми млъкна и въздъхна тежко. – Тогава миналата година ми се обади детективът, който майка ти беше наела, и ми каза, че има някаква следа. Не бях очаквал. Не знаех и какво да правя с тази информация. Детето вече беше зрял мъж и бях сигурен, че няма никакъв смисъл да разбутвам живота му. После получих още едно телефонно обаждане. Синът ми искаше да се видим.

Завъртях се в ръцете на Ръш, за да погледна Капитана. Той се бе облегнал на парапета на лодката, гледаше водата, но не слушаше. Тялото му издаваше силно напрежение. Чакаше... реакцията ни. Той беше... Той мой... брат ли беше? Имах брат?

– Тогава ти казах всичко за майка ти, за Нан, излязох на чисто пред всички. Искях да започна отначало, да се опитам да живея по правилния начин, защото успях да прецакам всичко, което бях създал до този момент. Единственото хубаво нещо, която направих, беше да обичам безумно майка ти, а ти и Вал бяхте моята благословия. Затова се обадих на сина си и дойдох тук да го видя. – Той се обърна към Капитана. – Ривър Джошуа Киплинг, още известен като Капитана, е твой брат.

– Мамка му! – прошепна Ръш и сякаш ми взе думата от устата. Дали някога тайните на баща ми щяха да свършат? Къде им се виждаше краят?

– Капитана е последният дар на майка ти за мен. Ако не беше така твърдо решена и целеустремена да го намерим, едва ли някога щях да се видя с него, камо ли да го опозная.

Оказа се, че баща ми не е така самотен, както си бях помислила. Не бях ядосана, не бях наранена. Бях... щастлива. Изпитвах облекчение. Имаше да наваксва толкова много неща в живота си и знаех, че сега, с изграждането на тази връзка със сина си, се опитва да изкупи греха, че не е бил бащата, който заслужавах аз.

Бебето ритна под ръката на Ръш. Изобщо не можех да си представя да дам това дете на някого, никога да не го опозная, никога да не го видя. Равносилно би било на това да дам на някого по-голямата част от себе си. Баща ми е бил съсипан човек от много млада възраст, на шестнадесет вече е бил дал част от себе си, останал е половин човек. Сърцето ме болеше за него.

Измъкнах се леко от ръцете на Ръш и тръгнах към него. Увих ръце около кръста му и го прегърнах. Все още нямах думи да му кажа колко съм щастлива за него. Повече от щастлива дори. Бях благодарна. Време беше да се излекува, да си помогне, да затвори раните, които сам си бе нанесъл, и това беше част от този дълъг процес.

- Това притеснява ли те, Блеър? - попита и ме стисна в прегръдката си.

- Щастлива съм, че си го намерил - отговорих откровено, защото засега това беше единственото, което можех да кажа.

- Благодаря ти - каза татко с натежал от емоция глас.

- Аз пък се радвам, че няма да се наложи да ти скъсам задника от бой, че гледаш жена ми - чух думите на Ръш и се усмихнах в гърдите на татко.

РЪШ

Останахме още пет дни, за да може Блеър да опознае поне мъничко брат си. Оказа се, че и аз го понасях доста по-лесно, след като разбрах, че ù е роднина. Оказа се, че само съм си въобразявал, че я гледа с някакви сексуални намерения. Момчето просто е било любопитно да види какво представлява сестра му. Това вече можех да разбера. Но бях повече от щастлив, когато започнахме да си събираме багажа да се прибираме.

Оставаха само три седмици до Коледа, а аз исках да я прекарам в Розмари с Блеър. В нашия дом. Освен това исках да я закича с моето фамилно име, да го забода там, а после да започна да блъскам гърдите си с юмруци като истинска мъжка горила.

Когато се прибрахме в Розмари, Блеър веднага си легна да спи. Още с влизането тя се усмихна щастливо и после ми каза, че мога да си легна с нея, но само ако ще спя. Само гушкане и нищо повече. Ако не, да я оставя да си поспи.

Бях повече от сигурен, че няма да мога само да я гушкам, без да поискам да я докосвам, затова си извадих една сода и просто седнах и се отпуснах щастлив, че най-сетне сме си у дома. После излязох и се настаних на верандата, за да се порадвам на залива. Гледката, изгревите, залезите тук – всичко това ми беше липсвало.

Едва се бях отпуснал, когато чух как вратата зад гърба ми се отваря. Грант излезе при мен, кимна ми и седна на стола до мен. Не бяхме говорили от деня, когато му се обадох да го попитам за връзката му с Нан. Бях зает, а и ми се струваше, че той ще предпочете да ме отбягва за известно време. Очевидно клюките тук се разнасяха за минути, понеже влязохме преди тридесет, а той вече седеше до мен. Дори не знаех, че Грант е в града, защото обикновено прекарваше зимата из ски курортите и последно замина за Вейл.

– Как е тя? – бяха първите му думи.

Не питаше за Блеър. Тъгата в гласа му ми подсказа, че пита за Нан.

– Зле, но това вече го знаеш, предполагам.

– Да, знам, но снощи ù се обадох, защото се бях напил... и бях слаб и глупав. Лайно с една дума. Майка ти вдигна и каза, че Нан ще бъде лекувана.

– Опитва се да се отрови с лекарства. Намерих я и я закарах в болницата. Добре че пристигнах навреме. Физически беше добре, преди да тръгна, но психически

мисля, че нещо се скъса или е било скъсано отдавна. Киро не е никакъв баща и Харлоу го е приела такъв, какъвто е. Нан никога няма да се примири с такъв баща.

– Коя е Харлоу? – попита Грант и сега осъзнах, че все пак имаше неща от живота ми, които дори той не знаеше просто защото животът ми в Розмари и този при баща ми бяха две съвсем различни неща и аз никога не ги смесвах или дискутирах.

– Другата дъщеря на Киро. Тази, за която той всъщност се е грижил. Е, не точно грижил, но поне я е оставил при баба ù, която я е обичала с все сърце и я е пазела далеч от сбъркания свят на баща ù. Харлоу винаги е била скъпата му лъскава играчка, с която е имал възможност да си поиграе от време на време. Когато ролята на татко е почвала да му писва или му е пречила на живота, я е връщал при баба ù. Бащинството му понася, защото Харлоу винаги е била тиха, вежлива и ненатрапчива. Нан не е нито едно от тези три неща. Ето защо тя просто не му трябва.

– По дяволите! – въздъхна недоволно Грант.

„По дяволите“ беше прекалено, прекалено слабо казано. Седяхме и мълчахме. Не бях сигурен колко надълбоко е загазила с чувствата си към Нан, но наистина се надявах за негово добро да има сили да се обърне и да продължи напред. Нан беше крайно нестабилна, непостоянна. Никога нямаше да бъде друга, нямаше да бъде добра и мила. Грант заслужаваше много повече. Нан никога нямаше да го направи щастлив.

– Мислиш ли вече да се жениш, или какво? – попита след дълга пауза Грант.

Мисълта за Блеър, сгушена на топка в леглото... в *нашето* легло, ме накара да се усмихна.

– Да, когато се събуди, ще ù кажа, че има една седмица да планира. Не мога да чакам повече. Достатъчно чаках.

Грант се засмя.

– И аз съм кум, нали?

– Разбира се. Страхувам се, че ще бъдеш вързан за Бети и Джейс ще диша във вратата ти и ще сумти като луд. Няма съмнение, че Бети ще е кумата. Другата възможност е Джими, но предполагам, че няма да си навит да ти опипва задника през цялото време.

– Ще мога да се справя с Бети и Джейс – каза развеселено Грант. – Джими и той ли ще бъде сред шаферките?

Усмихнах се и кимнах.

- Да. Тя го покани още в самото начало, когато започнахме да планираме сватбата.

Преди да заминем, оставих билети за Ейб и Капитана. Блеър искаше баща ѝ да присъства на сватбата, а докато я гледах с брат ѝ, си помислих, че най-вероятно ще е щастлива и той да дойде. И двамата се бяха съгласили да пристигнат тук след седмица. Блеър не знаеше още, че събитието е толкова скоро. Просто не бях в настроение да започвам споровете с нея. Щеше да каже, че няма време за нищо, а и бях сигурен, че ще ми изтъкне някаква причина да го отложи. Затова ѝ давах краен окончателен срок.

- Нан ще идва ли? - попита Грант.

Никога не си бях представял, че ще се ожения в отсъствието на майка ми и сестра ми, но сега не исках нищо да развали спомените на Блеър от този ден, а много добре знаех, че и двете непременно щяха да развалят нещо, ако не всичко. Нямаше да позволя това да се случи.

- Не, не мога да допусна да дойде. Нан ненавижда Блеър - отвърнах.

Грант кимна и раменете му се отпуснаха от облекчение. И той не искаше да я види. Поне това беше сигурно. И как можех да го виня?

- Знаеш ли как тоя тъп задник Уудс ще се жени за онова момиче от Ню Йорк, за което напъват майка му и баща му. Не е сгоден още, но и това ще стане скоро. Призна ми, докато пиехме текила преди две вечери. Баща му казал, че ако иска да вземе клуба, трябвало да се ожени за оная. Старецът му определено знае как да го принуди. Уудс ще бъде безкрайно нещастен с тая скована, суха кучка.

Не ми харесваше как се развиват нещата около Уудс. Наясно бях какво е да очакваш с нетърпение сватбата си, да гледаш напред с надежда и жажда за един щастлив живот с жената, която обичаш. Всеки човек заслужава да изпита това чувство. Когато стъпваш в брака със съмнения и горчивина, това не помага на никого.

- Допускам, че изборът е негов. Винаги може да откаже.

- И да избяга като Трип? Това също е страхотен план - отговори Грант.

Трип беше няколко години по-голям от нас. Беше братовчед на Грант и двамата го гледахме с огромно уважение. Беше пример за нас. После родителите му го пристиснаха да живее живот, който *те* бяха избрали за него, но той го мразеше. И Трип избяга. Остави милионите си на тях и избяга, мамка му! В нашите очи Трип се превърна в истински герой, легенда, защото никой от нас нямаше топки да каже на родителите си да си го начукат. Още по-малко да ги напусне. Сега вече бяхме пораснали и разбирахме какво бе пожертвал и най-вече на цената на

какво. Надявах се да е щастлив.

- И все пак е по-доброто решение, отколкото да се ожени за някаква разглезена кучка - казах.

- Така е - отвърна Грант и отпи от содата ми. Копелето знаеше, че няма да пия от същата кутия след това. - Как е баща ти?

- Все така - пие и пуши прекалено много. Чука момичета на моите години. Знаеш как е.

- Да, знам, но пък какъв живот!

Не, не беше живот, но знаех, че Грант няма да се съгласи с мен, затова реших да не споря. Грант нямаше момиче като Блеър и затова не разбираше колко повърхностен е животът на баща ми. Смятах, че Дийн е един много самотен мъж.

- Всички знаят, че си се върнал. Искаш ли да ти доведе компания тази вечер?

Не, исках Блеър само за себе си. Пет дена спяхме в една стая с баща ѝ.

- Тази вечер не. Блеър трябва да си почине.

- Или ти имаш нужда само от Блеър. Признай си, брат ми.

- Да, имам нужда само от Блеър - отговорих с усмивка.

БЛЕЪР

Ръш бе определил дата за сватбата и ми бе дал само една седмица. Дори не се опитах да споря. Решителността в очите му ми подсказваше, че няма никакъв смисъл. Бях по-готова дори от него да се оженим, но той се страхуваше да не се откажа в последната минута, особено след това, което се случи в Лос Анджелис с Нан.

Щяхме да се оженим дванадесет дни преди Коледа, да прекараме Коледа и Нова година у дома и на първи да заминем за дълъг меден месец. Беше разкъсан между желанието си да ме заведе на пътешествие из целия свят, но в същото време не му се щеше да ме подлага на дълги пътувания със самолет. Искаше да имам достатъчно време да си почивам, което усложняваше допълнително подготовката за сватбата. Накрая го убедих, че ще се радвам, ако останем в апартамента му в Манхатън. Никога не бях ходила в Ню Йорк, така че това щеше да е голямо приключение за мен, а в същото време щяхме да се чувстваме съвсем удобно в домашна среда и да имам под ръка лекар, който да ме наблюдава.

За щастие, Ръш разполагаше с парите за бързата организация на една красива сватба. Искях всичко да е семпло и да се оженим в тази къща. Оказа се, че колкото по-семпло, толкова по-трудно. Нямах да мога да се справя без помощта на Бети. Джими също помогна много, но с Бети вече няколко пъти бяха на ръба да си прережат гърлата. Битката беше кой от двамата всъщност организира тази сватба.

Ръш беше наел Хенриета за цялата седмица преди сватбата. Всяка вечер гледах как тя се прибира в стаята си зад килера с хранителни продукти и се усмихвах. Имах толкова скъпи спомени от това място.

Веднага след закуска на вратата се позвъни и хукнах да отворя. Очаквах татко и Капитана. Тази вечер беше репетицията за сватбата и с татко трябваше да минем по алеята към олтара, за което си трябваха поне няколко тренировки.

Но когато отворих вратата, за моя изненада, видях Дийн и Харлоу. Странно, защото ги чакахме чак утре.

- Изненада! Дойдохме ден по-рано. Не исках да изпусна подготовката за тържествата - усмихна се Дийн и вкара куфара си в къщата, но, разбира се, остави Харлоу сама да си носи своя. Тя влезе тихичко след него. - Къде е момчето ми? - попита Дийн и се огледа из помещението.

– Отиде с Грант да вземат костюмите. Скоро ще се върнат. Качвайте се да ви настанявам. Дийн, предполагам знаеш коя е твоята стая, така аз че ще помогна на Харлоу.

– Да, ще се кача след малко. Имам нужда от свястно питие и от малко слънчева светлина.

– Избрах ти стаята, която харесвам най-много – казах на Харлоу. Има страхотна гледка. Преди аз спях там.

– Благодаря, но не искам да заемам най-хубавата стая. С удоволствие ще спя в най-мъничката. Знам, че чакаш и други гости... – Тя млъкна и се зачуди дали да продължи.

– Баща ми и... брат ми живеят на лодка, така че, вярвай ми, ще настояват да спят във възможно най-малката стая. Искам да се чувстваш добре. Стаята е красива и е доста отдалечена от шума, така че ще ти е спокойно.

Харлоу се усмихна срамежливо, кимна в съгласие и аз я поведох към бившата си стая.

– Как беше полетът? – попитах, но всъщност исках да разбера какво става в Лос Анджелис.

– Добре. Гледах „Гордост и предразсъдъци“. Пак. Времето мина по-бързо.

– И аз обожавам филма. Как са нещата у дома? Сега когато Нан я няма?

Ръш не бе казал и дума за нея, откакто се върна. Знаех, че не е поканена на сватбата, и се чувствах ужасно гузна, но изпитвах съвсем основателен страх, че ако беше дошла, щеше да развали най-хубавия ни ден.

– Сега отново е тихо и спокойно. Татко си върши своите неща, а аз моите. Дийн също се занимава с делата си. След два месеца заминават на турне и тогава ще бъде съвсем тихо.

Стана ми така мъчно за нея. Тя наистина си нямаше никого. Вероятно човек се чувстваше ужасно самотен в онази голяма къща с баща като Киро. И после, когато го нямаше, сигурно пак беше ужасно. Това не беше живот. Парите не можеха да купят всичко и Харлоу беше доказателството.

– Защо не накараш Киро да ти купи къща тук? Красиво е и има много млади хора. Много красиви момчета – усмихнах ù се подканващо.

Харлоу беше невероятно красиво момиче, но все не можех да си я представя с момче. Беше прекалено срамежлива. Как изобщо щеше да се отвори пред някого и да се реши да го опознае?

– Не мога. Имам пълна стипендия за университета в Лос Анджелис. Ако се преместя, баща ми ще трябва да плаща за обучението ми. Освен това аз излизам,

ходя на лекции...

Да, знаех, че ходи на лекции, но също знаех, че няма нито един приятел.

- Мисля, че може да си го позволи - уверих я.

Тя сви рамене, но не отговори. Нямахме да я притискам повече сега. Може би после.

- Трябва да се преоблека. Имам час за маникюр и педикюр. Искаш ли да дойдеш?

Тя поклати глава.

- Не, благодаря. Май че ще подремна. Тръгнахме много рано и не спях в самолета.

Явно това беше намек към мен да я оставя на мира.

Беше късно следобед, когато баща ми и Капитана пристигнаха. Точно се бях приготвила за репетицията. Партито щеше да е в ресторанта на голф клуба. С Ръш решихме да не правим моминско и ергенско парти. Той беше силно притеснен къде ще ме заведе Бети. После, когато Грант подметна за ергенското парти на Ръш, той буквално отстреля идеята, така че щяхме да имаме общо парти с приятели. Уудс с най-голямо удоволствие осигури ресторанта и кетъринга.

Репетицията беше след тридесет минути и хората щяха да започнат да идват съвсем скоро. Ръш слезе по стълбите, облечен в бежови спортни панталони и бяла риза. Сърцето ми прескочи няколко удара. Беше толкова красив. Косата му беше рошава, но личеше, че е целял точно този ефект. На фона на бялата му риза очите му сякаш бяха още по-светли и ярки, а кожата по-тъмна.

- Изглеждаш божествено - казах задъхано, когато стигна до последното стъпало.

- Хей, това е моя реплика - отвърна закачливо той, притисна ме към себе си и ме целуна по устните. - Дъхът ми спира, когато те погледна.

- Мммм, моят също - промълвих в устните му.

ГРАНТ (не, няма грешка)

Брат ми наистина се женеше. Знаех, че ще се случи. Бях сигурен още в първия миг, когато Ръш полудя подобно на бабуин по задника на Блеър, но сега на репетицията всичко изведнъж изглеждаше съвсем истинско. Прекалено реално. Имах чувството, че го губя... мъничко. Не, не че не бях щастлив за него, напротив, но откакто се помня, той беше моят партньор в глупостите и белите. Сега щеше да бъде партньор на Блеър.

Една сервитьорка мина покрай мен и си взех чаша шампанско. Добре, можех да изпия едно такова газирано и лигаво нещо, докато успеех да се доредя до бара, за да си избира по-сериозна напитка.

Огледах помещението и мислите ми пак се върнаха към Нан и към начина, по който позволих нещата да се омажат до такава степен. Имах нужда от нещо, което да ми помогне да забравя за нея. О, не че не ми беше минало. За мен всичко беше приключило, и то с благоприятен край. Тя направи всичко по силите си, за да го доведе дотук. Луда кучка!

Точно тогава чифт изумителни очи се забиха в моите. Застинах и я огледах. Не я бях мяркал преди. Никога. Такива очи не можеха да бъдат забравени. Не бих казал, че ме привлече цветът им, защото от моето място не можех да видя какви са. Имаше нещо във формата им и във ветрилото от дълги гъсти мигли. Жените плащаха безумни пари за изкуствени мигли, но нищо от това, което се предлагаше на пазара, не можеше да се сравни с нейните. Спуснах поглед по лицето ѝ и очите ми останаха в големите ѝ устни.

МАМКА МУ! Пенисът ми подскокна оживено в панталоните. Беше широк. Устните ѝ бяха толкова сочни и плътни! Момиче с такава уста бе мечтата на всеки мъж. Буквално се страхувах да погледна по-надолу. Ако продължавах да се вирам в нея, щях да свърша в гащите. Нямах време дори да реша къде да зяпам по-напред, защото тя се обърна и изчезна. Докато се отдалечаваше, дългата ѝ тъмна коса се вееше зад нея. Стигаше до кръста ѝ, а под него беше най-сладкият задник, който някога бях виждал.

Тръгнах след нея. Нямах никаква представа коя е, но нямаше да ми избяга. В никакъв случай. Исках да вкуся тези устни, да видя как очите ѝ греят от удоволствие, докато опъвам косата ѝ назад и тласкам в нея.

Та, като стана дума... да забравя... не помнех какво трябваше да забравя... но

това момиче можеше да ме накара да забравя дори шибаното си име. Тя се измъкна от залата и продължи към коридора. Вървеше бързо, но тихо и като че никои не я забелязваше. Дали не халюцинирах? Кой нормален мъж с очи и пенис не би огледал това тяло, не би поглъщал всяко нейно движение?

Излязох секунди след нея и се огледах. В първия миг реших, че съм я изтървал, но след малко забелязах движение зад ъгъла. Дългата ѝ коса издайнически се подаваше. Тя не ме видя, но нямаше начин да изпусна от очи тази коса. Тръгнах към нея по възможно най-предпазливия начин.

– Успокой се, това е само един мъж. Много, много красив и секси мъж, но все пак само мъж – чух тихия ѝ глас, когато се приближих. *Какво, по дяволите?* – Поеми дълбоко въздух. Хайде пак. Можеш да се справиш! Човекът само те гледаше – продължи да шепти.

Спрях и не посмях да се доближа повече. Говореше си сама? Бях я притеснил? Как? Със сигурност с тази външност беше свикнала да я гледат през цялото време, да я чукат с поглед. Тя започна пак да си повтаря, че съм само мъж, и тук вече не можах да прикрия усмивката си. Беше толкова сладко да я наблюдаваш.

– Можеше да е извънземен от Криптон. Тогава вече щеше да имаш основание да се тревожиш. Може би ще е най-добре да отидем да проверим дали наистина е мъж – казах тихо, напълно запазил самообладание.

Цялото ѝ тяло се скова. Нито мускул не потрепваше. Не се обърна да ме погледне. Гърбът ѝ бе силно притиснат към стената, зад която се бе скрила. Единствено ръката ѝ се вдигна нагоре – очевидно често прикриваше устата си. С всяка изминала секунда това момиче ставаше все по-сладко и мило.

– Вероятно така ще е най-добре и за всички тук, понеже Ръш и Блеър едва ли искат извънземни на сватбата си. В това отношение имат известни предразсъдъци.

Надявах се глупостите ми да я накарат да се усмихне, да се отпусне. Искях да я видя спокойна. Поне достатъчно спокойна, за да усетя вкуса ѝ.

Тя обаче не помръдна. Ръката ѝ остана залепена на устата, тялото ѝ бе вкаменено. Минах между двете колони пред нея – беше се скрила зад едната. Облегнах се на другата колона, но място беше много малко и телата ни почти се докосваха. Очите ѝ бяха подивели от изумление, че съм влязъл в дупката, където се бе скрила.

– Мисля, че няма да можеш да приказваш с ръка върху устата си. Как по-точно възнамеряваш да говориш с мен? – попитах и ѝ се усмихнах насърчително.

Не исках да се страхува от мен. Не исках да се плаши.

Тя бавно махна ръката от устата си, пусна я до тялото си, но остана като циментирана за стената, сякаш искаше да пробие дупка и да се скрие възможно най-дълбоко, далеч от мен.

– Така е по-добре. Обичам да гледам тази твоя уста, а пръстите ти ми закриваха гледката – казах и ѝ намигнах.

Тя се притисна още по-назад. Това беше най-странното ми преживяване с момиче. Повечето се хвърляха отгоре ми и беше лесно, харесваше ми. Малко усилия, сигурен резултат. Но мътните ме взели, това момиче беше истински еликсир. Беше ново, различно, освежаващо, уникално.

– Аз съм Грант, брат на младоженеца – обясних с надежда това да я успокои. Май проработи. Тя се смръщи, на челото ѝ се появи лека бръчица и сега лицето ѝ изглеждаше по-достъпно, по-благо. И ми харесваше. Много. Може би щях да успея да я накарам да се замисли още повече.

– Ръш няма брат – информира ме тя.

Значи познаваше Ръш? Много странно. Никога не я бях виждал. Със сигурност бих я запомнил, ако се е мяркала някъде в града. Предположих, че е с някого от гостите или е позната на Блеър. На пръсти се брояха хората в града, които не познавах.

– Ето къде грешиш, красавице. С Ръш станахме доведени братя, когато бяхме много малки. Родителите ни не се разбираха и се разведоха, но това не означава, че ние не останахме братя.

Тя премигна няколко пъти. Явно започваше да се досеща. Знаеше кой съм. Сега вече беше време да изравним резултата и да разбере коя е тя.

– Искаш ли да ми кажеш ти коя си? След като вече знаеш кой съм, мисля, че е справедливо.

Тя заби поглед в пода, сякаш отговорът беше написан там.

– Май ще трябва да влизам – прошепна.

Гласът ѝ беше толкова тих, че едва я чух. Питам се дали бе така тиха и когато свършва. Само за това мислех вече. Само това исках да знам.

– Не можеш да ме оставиш. Ако се върнеш сега, ще вървя след теб цяла вечер – предупредих я, но се надявах да не съм прозвучал като психопат.

Тази безумна уста оформи едно обло О и въображението ми направо подивя. Не си падах по благовъзпитани сухи и скучни женски, но това мило, чисто, съвсем човешко отношение от момиче, което беше истинско олицетворение на думата секс, определено ми действаше крайно стимулиращо.

– Защо? – попита тя.

Гласът ѝ беше като мелодията на тихи звънчета, в които хората често не се заслушват, защото красотата им е така изчистена и естествена.

- Истината ли искаш да чуеш? - попитах и се наведох леко към нея, нагазвайки в личното ѝ пространство, което тя с огромни усилия се опитваше да брани.

- Да, моля - отвърна пак така тихо. Дори не бях сигурен, че изрече нещо.

- Защото единственото, за което мога да мисля, е как тези красиви очи биха проблясвали от потребност, как би изглеждала тази дяволски красива уста, когато викаш от удоволствие... и тази коса... - Плъзнах пръсти в косата ѝ и нежно я подръпнах. - По дяволите, бейби, такава коса трябва да бъде забранена със закон.

Бях се приближил прекалено плътно до нея и тя дишаше плитко и учестено. А как ухаеше! На ягодова сметана.

- О! - само това каза и ме погледна в очите. Сега видях, че нейните са с най-чистия бадемов цвят. Нито грам грим по лицето ѝ. Всичко беше естествена, чиста красота.

- Коя си? - попитах, оставайки напълно хипнотизиран от гледката на самото съвършенство пред мен.

Тя пак премигна няколко пъти, сякаш не разбираше думите ми. Бях готов да я метна на рамо и да я заключа в джипа си. Със или без име.

- Харлоу - отвърна тя.

И тогава истината се стовари върху мен като кофа с ледена вода.

МАМКА МУ! *Сестрата на Нан.*

РЪШ

Бях се загледал как Блеър танцува с баща си, когато с периферното си зрение улових Грант, който влизаше в салона с изражение на подгонен от демони човек. Какво му ставаше? Погледнах Блеър, за да се уверя, че е добре, и тръгнах да видя какво става с брат ми. Нещо не беше наред, защото Грант беше от хората, които никога не губят самообладание. Такова поведение не беше нормално за него.

Щом стигнах до него, той вече обръщаше един шот чисто уиски, което барманът бе сложил преди няма и секунда пред него. Той подаде празната чаша и поиска още един. Нещо определено се бе завряло в задника му.

– Защо не ми каза? Да ти го набутам, брат ми! – изръмжа той без дори да ме поглежда.

– За какво говориш? – попитах и с почуда наблюдавах как поглъща поредния шот и иска трети.

Той се обърна към мен и ме унищожи с поглед.

– Харлоу. Запознах се с шибаната Харлоу. Можеше да ми споменеш поне, да ми намекнеш, че сестрата на Нан е някаква шибана богиня, някакво извънземно божество. Да ме подготвиш по някакъв начин, за да *не си* представям как я чукам във всички възможни пози, да ми кажеш още преди да съм убедил пениса си, че това наистина ще се случи и ще видя реално това тяло във всички познати сексуални пози. ПРЕДИ, а не след като разбере коя е. – После изпи третия шот и блъсна чашата в бара. – Така е по-добре. – Въздъхна той.

– Запознал си се с Харлоу? – попитах, но определено не разбихах какво се опитваше да ми каже. Защо беше ядосан? Нали му бях разправял за нея.

– Да, ЗАПОЗНАХ СЕ с Харлоу. За бога, Ръш, трябва да се научиш да предупреждаваш хората какво да очакват.

И аз все така не разбихах. Защо не можеше да обясни като нормален човек?

– Ще бъда честен и ще ти кажа: нямам никаква идея за какво говориш и защо си ядосан.

Грант се изсмя зловещо.

– Мамка му, на теб наистина са ти вързали топките! Тъй като става ясно, че не можеш да си свалиш очилата с цвят на Блеър и не можеш да видиш нито една друга жена, нека ти обясня и да те отворя малко. Харлоу е най-съвършеното женско същество на тази планета. Мамка му, устата ѝ... – Той потръпна и

поклати глава. – Боже, какви неща може да прави с тая уста. И прочете. Кълна се, никога не съм виждал такива очи.

Вече разбирах, че ми говори основно за външния вид на Харлоу, но пак не се връзваше...

– Добреереее? И? Защо си ядосан? – попитах и си помислих, че и аз може да ударя едно, за да следя мисълта му по-лесно.

– Защото не мога да я пипна с пръст. А искам, бог ми е свидетел, че само това искам. Искам да я докосвам толкова много. По различни начини. Никога никоя жена не е успявала да ме възбуди за толкова кратко време. И после да разбереш, че не е за пипане. Е, това е най-гадното.

Аха, Харлоу беше играчката, с която Грант искаше да се забавлява. Страхотно. Добре че си тръгваше след два дни. Нямах нужда и от тази драма. Харлоу не беше за Грант. Беше прекалено невинна за вкуса на брат ми.

– Е, хубавото е, че тя няма да ти е по вкуса и не е за теб. Ти ще я съсипеш.

– Какво значи това? – изръмжа Грант.

– Това означава, че е тиха и срамежлива. Не излиза на срещи. Не прави нищо, освен да ходи на лекции. Нищо от света на Киро не се е закачило по нея. Тя е вежлива, никога не повишава тон, не се кара с никого. Дори когато Нан ѝ крещеше и обиждаше, тя слушаше, после ставаше и се отдалечаваше от нея. Тя просто не е твой тип. Може би имаш някакви фантазии за устата ѝ, но пич, уверявам те, че няма да знае как да я ползва. Не и така, както на теб ти се иска. И никога няма да го пожелае. Просто е такава.

Блеър завърши танца с баща си и прочете ѝ веднага се заковаха в празното ми място. Търсеше ме. Трябваше да тръгвам. Потупах Грант по гърба и казах:

– Иди намери някое пиче, което не е като девствена монахиня.

После се върнах при Блеър. Тя ме забеляза и веднага се усмихна широко. Следващата песен беше на Бруно Марс *I Will Wait For You*. Притиснах я към себе си и се усмихнах. Обичах тази песен. Можех да разбера и да почувствам всяка дума, защото точно това изпитвах към Блеър. Никога не ѝ бях пял и сега се изкушавах да го направя... в ухото ѝ, но не. Още не. Щях да ѝ пея, но не сега.

– Хареса ли ти да потанцуваш с баща си? – попитах, ала не защото не знаех отговора, а просто, за да чуя гласа ѝ.

– Да. Говорихме за мама. Би била толкова щастлива да е тук. Винаги ми казваше, че Кейн не е за мен, че е прекалено слабохарактерен. Казваше ми, че един ден ще ме намери онзи мъж, който ще иска само и единствено мен. Ти щеше да я направиш истински щастлива.

Гърдите ми се свиха болезнено. Никога никоя жена не ми беше казвала, че майка ѝ ще ме хареса. За мен фактът, че според Блеър майка ѝ би била щастлива да съм с дъщеря ѝ, означаваше много повече, отколкото самата Блеър предполагаше.

Спомнях си майка ѝ. Не много ясно, но я помнех. Спомнях си усмивката и смеха ѝ. Когато бях много малко момче, тя ме караше да се чувствам щастлив. Ароматът на палачинките ѝ ме подканваше да изпитвам онази топлина, че съм на сигурно и спокойно място. И сега осъзнавах, че моят син щеше да има точно такава майка. Очите ми се напълниха със сълзи. Той щеше да има това, което аз никога няхах. Щеше да има нещо, което аз само бях успял да опитам и после ми беше отнето.

- Какво става? Какво казах? - попита Блеър, забелязала навлажнените ми очи.

По дяволите!

- Мислех си, че синът ми ще има нещо, което аз няхах... майка, каквато аз няхах. Майка ти беше специална жена и споменът за нея е с нас - признах.

Очите на Блеър се напълниха със сълзи, ръцете ѝ обвиха лицето ми и ме целуна. Меките ѝ устни се разтвориха и езикът ѝ гладно се плъзна в устата ми. Пред очите на всички. Не беше точно в неин стил, но няхах нищо против. Отговорих на целувката ѝ със същата страст, но тогава тя се отдръпна назад, за да ме погледне, без да маха ръце от лицето ми.

- Обичам те, Ръш Финли. Ти ще бъдеш най-добрият съпруг и баща на света. Един ден съпругата на сина ни ще е признателна, че си бил истински пример за подражание за сина си. Ще е щастлива благодарение на теб. Защото ще направиш от сина ни истински мъж като теб. И той ще я обича с цялото си сърце, защото ще знае как се прави това.

Тя се задави на последните думи, преглътна сълзите, а аз я залюлях като в люлка.

Бях щастлив най-сетне някой да ми каже, че съм добър човек. Нямах нищо поскъпоценно на този свят от тази жена. И никога нямаше да има. Бях намерил своето щастие.

БЛЕЪР

Бети ме целуна по бузата и извади нещо зад гърба си. Беше малка сребриста кутия с прикрепена бележка към нея с познатия почерк на Ръш.

- Ръш искаше да ти дам нещо старо, както е по традиция - обясни тя.

Не се бях замисляла за традицията, даже бях забравила. Усмихнах се, взех пакета и го отворих. В него имаше скъп пръстен с перла. Сребърната халка беше много елегантна и на нея имаше гравирен надпис „Любов моя“. Ръш не би направил такава гравюра - звучеше като от старите времена.

До пръстена стоеше малка бележка. Извадих я и започнах да чета:

Блеър,

Това беше на баба ми. На майката на баща ми. Дойде да ме види, преди да почине. Имам мили спомени от тази жена и когато почина, остави това за мен. В завещанието си беше пожелала да го дам на жената, която ме допълва. Тя казваше, че и` бил подарен от дядо ми, който починал, когато баща ми бил още бебе, но никога след това не обикнала друг мъж така, както обичала дядо ми. Той бил нейното сърце, а ти си моето.

Това е нещо старо.

Обичам те.

Ръш

Подсмръкнах просълзена. Бети ронеше сълзи до мен и без грам свян четеше бележката.

- По дяволите, кой да предположи, че Ръш е толкова романтичен - каза тя и пак подсмръкна.

Аз знаех. Беше ми го показвал толкова много пъти. Приплъзнах пръстена на дясната си ръка - сякаш бе създаден за мен. Помислих си, че това едва ли е съвпадение. Усмихнах се и погледнах Бети.

- Благодаря ти за всичко.

Тя ме прегърна и каза:

- Аз трябва да ти благодаря. Ти си най-добрата приятелка, която някога съм имала.

Преди да кажа каквото и да било, тя сведе глава, помахаше ми и побягна от

стаята.

Обърнах се и се погледнах в огледалото. Сатенената ми рокля с цвят на перли се държеше сама без презрамки поради внушителния размер на гърдите ми. Талията беше висока, точно под гърдите ми, покрита с милион малки перлички. Шифонът се спускаше свободно под формата на широко изписана буква А и стигаше няколко сантиметра над коленете. Бях решила да съм боса, защото трябваше да вървя по пясъка. Ноктите на краката ми бяха лакирани в бледорозово в тон с цвета на пръснатите по пътеката листенца от рози.

На вратата се почука. Вдигнах поглед – беше Харлоу. Носеше една малка кутийка.

– Изглеждаш като принцеса – каза с усмивка тя.

– Благодаря – отговорих. Наистина се чувствах като такава.

– Имам нещо за теб от Ръш. Искаше аз да ти донеса нещо ново – каза тя и ми подаде малката кутия. – Бих излязла, но мисля, че ще ти е нужна помощта ми.

Отворих бързо кутията. Нямах търпение да видя какво ми е пратил този път. Там лежеше миниатюрно ефирно синджирче с няколко диаманта, оформени точно като този на пръстена ми, но много по-малки. Беше верижка за глезена. Вдигнах я и слънцето, което сипеше лъчите си в стаята, намери камъчетата, улови ги и затанцува с тях.

– Аз ще ти я сложа – каза Харлоу, пое верижката и я закопча около глезена ми.

Бях казала на Ръш, че имам нужда от нещо за краката, но не исках да слагам обувки – не можех да си представя, че ще газя из пясъка, качена на токове. И ето, той беше намерил решение и за това. Усмихнах се и благодарих на Харлоу.

– Няма за какво. Изглежда превъзходно на крака ти – каза тя и после излезе така тихичко, както бе влязла.

Погледнах към глезена си, за да се порадвам на бижутото, когато на вратата пак се почука. Едно познато лице, което изобщо не бях очаквала да видя тук днес, се появи в рамката. Скочих и се хвърлих в ръцете на баба Кю. Не я бях поканила, защото се притеснявах, че на Ръш може да не му е приятно да вижда Кейн на сватбата ни, а ако поканех само баба Кю, нямаше как да не поканя и него, понеже той трябваше да я кара дотук.

Сълзи опариха очите ми, докато тя ме стискаше здраво в силната си прегръдка.

– Не мога да повярвам, че си тук! Как си карала толкова много километри?

Тя ме потупа по гърба и се засмя.

– Не съм карала. Тоя твой мъж изпрати самолетни билети за мен и Кейн. Първа

класа. Никога не съм се чувствала толкова важна през целия си живот. Хората в самолета добре ме поглезиха. Беше голямо приключение, само това ще ти кажа.

Ако не обичах Ръш Финли с всяка клетка от тялото си, бих го обикнала още повече заради това, че бе довел баба Кю днес. Но той вече ме имаше цялата.

- Не, не ми плачи сега, че ще си развалиш грима и всичко. Точно като майка си си. Толкова много приличаш на нея! Няма по-щастлив мъж от татко ти. Не, не биваше да идвам тука да те разплаквам, а за да ти дам нещо от Ръш. Той каза, че аз трябва да съм човекът, който да ти донесе нещо взето назаем.

Не можех да скрия глуповатата си усмивка. Още подаръци!

Баба Кю ми подаде малка кутийка, опакована по същия начин, по който беше опакована тази на Харлоу. Взех я и я разпечатах мълниеносно.

В нея имаше малка сатенена кутийка и бележка. Вдигнах бележката, под която имаше парче розов сатен. Беше поизносено и очевидно отрязано от нещо друго. Разгънах бележката.

Блеър,

Чаках до днес, за да ти покажа това. Беше много трудно да не ти кажа нищо през цялото това време и да запазя тайната. Когато ми разказаха (напомниха) коя е майка ти, си спомних за това парче сатен. Бях забравил откъде и защо го бях взел, бях забравил и защо е било толкова специално за мен, за да го пазя през всичките тези години.

Когато бях малък, изплашен и самотен, винаги го стисках и потърквах лицето си в него. Това беше тайна, за която не исках никой друг да научи, но ме успокояваше. Когато баща ти ми припомни за палачинките с форма на Мики Маус, спомените ми за майка ти се върнаха. С тях се завърна и споменът за деня, в който се сдобих с това парченце сатен.

Майка ти винаги носеше нощница от розов сатен и винаги ме люлееше в ръцете си, докато заспя, понеже, когато бях разстроен, заспивах много трудно. Обожавах, когато ме прегръщаше. Майка ми никога не го правеше. Вечер заспивах с нос, заврян в пижамата и`. Помня колко изплашен бях в деня, в който си тръгна. Не исках да ме оставят с Джорджиана. Майка ти ме прегърна силно, скъса едно парче от сатенената си пижама, пхна го в ръката ми и ми каза да си го гушкам нощно време, когато си лягам.

Иска ми се да ти кажа, че този спомен се върна съвсем сам, но не беше така. Знаех, че това парче плат е на жената, която ми правеше палачинки. Тогава попитах баща ти. Той ми разказа и осъзнах, че този сън за жената в розовата сатенена пижама е бил истина. Не е било никакъв сън.

Това парче плат е мое, но искам да го вземеш назаем днес (освен ако не настояваш да го имаш, мога да ти го подаря).

Ето това е твоето нещо, взето назаем.

Обичам те.

Ръш

- Надявам се, че не си сложила още целия си грим, защото, ако си, то вече си го размазала наполовина - измърмори баба Кю.

Усмихнах се и поех кърпичката, която ми подаваше, за да почистя лицето си от сълзите. За ужас на Бети и след като се борих много дълго с нея, най-накрая успях да победя и не сложих много грим. Добре че спиралата беше водоустойчива.

Опрях парченцето плат до бузата си. Мислех за мама и за това как се бе разделила с Ръш. После го сгънах и го пъхнах в сутиена без презрамки. Прибрах и бележката в тоалетката. Исках да запазя и нея. Завинаги.

- Е, трябва да слизам и да си заема мястото. Ще се видим скоро - баба Кю ми прати една въздушна целувка и тръгна към вратата.

Отправих се към огледалото, за да проверя дали съм размазала грима си, когато на вратата пак се почука. Баща ми влезе усмихнат до ушите.

- Ти си най-красивата жена, която някога съм виждал. Този мъж долу е голям късметлия. Само дано го знае, че да не се налага да му го напомням.

- Благодаря, татко - отвърнах.

Той плъзна ръка в джоба си и извади още една малка кутийка, подобна на тези, които вече бяха получила.

- Имам нещо за теб от Ръш. Искаше аз да ти дам нещо синьо.

Макар че вече се бях досетила защо е тук, не можех да побера глупавата усмивка на лицето си.

- Ще остана, защото ще ти трябва помощта ми.

Развълнувана като малко дете, отворих кутията. В сатена лежеше сгушена деликатна златна верижка като тази за глезена ми. Извадих я и на нея висеше топаз във формата на сълза. В кутийката имаше още една бележка.

Блеър,

Тази сълза е символ на много неща. Сълзите, които си проронила, когато си опряла парчето сатен от нощницата на майка си. Сълзите, които си ронила при всяка преживяна загуба. Но това са също и сълзите, които

заедно проронихме, когато видяхме, че това малко нещо в теб пулсира с живот. Сълзите, които аз пророних, когато осъзнах, че вселената ме е дарила с жена като теб, с жена, която обичам. Никога не съм си представял, че е възможно жена като теб наистина да съществува. Всеки път, когато се замисля за нашето „завинаги“, се чувствам признателен и скромно коленича пред теб и ти благодаря, че избра мен.

Твоето синьо.

Обичам те,

Ръш

Избърсах още една сълза и се засмях. Прав беше. И двамата бяхме изплакали щастливи и тъжни сълзи. Искрах споменът за тях да е с мен, докато разменяме клетвите си.

Баща ми взе колието от ръцете ми и го закопча на шията ми. Сълзата легна на гърдите ми. Бях готова. Ръш бе направил така, че да имам нещо старо, нещо ново, нещо, взето назаем, и нещо синьо.

- Време е да слизаме - каза татко и ме поведе към вратата и после към стълбите.

Трябваше да изляза от къщата и да мина през арката от розови рози и бели блещукащи светлинки.

Хванах го под ръка и го оставих да ме води.

РЪШ

Изчаках долу до стълбите, докато всички занесат подаръците на Блеър. Когато и баща ѝ се качи, вече знаех, че не мога да чакам. Трябваше да изляза навън. Искях лично да ѝ занеса всичко, но тя беше категорична, че не бива да я виждам преди сватбата.

Застанах под арката, увита в бръшлян и бели рози, която бе разположена между къщата и плажната ивица, и зачаках. От едната ми страна стоеше свещеникът, а от другата Грант.

- Нервен ли си? - попита Грант.

- За това, че ще промени решението си и ще се откаже в последния момент?
Да - отвърнах.

Грант се засмя и поклати глава.

- Не, нямах това предвид.

- Един ден ще разбереш и тогава аз ще се смея!

- Няма начин това да се случи - ухили се той.

Бети се появи под розовите рози, което означаваше, че Блеър вече бе зад нея. Взех безжичния микрофон, който момчетата бяха приготвили за мен, и го сложих на ревера си. После се наведох, пъхнах ръка зад цветята и извадих китарата си. Бяха минали години, откакто някой ме беше виждал да докосвам този инструмент. Можех да си представя каква изненада щеше да бъде за всички да ме зърнат с китарата в ръка. Само баща ми знаеше, защото ми помогна с акордите.

- Какво правиш? - прошепна Грант.

Определено се досещаше за ставащото, но не можеше да повярва. Нямаше какво да му кажа, нямаше и смисъл.

Когато Бети застана на мястото си, направих крачка пред олтара и погледнах напред към алеята. Блеър застана на мястото, където музиката трябваше да започне. Бях с момчетата от озвучителната компания, с които бяхме изпипали всяка подробност.

Блеър и баща ѝ се придвижиха с крачка напред и тогава очите ѝ се впиха в моите и се разшириха от изненада. Песента, на която трябваше да минат по алеята, беше I Won't Give Up на Джейсън Мраз, но аз не исках друг мъж да пее за нея. Не и днес. Искях аз да пея думите, написани само и единствено за нея,

докато върви към мен, за да ми поднесе нашия свят.

– Ъм... всички тук сигурно знаят, че не пея... пред публика... но си помислих... след всичко, което преживяхме... сега е времето да кажа това, което винаги съм искал да кажа. Блеър, обичам те до луната и обратно.

Гледах я как стои като замръзнала на мястото си и ме наблюдава. Всичко край мен изчезна. Виждах само нея.

*Когато ме погледна за първи път,
забравих дъх да си поема.*

*Мигът е запечатан в сърцето ми сурово, в таен кът.
Заклех се никога да не те забравя.*

*Допирът на кожата ти мека
погали и целуна дълбоката ми рана.
И исках повече и повече от теб да вземам и да притежавам.
А колкото по-малко получавах,
по-силен и уверен ставах.
Дори да исках, не можех да се спра
и падах, падах, падах силно, трескаво към теб.
Във любовта.*

*Затова стоя сега пред теб, момиче,
след всичко, което мина през сърцата, пред очите ни.
Не е възможно вече да разделим съдбите си.
Докато дишам, ще гледам във очите ти,
ще те притискам силно до гърдите си,
ще се кълна и ще повтарям:
Не можех да спра, дори да исках.
И падам, падам, падам силно, трескаво към теб.
Във любовта.*

*Когато те открих, и себе си намерих.
И този ден не ще забравя никога.*

*Ще ти дам днес своето име
и всичко ще е ново и различно, идва друго време.*

Историята свършва, приказката продължава.

Защото имаме живота си, надявам се,
защото имаме и себе си, и любовта си.

Не можех да спра, дори да исках.

И падам, падам, падам силно, трескаво към теб.

Затова стоя сега пред теб, момиче,
след всичко, което мина през сърцата, пред очите ни.

Не е възможно вече да разделим съдбите си.

Докато дишам, ще гледам във очите ти,
ще те притискам силно до гърдите си,
ще се кълна и ще повтарям:

Не можех да спра, дори да исках.

И падам, падам, падам силно, трескаво към теб.

Във любовта.

Сърцето ми препуска, умолява те,
обещавам ти,

че тази нощ мечтите ще се сбъднат, вярвай ми.

Пусни се и падай, падай, падай във ръцете ми.

Затова стоя сега пред теб, момиче,
след всичко, което мина през сърцата, пред очите ни,
Не е възможно вече да разделим съдбите си.

Кълна се:

Падам, падам, падам силно, трескаво към теб.

Във любовта си към теб...

Когато изсвирих и последния акорд, бързо изнизях колана на китарата през главата си и я подадох на Грант. Блеър изобщо не изчака никакви инструкции – направо се метна в ръцете ми и проплака от щастие.

– Беше много красиво – каза с глава, опряна в гърдите ми.

– Нищо не е по-красиво от теб.

Тя се засмя тихичко.

– Не знаех, че можеш да... правиш и това.

– Пълен съм с изненади. Една от друга по-вълнуващи – уверих я и ѝ намигнах.

– Хайде, вие двамата, нека да дам първо път на булката – каза Ейб, хвана ръката на Блеър и я дръпна настрани, но не спираше да се усмихва. После целуна дъщеря си по бузата и ме погледна. – Бих ти казал колко е специална, но ти вече го знаеш. Това е единствената причина да ти я поверя днес – защото си я оценил. Преди време ти казах да бъдеш мъжът, който аз не бях, и ти го направи. Не за мен, а за нея. Гордея се с жената, която виждам днес, и с мъжа, с когото избра да прекара остатъка от живота си.

Той пое ръката на Блеър и я сложи в моята, обърна се и зае мястото си.

Увих ръката ѝ около лакътя си и се обърнахме с лице към олтара. Тя лекичко подскочи до мен и аз извърнах поглед към нея, за да видя какво става. Усмихваше се и гледаше към коремчето си.

Нашето бебе. Тя. Това беше мое.

ХАРЛОУ (да, и тук няма грешка)

Усещах как ме зяпа. Искаше ми се да спре. Откакто изпсува и ме остави сама в скривалището ми зад колоната, не ме доближи, но не спираше да ме гледа. Мразех да ме гледат така.

Исках да си тръгваме, но знаех, че Дийн се забавлява, беше толкова щастлив. Реших после да потърся по-ранен самолет и да се прибера сама. Не исках да оставам до утре. Кръстосах крака и се загледах в ръцете си. Никой не говореше с мен. Не можех да ги виня. Аз бях скучна. Никога не знаех какво да кажа. Страхувах се да кажа каквото и да било. Винаги съм била такава, но си бях научила урока – по-добре да не казваш нищо, отколкото да изръсиш някоя глупост. Беше далече по-лесно да си част от декора, когато те гледа мъж като Грант Картър. Не можех да проумея защо ме наблюдаваше така. Луда работа.

Когато си тих, хората забравят, че си наоколо, и приказват за неща, които не ти влизат в работата. Няколко пъти бях чула Нан да говори с Грант по телефона и се бях убедила, че макар и Ръш да бе много мило и добро момче, Грант не приличаше на брат си. Всеки мъж, който решише да има връзка с Нан, трябваше да е или напълно луд, или поне толкова луд, колкото нея. Просто ми се искаше да не беше толкова ненормално красив. Трябваше да съм подготвена за това. Нан беше много привлекателна жена и въпреки че беше кучка и в мозъка на костите си, тя привличаше всякакви мъже, но всеки мъж, с когото имаше връзка, трябваше да отговаря на едно условие – да е много красив. А този... господи, този беше... секси.

Много, много секси.

Дори дългата коса, която бе прибрал зад ушите си, беше секси. Сини проницателни очи. Само две негови думи и се превърнах в пелтечеща развалина. Не че му беше трудно да постигне такъв ефект – случваше ми се през цялото време.

Столът до мен се плъзна по пода, изскърца и когато вдигнах поглед, видях как Грант... *самият Грант* да сяда до мен. Прекалено близо до мен. Не, това не отиваше на добре. Никак не беше добре. Какво още искаше от мен?

– Извинявам се за снощи – каза някак стегнато.

Тялото ми се скова от напрежение, но успях да кимна. Добре, съжаляваше. Браво, сега вече можеше да си ходи и да спре да ме гледа.

- Хайде, Харлоу, кажи нещо. Дай ми нещо повече от едно кимване - звучеше уморен, отчаян и раздразнен.

Не знаех защо му действам така. Нищо не му бях направила. Бях се опитала да стоя далеч от него и да игнорирам начина, по който ме гледа, но дори по време на сватбата успях да ме намери с поглед сред гостите и не престана да ме следи през цялото време.

- Само с мен ли не говориш, или по принцип си мълчалива? Не те видях да говориш и с другите гости.

Не го харесвах, не харесвах избора му на жени, но още повече не ми се нравеше, че ме мислеше за идиотка. После щеше да отиде да каже на Нан и двамата щяха да ми се подиграват.

- Не си падам по такива мероприятия с много хора - обясних.

Стори ми се, че когато проговорих, той някак се отпусна.

- Не те виня. Толкова много народ и на мен ми идва в повече.

Опитах се да се усмихна. Не беше голяма усмивка, но все пак това беше най-доброто, което можех да сторя за момента. Не умеех да се усмихвам фалшиво. Никога не го бях правила.

- Не ме харесваш, нали?

Очевидно беше и доста наблюдателен, а аз не можех да лъжа в името на любезния тон. Баба ме беше научила, че когато не мога да кажа нещо мило, по-добре да не казвам нищо.

- Не харесвам Нан - отвърнах честно.

Не беше любезно, но беше вярно. Вместо да започне да се оправдава, Грант избухна в смях. Не тих и весел смях, а гърлен и откровен, сякаш бях някакъв клоун или нещо такова. Гледах го и го мразех още повече, защото изглеждаше толкова привлекателен, когато се смееше. Не беше честно. Не исках да го харесвам, не исках да мисля за него като за един ужасно красив мъж с привлекателен смях.

- Съжалявам - каза и избърса очите си, които се бяха насълзили от смеха. После ми се ухили с най-голямата усмивка на света. - Наистина съжалявам, но това беше последното нещо, което очаквах да чуя от тази твоя сладка уста. Господи, това беше смешно.

Нима мислеше, че се шегувам?

- Не вярвам, че си единствената, красавице. Повечето хора, които са се събрали на тази сватба, ще се съгласят с теб.

Не отговорих. Той очевидно я харесваше.

- Понеже не искаш да ми обясниш, мога да направя следното заключение: не ме харесваш, защото имам връзка с Нан, която ти не харесваш.

Свих рамене. Не беше точно така. Беше повече от това, но ако му кажех истината, пак щях да прозвуча грубо, а не исках да се държа така. Изборът беше или да бъда груба, или да си помисли, че съм глухоняма. Не исках да се подиграва с мен пред Нан. Писна ми вече от нея, достатъчно ми причини.

- Мъж, който е имал връзка с Нан, не може да притежава никакви достойнства. Нито пък никакви качества, които биха ме интересували и които бих желала да опозная. Не обичам да си губя времето с хора, с които никога повече няма да говоря.

Това прозвуча не грубо, а грозно. Проклетата честност. Лицето на Грант се сви, сякаш изпита физическа болка. Сега аз самата се държах като кучка. През цялото време обвинявах Нан, че е такава, а от мига, в който го видях, поведението ми не беше с нищо по-добро от нейното. Не биваше така. Не исках да бъде така.

- Виж, може би не се изразих... добре. Съжалявам. Исках да кажа, че не харесвам Нан. Никак. Не мога да разбера как някой от обкръжението ѝ може дори да я търпи и да понася капризите ѝ. Това, че ти не само си я търпял и си ѝ угаждал, ами си имал и връзка с нея, ми говори само едно: ти и аз никога няма да бъдем приятели. Съжалявам, не искам да звуча като кучка, защото аз наистина съм много мил човек. Не съм зла и се опитвам да стоя далеч от зли хора. Нан обаче е самото зло, което ме кара да вярвам, че ти си като нея, защото злите хора се намират и се поддържат.

Трябваше да млъкна, защото правех нещата още по-лоши. Станах, погледнах го извинително, но този път не се наложи да фабрикувам усмивката си, защото тя сама се появи. Наистина се чувствах ужасно заради грозните думи, които избулвах. Винаги ставаше така, когато говорех прекалено дълго.

Не му дадох възможност да каже нищо, просто побягнах. Реших да отида да си взема довиждане с Ръш и Блеър и да замина веднага за летището, където да изчакам някакъв самолет. Ако се наложеше, щях да спя на летището. Така поне Грант Картър нямаше да ме намери.

БЛЕЪР

– Ръш, все още не мога да повярвам, че пя и свири на китара!

Цялото ми същество отказваше да осъзнае тази картина – Ръш в края на алеята с китара. И после, вместо да чуя Джейсън Мраз, чух песен, написана за мен, изпята за мен. От самия Ръш. След писмата и подаръците, които бе изпратил в стаята ми, мислех, че е надминал себе си и че няма повече накъде.

Но бях грешала.

– Спрях да пея и да свиря, когато започнах да уча в колежа. Беше ми писнало от момичета, които се интересуваха от мен само заради Дийн. Престанах да пея най-вече защото така само напомнях за връзката си със *Slacker Demon*. Така че просто се отказах. Но за теб... Исках да тръгнеш към мен, докато слушаш думите, написани за теб, исках аз да ти ги изпея, а не да слушаш някаква мелодия, която пускат на всяка втора сватба. – Той целуна кожата под ухото ми. – Няма да има друга сватба като тази. Никога – прошепна, а аз се притиснах към гърдите му.

Групата, която бяхме наели за сватбата, свиреше Kiss Me на Ед Шерийн. Дийн беше предложил да осигури една „истинска банда“, но не ми се искаше сватбата ни да се превръща в нещо чак толкова грандиозно. Исках да е малка, да поканим само най-близките си хора. Нямах желание да се превръща в концерт. Ръш се бе съгласил с мен и бяхме намерили най-добрата група, която изпълняваше само кавъри.

– Ще ми се да няма толкова много хора у дома тази вечер – казах, опирайки устни в гърдите му.

– Няма значение. И без друго няма да сме тук.

– Какво искаш да кажеш? – погледнах го изумено, а той се засмя.

– Наистина ли допускаш, че ще прекарам първата си брачна нощ под един покрив с всички тези хора? Оттук отиваме в пентхауса на клуба. Чакат ни.

Бях щастлива, че се бе сетил за това. Не ми се искаше през първата си брачна нощ да мисля, че баща ми и баща му са на едно ухо разстояние.

– Това е страхотно – отговорих.

Раменете му се тресяха от смях. Вдигнах поглед и огледах гостите ни. Всички наши приятели бяха тук. Всички, които обичахме. Освен... сестра му и майка му. Но те така или иначе нямаше да одобрят. Мразеха ме. Все пак ми беше мъчно, че не са тук, но не заради мен, а заради него. Надявах се един ден да решат да

станат част от нашия живот. Заради Ръш. Знаех, че му липсват, макар че не беше казал абсолютно нищо.

– Къде сложи сатена? – попита той, а аз се засмях и захапах долната си устна.

– Нямам джобове...

– Знам. Затова питам къде е.

– В сутиена ми – признах.

– Което означава, че това парченце плат ще има нов смисъл и значение за мен – каза и леко погали с палец кожата под гърдите ми.

– Благодаря ти за всичко. За колието, за верижката за глезена, за пръстена, за сатена. Ще ти го върна. Твой си е. Но беше много хубаво да си го поделим днес, сякаш мама е с нас, сякаш е докоснала съвместния ни живот.

Ръш ме притисна по-силно и кимна. Изведнъж тялото му се скова и веднага проследих погледа му над рамото ми. Кейн бе застанал близо до нас и ни гледаше.

– Може би трябва да му позволя да танцува с теб. Опитвам се да се убедя, че така е правилно – каза Ръш, но не ме пускаше, даже ме притискаше по-силно. Изглеждаше разкъсан. Не можех да не се усмихна.

– Ако не искаш да танцувам с Кейн, няма да го направя, но трябва да говоря с него. Ела с мен, ако искаш, и не се отделяй от мен, но няма от какво да се притесняваш. Вече съм Блеър Финли. Момичето, което той обичаше, се казваше Блеър Уин.

Когато чу новото ми фамилно име, тялото му изведнъж се отпусна, но все така ме държеше плътно в ръцете си.

– Кажи го пак. Онази част с новото ти име.

– Блеър Финли – повторих.

– Мамка му, звучи страхотно – каза и ме целуна по челото. – Иди говори с него. Но ако нямаш нищо против... без танци. Не искам ръцете му да са по тялото ти.

– И никакви прегръдки? – попитах, преди да тръгна към Кейн.

Ръш се замисли, но после поклати глава.

– Не и ако иска ръцете му да останат закрепени към тялото.

Засмях се. Такъв беше моят съпруг – не ме делеше с никого.

Тръгнах към Кейн, който стоеше с пъхнати в джоба ръце и с изпълнени с болка очи. Вероятно не му беше лесно. Може би винаги си бе представял, че аз и той ще останем заедно завинаги, защото никога не бе допуснал възможността, че Ръш в крайна сметка ще се окаже онзи човек, който винаги ще е до мен, когато имам нужда от помощ. Колко много бе грешал Кейн. И колко много бях грешала

и аз.

- Радвам се, че дойде - казах и заставах на прилично разстояние от него, за да не предизвиквам гнева на Ръш.

- Няма да те лъжа. Не исках да идвам, но баба Кю ме накара. Много си красива. Толкова изумителна, чак ме боли, когато те гледам.

- Благодаря. Не знаех, че Ръш е изпратил билети и покани. Разбрах едва днес, когато баба Кю влезе в стаята ми.

- Така и предположих. И понеже не ти, а Ръш ни покани, нищо не можеше да спре баба да се качи на самолета.

- Щастлива съм, Кейн.

Той се усмихна тъжно и кимна.

- Виждам. Само слепец не би го забелязал. А и той изглежда на седмото небе.

Нямаше какво друго да си кажем. Нашето време вече бе минало. Той беше моят най-добър приятел, но и това беше *преди*. Сега Ръш беше моето... всичко...

- Пази се - казах, знаейки, че трябва да се върна при Ръш, преди да реши, че се бавя прекалено дълго.

- И ти, Блеър. Прати ни снимки на бебето. Баба Кю ще чака да ги види.

Обърнах се и се запътих към Ръш, който стоеше до дансинга и очите му не се откъсваха от мен.

РЪШ

Обикновено прекарвах Коледа в някой ски курорт, пиан, с някое момиче и приятели. Това бяха за мен тези празници. Когато бях малък, майка ми не украсяваше къщата, не печеше курабийки. Тези неща ги бях виждал само по телевизията.

Сега уханието на борова смола, на ябълки с канела и на курабии изпълваше цялата къща. Най-голямото коледно дърво в Розмари беше в нашия хол и беше накипнено с разноцветни играчки и блещукащи лампички. Имахме истински гирлянди от клонки с дребни горски плодове върху камината и три чорапчета с буквата Ф на тях. Имахме и два големи венеца с червени панделки на входната врата, а къщата бе изпълнена с аромат на празник. От уредбата се носеха коледни песни. Блеър бе намерила някаква радиостанция, където пускаха само коледна музика, и ме заплаши да ми счупи ръцете, ако я пипна.

Под дървото бяха наредени подаръци, увити в красива хартия с лъскави панделки. Не можех да се отърва от приятелите си тази година. Те винаги присъстваха. Ядяха курабийките, които Блеър правеше почти всеки ден, и пиеха от ябълковия сайдер, който също беше в неизчерпаеми количества. Сякаш къщата ми се беше превърнала в селцето на Дядо Коледа.

Преди година това щеше да ми прозвучи като истински ад. Сега не можех да си представя, че някога съм празнувал по друг начин. Тази Коледа всичко беше така, както искаше Блеър, а на мен ми харесваше. Не, не ми харесваше, а направо пощурявах от щастие като малко дете.

Тя припяваше доста фалшиво с песента от радиото, докато вадеше сладките от фурната, увиваше в пудра захар топчетата с фъстъчено масло, а аз седях отстрани и чаках удобен момент да напъхам някое в устата си.

Децата ми щяха да знаят какво е истинска Коледа и щяха да разберат какъв е смисълът на този празник. Това ме правеше щастлив. Да се сгуша на дивана до нея, да гледаме филми, да пием какао, да сложа ръка върху корема ѝ и да усещам как рита бебето ми – това не се купуваше с пари.

– Мислиш ли, че ще можем да се видим с баща ти преди Коледа? – попита Блеър, докато влизаше в хола.

Стоях пред коледното дърво и я слушах как си тананика.

– Съмнявам се. Той си тръгна оттук едва преди седмица – напомних ѝ.

Тя се намръщи и кимна.

- Добре, тогава ще се наложи да му изпратим подаръка по пощата. Имам подарък и за Харлоу, който също трябва да пратим. Надявах се да ми помогнеш да изберем нещо за майка ти и Нан. Не знам какво да им купя. Така и нямах възможност да прекарам малко време с тях.

Майка ми и Нан? И Харлоу? И баща ми? По дяволите! А аз купувах само за нея и за бебето. Не се бях сетил да купя нещо за някой друг.

- Ами... да... може би. Но те едва ли очакват нещо. Ние никога не си разменяме подаръци за Коледа. Никога не сме празнували... като семейство.

Лицето ѝ посърна и ме погледна с тъжни очи. Не исках да я виждам такава. Исках пак да пее. Фалшиво, но весело... както преди няколко минутки.

- Но... на Коледа купуваш подаръци на всички хора, които обичаш. Не е нужно да е нещо голямо и скъпо. Просто нещо. Толкова е забавно да се разменят подаръци.

Ако искаше да купува подаръци на злата ми майка и на сестра ми, добре. Щях да ида да им купя по нещо и да им го изпратя по пощата.

- Добре, бебо. Ще намеря нещо подходящо и ще го изпратим с останалите подаръци.

Това май я задоволи като отговор.

- Супер - каза и се затърча нанякъде, но после се сети нещо. - Купила съм и на Киро. Трябва да го пратим, когато пускаме нещата за Лос Анджелис.

Засмях се. Купила и на Киро! Всички щяха да си помислят, че съм си изгубил ума, като получат тези пакети.

- Добре, и на Киро - отвърнах.

Едно от предимствата на безкрайното пазаруване, в което се бе впуснала Блеър, беше, че имах време да приготвя нейната изненада. Все казваше, че след Коледа трябва да помислим за детската стая, а аз все се съгласявах, но държах под ключ последната стая вляво, онази, която Блеър обичаше толкова много... ключът беше в джоба ми. Винаги.

БЛЕЪР

Миналата година оставих мама да спи до късно, защото повръща цяла нощ и не се наспа добре. Бях станала рано, направих любимата ѝ закуска – гофрети с ягоди и бита сметана. После запалих лампичките на коледното дърво. Знаех, че това ще бъде последната ми Коледа с нея. Бях се постарала всичко да е перфектно.

Когато мама влезе в хола, камината беше запалена, чорапчетата пълни, коледната музика се носеше из къщата. Тя се смя и плака и ме прегръща толкова силно. После седнахме да закусваме и отворихме подаръците. Искях да ѝ купя толкова много неща, но парите бяха много малко. Затова, използвайки творческите си умения, ѝ бях направила скрапбук – съдържащ спомени от нашето детство, моето и на Вал. Погребах мама с този скрапбук в ръцете ѝ.

Тази година направих всичко по силите си, за да бъде горда с мен. Понякога, когато пускаха нейната любима коледна песен, исках да се свия като ембрион и да плача, но миналата година тя ме накара да ѝ обещавам нещо. Мама знаеше, че е последната ѝ Коледа, и ме принуди да обещавам, че следващата Коледа ще празнувам и за двете ни. И аз се постарях. Наистина.

Отворих очи преди изгрев и се измъкнах от леглото, без да будя Ръш. Искях да остана малко сама. Искях да си спомня. Знаех, че ако мама можеше да ме види сега, би била толкова горда и щастлива. Бях омъжена за човека, когото обичам, щях да ставам майка, и бях простила на баща ми.

Взех си чаша с кафе, седнах на дивана с лице към елхата и подпъхнах крака под дупето си. Точно така би искала да ме види мама.

Не избърсах сълзите от лицето си, защото не бяха само сълзи от тъга. Някои от тях бяха щастливи. Някои бяха сълзи на благодарност за красивите спомени.

Наслаждавах се на тишината и гледах как слънцето пъпли към хоризонта. Знаех, че Ръш ще иска да съм в леглото, когато се събуди. Реших да си изпия кафето, да си измия зъбите и да се промъкна обратно при него. Имах желание тази Коледа да е красива, да е спокойна и щастлива за него, защото беше нашата първа Коледа заедно и така щяхме да празнуваме всяка следваща година.

– Много е неприятно да се събудиш на Коледа без любимия си коледен подарък до теб – плътният му глас ме стресна.

Обърнах се и го видях да влиза в стаята. Беше обул долнище на анцуг и нищо

повече. Косата му беше рошава, а очите полузатворени.

- Съжалявам, щях да се мушна в леглото, след като дочакам изгрева - казах, докато той се настаняваше на дивана до мен и ме придърпваше към себе си.

- Щях да стана да го гледам с теб, ако беше казала - прошепна, опирайки брадичката си в главата ми. Бях сигурна, че каквото и да го накарах да направи, нямаше да се поколебае.

- Знам - отговорих.

Ръш прокара длан по ръката ми, сякаш да ме успокои.

- Искала си да бъдеш за мъничко сама?

Беше въпрос, но веднага усетих, че е разбрал. Нямаше нужда да му пояснявам детайлите. Вече знаеше.

- Да.

- Искаш ли да те оставя още малко сама?

- Не - отговорих и се усмихнах.

- Добре, защото нямаше да можеш да се отървеш лесно от мен.

Засмях се и облегнах глава на гърдите му.

- Утрото е красиво.

- Да, наистина. Мога ли вече да ти дам единия от подаръците? - попита и ме целуна под ухото.

- Налага ли се да се събличаме за целта? - подкачих го лекичко.

- Ами... не... но ако искаш да се съблечеш бейби, винаги съм готов, знаеш.

Бях изненадана от отговора му. Обърнах се и го погледнах в очите.

- Искаш да кажеш, че сега трябва да си разменим подаръците? - попитах озадачено. Бях се надявала първо да се любим.

- Не точно да ги отваряме... Ела, трябва да ти покажа! - И ме задържа след себе си.

Не очаквах такъв развой на коледната сутрин, но го оставих да ме води по стълбите. Може би все пак ме бе повел нагоре, за да правим секс?

Ръш спря пред вратата на стаята, която преди бях избрала за себе си. Не бях влизала, откакто Харлоу спа тук на сватбата. Вратата беше затворена и той ме подкани да я отворя. Вече бях напълно объркана.

Направих крачка напред, завъртях топката и първото нещо, което видях, беше огромно бебешко легло от черешово дърво в средата на стаята, над което висеше сложно измайсторена въртележка с морски фигурки.

Ръш влезе и включи осветлението, но... всъщност такова нямаше... Вместо това въртележката светна, завъртя се и започна да свири нежна музика. Но не беше

приспивна песен. Това беше песента, която Ръш ми бе изпял на сватбата. Цялата въртележка беше в светлини чак до тавана. Покрих устата си с длан и гледах с изумление и възхищение. Светлините танцуваха с фигурките в ритъма на нашата песен.

В ъгъла имаше красив люлеещ се стол с ръчно тъкано одеяло, праметнато през облегалката му. Маса за преповиване и преобличане, още едно малко подвижно легло за през деня. Стените бяха боядисани в перфектно синьо и се сливаха с цвета на морето и небето, които изпълваха цялата гледка през прозореца, заемащ от край до край предната стена. Стоях като няма, а като се опитах да кажа нещо, успях само да проплача и да се хвърля на врата на Ръш, който ме обгърна с ръцете си. Заплаках.

Беше свършено. И го беше направил сам. Беше направил най-красивата стая за нашия син.

- Надявам се това да са сълзи от щастие, защото, честно казано, се притеснявах, че ще се ядосаш. Бети спомена, че ще искаш да направиш стаята сама, а аз не се бях замислил - прошепна притеснено.

Бети не знаеше нищо. Бети може би щеше да иска да си направи стаята сама, но аз знаех колко много време и планиране са били необходими и той бе сътворил всичко това за мен. Сърцето ми се раздуваше от щастие. Щеше да се пръсне.

- О, Ръш.. толкова е красиво. И на него ще му хареса. Обожавам тази стая - казах, сложих длани на лицето му и го придърпах за целувка.

Красива детска стая, приличаща на извадена от луксозно списание, може да подлуди хормоните на една жена?

Кой да предположи?

Три месеца по-късно...

Аз бях южняшко момиче. По всичко ми личеше. Колкото и да ми хареса времето, прекарано в Ню Йорк, бях щастлива да се върна у дома и да знам, че където и да мина, мога да намеря студен чай. И на Ръш му домъчня за Розмари. Бях повече от сигурна.

Бяхме разопаковали багажа и донесли всички дрехи и играчки, които бяхме купили за бебето, макар че още не бяхме измислили име. Оставихме всичко в детската стая. Беше толкова забавно да подредим дрешките, да ги закачим, да наредим завивките и одеялата... малките обувки. Май бяхме прекалили с покупката на дрехи.

Грант мина да вземе Ръш, за да поиграят голф, а аз реших да се отбия да се видя с приятелите си. И без това у дома нямаше нищо за ядене, а умирах от глад. Прецених, че с един куршум мога да уцеля два заека – хем да отида да се видя с Джими, хем да се нахраня в ресторанта в клуба.

Взех ключовете и тръгнах към колата си... или джипа си... или каквото там беше. Не бях я карала още. Ръш я беше паркирал пред къщата и сега оставаше само да я подкарам.

Знаех единствено, че това е идеята на мерцедес за удобен автомобил. Бях благодарна, че не ми купи миниван. Очевидно това беше най-безопасната за момента кола. Ръш ми разясни всичко за нея и после каза, че ако не ми харесва, мога да я върна и да си взема каквото искам.

Както и да го гледаш, мерцедесът си е мерцедес, но нямаше защо да се надувам заради факта, че карам такава кола. Разбира се, бях щастлива, но първо трябваше да разбера как да я запаля. Погледнах към ключа, който той ми беше оставил заедно с някакви указания. От мен се очакваше само да пхна това нещо в портмонето си и да го нося със себе си, а то със сигурност НЕ беше ключ.

Ако нещото беше някъде по мен, вратата трябваше да се отвори автоматично веднага щом я докосна. После трябваше да сложа крак на спирачката и да натисна копчето ON до волана и така се предполагаше, че колата ще е готова да тръгне. Много лесно било...

Да бе...

Направих всичко според инструкциите, качих се в колата, което беше трудно с този огромен корем. Закопчах си колана и успях да я запаля без ключ – също много странно преживяване. Не посмях да пипам нищо по таблото. Изглеждаше като табло на самолет. Нищо не разбирах.

Отворих чантата си и сложих пистолета под седалката. Напоследък изобщо не го носех, понеже винаги бях с Ръш, но сега бях сама в много скъпа кола, с бебето в корема и исках да знам, че имам някаква защита.

Когато бебето се родеше и поотраснеше, трябваше да намеря безопасно място за този пистолет. Не исках да го намери по случайност. Щеше да се наложи да поговоря с Ръш за това.

Оказа се доста лесно да стигна до клуба. Колата сама се изключи само с натискането на бутона, заключих с нещото, което Ръш наричаше „ключ“, и влязох вътре. Точно се отправях към кухнята, когато Джими излезе оттам и ме видя. По лицето му плъзна бавна усмивка.

– Я виж каква секси мама. Дори с корем, който е по-голям от надуваема плажна

топка, изглеждаш съблазнителна. Отивай в кухнята и ме чакай. Идвам след секунда.

Носеше само две чаши вода, така че наистина нямаше да се бави. Отворих вратата на кухнята и влязох. Някои от готвачите ме поздравиха възторжено, а аз им помахих и се опитах да си спомня имената на всички.

– Моля те, кажи ми, че вече окончателно се връщаш тук. Няма да обикаляш повече по света, нали? Така ми липсваше! – мрънкаше Джими и ме прегръщаше.

– Нямам планове да ходя където и да било. Не и в скоро време.

– За бога, Блеър, коремът ти е огромен. Кога трябва да излиза това бебе? – попита Джими и потърка корема ми. – Ей, малкият, не можеш вечно да стоиш там. Време е да излизаш вече. Майка ти е дребничка, не може да те носи повече.

Вратата на кухнята се отвори рязко и видях ново лице. Тя беше с дълга кестенява коса и изключително грациозна фигура. Наблюдаваше как Джими говори на корема ми и се усмихваше с любопитство.

– Здравей – казах, когато погледът ѝ се откъсна от корема ми и ме погледна.

Имаше изумителни очи. Откъде я беше намерил Уудс? И дали я беше назначил заради външния ѝ вид, защото, както всички знаем, подобни неща не минават незабелязани от Уудс.

– Здравей – отговори тя със силен южняшки акцент, което също ме изненада. Момичето не беше тукашно.

Джими се изправи и ѝ се усмихна. Харесваше я. Това беше добър знак.

– Радвам се, че се върна, момиче. Вчера без теб тук всичко се омаза – каза той и после ме погледна. – Дела, това е Блеър, моята най-добра приятелка, която избяга и ме изостави заради друг мъж. И не я виня, защото момчето има супер секси задник, сладък и съблазнителен. Блеър, това е Дела. Тя може би, а може би не чука шефа.

Не можех да не се усмихна. Да, Уудс със сигурност ѝ бе хвърлил око.

– Джими! – скастрих го, когато забелязах почервенялото лице на момичето, но от начина, по който го гледаше, разбрах, че и тя му се кара често.

Това момиче все повече ми харесваше. Може би щяхме дори да се сприятелим?

– Уудс, нали? За него говориш? – попитах с усмивка, защото знаех, че няма начин момичето да се е забъркало с Уудс-старши.

– Разбира се, че Уудс. Момичето има вкус. Няма да тръгне да чука дъртия – отговори Джими и завъртя очи.

– Ще спреш ли да използваш тая дума „чукам“? – попита момичето, все още

почервенияло от неудобство.

Исках да я успокоя и да облекча смущението ѝ, защото Джими само правеше нещата по-зле.

- На Джими не му влиза в работата да ми казва такива неща, но така и така вече раздуха новината, мога само да ти заявя, че Уудс е страхотен мъж. Ако наистина го... чукаш, значи, си избрала подходящия мъж за тази работа.

- Благодаря - отвърна тя с усмивка.

Надявах се Уудс да изпитва някакви чувства към това момиче, а не само да я чука. Имах усещането, че Бети също ще я хареса.

- Ако това бебе не се роди тази седмица, можем да обядваме заедно - предложих.

Щях да се обадя на Бети и да я изведем с нас. Момичето погледна корема ми и според мен си мислеше, че е много малко вероятно да изляза от вратата, преди да родя това бебе, какво остава да изчакам края на седмицата. И вероятно беше права. Не биваше да градя такива дългосрочни планове.

- Добре, звучи страхотно - каза учтиво тя.

Нямах търпение да разкажа на Ръш. Може би нямаше да е зле да ги поканим с Уудс на вечеря. Щеше да е много забавно.

- Дела Слоун! - Гневен глас ме сепна и вдигнах поглед към вратата, където стоеше ядосан полицай.

- Да, сър - отвърна тя.

Лицето ѝ побеля и веднага се огледах да потърся с поглед Уудс. Къде беше винаги когато ти потрябва? По времето, в което работех тук, всеки път се появяваше в най-неподходящия момент. Сега щеше да е добре да изникне отнякъде.

- Трябва да дойдете с мен, госпожице Слоун - излая полицаят, докато държеше вратата отворена и я чакаше да го последва. - Госпожице Слоун, ако не дойдете по собствено желание, ще трябва да прекрача заповедта на господин Керингтън да не ви арестувам в клуба и без колебание ще ви сложа белезниците още тук.

Какво каза този? Арест? Керингтън? Уудс не би направил такова нещо. Ако имаше намерение да го стори, би дошъл и би я погледнал в очите, лично би взел участие в това. Освен това умеех добре да преценявам хората. Същото важеше и за Джими. И двамата я харесвахме. Нещо тук не беше наред.

- Защо я арестувате? Убеден съм, че Уудс не знае нищо за това - каза Джими и застана пред Дела да я брани. Тя изглеждаше така, сякаш всеки миг ще припадне.

- Господин Керингтън е наясно. От него имам инструкции да я придружа навън до паркинга и там да я арестувам. Ако окаже съпротива, ще арестувам нея и всеки, попречил ми да си свърша работата.

Уудс не знаеше. Нещо не беше наред. Не вярвах на този човек.

- Не се тревожи Джими - каза тя и мина пред него, а аз безпомощно наблюдавах, докато Дела върви към вратата.

- Трябва да намериш Уудс - каза Джими. - Не му вярвам на този. Мисля, че баща му е замесен тук. Сигурен съм дори.

Бях напълно съгласна с Джими.

- Нямам телефона на Уудс - казах с глуповато изражение. - Преди време Ръш все ревнуваше и се наложи да го изтрия. - Признах и го погледнах виновно.

Джими се усмихна, поклати глава, взе телефона от ръцете ми и набра номера на Уудс, който очевидно знаеше наизуст.

- Обади му се. Ако не отговори, отиди да го търсиш. Аз не мога да изляза. Сега оставам сам за цялата смяна и трябва да си стегна задника.

Кимнах и тръгнах към паркинга, където полицаят буташе Дела в колата с повече сила, отколкото човек би приел за нормално. Телефонът на Уудс ме прехвърли направо на гласова поща. Позвъних пак, но резултатът беше същият. Побягнах към коридора или по-точно се заклатих като патка към офиса му, почуках силно - нищо. Опитах да отворя - беше заключено.

Мамка му!

Излязох навън и набрах номера на Ръш. Той щеше да знае какво да правим, а и може би имаше идея къде да търсим Уудс. Точно когато кракът ми стъпи върху покритата с камъни алея, усетих силна контракция и обилна вода по краката си. Застинах.

Водите ми бяха изтекли.

РЪШ

- Изглеждаш добре за женен мъж - отбеляза Грант.

- Разбира се. Не забравяй, че жена ми е Блеър. Аз съм най-щастливото копеле на света - отговорих, но знаех, че само ми пуска въдица, искаше да ме нервира, защото си мислеше, че това е най-смешното нещо на света.

- Блеър е ужасно секси дори в деветия месец - продължи да ме тормози той, докато се облягаше и си качваше краката на таблото на голф количката.

- Ако непременно държиш да ти счупя носа, продължавай, брат ми, давай все в този дух - изревах и го изгледах заканително.

Той се засмя от сърце - беше постигнал целта си да ме взриви. Завъртях очи.

Телефонът ми започна да вибрира в задния джоб. Това беше рингтонът на Блеър. Обикновено не се обаждаше без повод. Звънеше само когато има нужда от мен. Тръгнах към количката и зачаках да вдигне проклетия телефон.

- Здравсти - каза тя още на първото позвъняване, пое дълбоко дъх, а аз вече обръщах количката към клуба и карах с бясна скорост. - Водата ми току-що изтече. - Опитваше се да звучи спокойна.

- Тръгвам, стой там. Не мърдай. Не карай. Само ме изчакай.

- Аз съм на паркинга на клуба. Тръгвах да те търся, когато това се случи - обясни тя.

- Почти съм при теб, бейби. След по-малко от минутка. Кълна се.

Тя изохка леко и пое дълбоко въздух.

- Добре - каза и затвори.

- Мамка му! - изревах. Искаше ми се проклетата количка да върви по-бързо.

- По реакцията ти разбирам, че започва да ражда - обади се Грант от съседната седалка.

- Да - казах рязко. Не ми се говореше. Искях да стигна до нея и нищо повече от това.

- В такъв случай вероятно не те интересува, че си забрави стика на игрището.

- Не, по дяволите, не ме интересува. Не ми пука за шибания стик!

- Добре, само те информирам - каза Грант и скръсти ръце пред гърдите си.

- Моля те, вземи телефона ми, намери номера на Ейб и му се обади.

Грант грабна телефона и изпълни разпоредбата, докато аз набивах спирачките на количката пред паркинга.

Блеър стоеше до колата, която ѝ бях купил неотдавна. Едната ѝ ръка беше опряна на капака, а с другата държеше корема си. Изглеждаше по-спокойна, отколкото очаквах.

– Ти летя ли дотук? – попита тя и се усмихна.

– Добре ли си? – казах леко истерично, докато я обгръщах с ръка и внимателно я водех към другата врата.

– Сега съм добре. Контракциите намаляха. Ръш... не бива да се качвам в тази кола. Съвсем нова е, а аз съм... мокра съм – каза някак засрамено.

– Пет пари не давам за шибаната кола. Влизай. Аз ще те закарам до болницата.

Тя ми позволи да ѝ помогна да се качи в колата, но усещах, че ѝ е неудобно да влезе в нея в това състояние – не искаше да я изцапа. Целунах я по челото и се опитах да я успокоя.

– Уверявам те, че още преди да си излязла от болницата, ще измия всички следи.

Побягнах към другата врата. Грант седеше до колата и гледаше притеснено.

– Добре ли е?

– Ще ражда – казах му, сякаш беше спял и не виждаше.

– Обадох се на Ейб. Какво друго мога да направя?

– Обади се на Дийн. Той чака да му звъннем, когато дойде време – казах, преди да затворя вратата.

Нямах намерение да се обаждам на майка ми и на сестра ми. Нямах смисъл. Не можех да им имам доверие и да ги пускам при Блеър. И сега не исках дори да мисля за това.

– Не смяташ ли, че е редно да се обадим на майка ти? Дали не трябва да знае?

Погледнах я, докато излизах на магистралата към Дестин, където беше най-близката болница.

– Не искам да бъдат част от живота ни. Не го заслужават – отговорих и се пресегнах да стисна ръката ѝ. – Сега това е нашето семейство. Ти и аз. Ние решаваме кого ще пуснем в него.

Блеър кимна и облегна глава назад. Виждах болката по сгърченото ѝ лице, но не казваше нищо, не отронваше и стон.

– Как да ти помогна? – попитах с надежда, че мога да накарам болката да затихне.

– Карай – отвърна тя със суха усмивка. После стисна ръката ми и въздъхна облекчено. – И тази премина. Не са много продължителни и не са на често, така че имаме много време. – Звучеше така, сякаш бе останала без дъх. – Ръш?

По начина, по който го каза – изплашено и задъхано, едва не пропуснах завоя.

– Кажи, бебо. Какво има? Добре ли си?

Сърцето ми блъскаше в гърдите.

– Забравих за Дела. Трябва да се обадиш на Уудс. Трябва да знае, че са дошли ченгета и са арестували Дела.

Коя, за бога, беше тая Дела? Блеър халюцинираше ли?

– Бебо, не познавам никаква Дела – отговорих много внимателно, в случай че наистина халюцинира.

Не исках да я изплаша или нещо такова. Не бях прочел нито една книга от онези за раждането, а толкова време стояха на нощното ù шкафче!

– Дела е момичето, с което се вижда Уудс. Джими каза, че се чукат. Беше много сладка и мила и наистина я харесах. Изглеждаше толкова изплашена. Уудс трябва да ù помогне.

О, отишла е в клуба да види Джими, а не защото са ù изтекли водите. Ето защо е била там. Сега вече започвах да разбирам.

– Телефонът ми остана в Грант. Къде е твоят?

Ако не ù беше толкова важно да предам, никога нямаше да се притесня за любовния живот на Уудс и как гаджето му било прибрано от полицията. Това ми звучеше доста опасно и не исках Блеър да се навърта край съмнителни хора и ситуации. Но в момента не биваше да се притеснява и затова бях готов да направя всичко възможно, за да се почувства по-спокойна.

– Не си вдига телефона, включва се директно на гласова поща. На кого друг можем да се обадим? – попита тя.

Взех телефона ù и набрах номера на Грант.

– Обадих се на Дийн, качва се на първия възможен самолет – каза веднага Грант с вдигането на слушалката.

– Благодаря. Слушай, Уудс не си чува телефона. Обади се на баща му и му кажи, че Дела... – Млъкнах и погледнах Блеър, за да се уверя, че правилно съм запомнил името – ... е арестувана и има нужда от помощта му.

– МАМКА МУ! МАМКА МУ! Кога са я арестували? Какво е станало, за бога? – изрева Грант в ухото ми. Явно брат ми знаеше коя е Дела.

– Не знам. Жена ми ражда. Просто се обади на баща му. Той може да го намери. Трябва да затварям.

– Ще му кажа – отвърна Грант и приключи разговора.

– Бащата на Уудс ще го намери – уверих я, но тя не изглеждаше никак щастлива.

– Не съм сигурна, че ще го направи, но може и аз да не съм разбрала правилно.
Тя млъкна и стисна ръката ми.
Поредната контракция.

БЛЕЪР

Винаги съм се страхувала от спринцовки. Още преди месеци реших, че няма да раждам с упойка, защото не исках да ми забиват тая грамадна игла в гърба. Сега обаче си мислех, че решението ми май е било прибързано, защото имах чувството, че някой разтяга слабините ми с някакъв режещ предмет.

Не ми помагаше много и фактът, че всеки път, когато исках да изпищя, Ръш тотално се побъркваше. За бога, трябваше да се успокои вече. *Налагаше* се да крещя, за да се справя с болката. Никога повече нямаше да кажа и дума, никога нямаше да се оплача, когато имам предменструални болки. *Никога*. В сравнение с тях това, което изпитвах в момента, беше истински ад.

Поредната контракция ме атакува. Стиснах чаршафите и извиках силно. Последния път, когато минаха да ме прегледат, имах разкритие едва седем сантиметра. Как щях да стигна до десет?

– Да викам ли сестрата? Да донеса ли лед? Искаш ли да стиснеш ръката ми?

Ръш наистина не спираше да пита. Знам, че искаше само да ми помогне, но в момента нищо не ме интересуваше. Вдигнах ръка, хванах го за тениската и го придърпах до лицето си.

– Радвай се, че пистолетът ми не е тук, защото точно в този момент обмислям всички възможни начини да те накарам да млъкнеш. Остави ме да си пищя. Остави ме – изкрещях, когато поредната контракция ме атакува.

– Време е да видим какво става тук – каза приказливата медицинска сестра с яркочервена коса, сплетена отзад, която влезе в стаята с леки подскоци.

И тя трябваше да ми благодари, че пистолетът ми не бе тук, защото беше следващата в списъка ми. Затворих очи и се помолих да не получа контракция, докато е долу, защото щях да я изритам в лицето, кълна се.

– О! Вече имаме десет сантиметра и сме готови. Ще извикам лекаря. Не напъвай – каза за кой ли път през последния час.

Цялото ми тяло искаше да напъва. Тоя лекар трябваше да си раздвижи задника. Ръш беше необичайно мълчалив. Погледнах го – изглеждаше като малко момченце – изплашен и притеснен. Стана ми толкова гузно, че му се разкреших така, но чувството за вина премина след секунда, когато ме връхлетя следващата контракция и този път беше много по-зле. Не мислех, *не вярвах*, че може да стане и по-зле.

Оплешивяващият лекар влезе и ми се усмихна, сякаш тези контракции бяха най-хубавото и радостно събитие в живота ми.

- Време е да извадим малкия и да му покажем света! - Звучеше дори по-непоносимо весел от сестрата. *Копеле!* - Можете да дойдете тук да гледате, ако не се притеснявате от секрети и кръв, или да останете при нея и да стискате ръката ѝ, докато напъва - каза лекарят.

Ръш застана до мен и стисна ръката ми.

- Ще остана с нея - каза и нежно улови ръката ми.

Думите и желанието му да ми помогне и да ми вдъхне кураж едва не ме разплакаха. Толкова се стараеше да направи нещата по-лесни, да облекчи болката ми, а аз се бях закланила да го разстрелям. Подсмръкнах. Бях ужасна съпруга.

- Не плачи. Всичко ще е наред. Можеш да се справиш - отвърна ми той, решен да се впусне в битката с мен.

- Бях толкова зла. Съжалявам - проплаках. Той се усмихна и целуна челото ми.

- Боли те. Предполагам, че болката е ужасна. Ако ще се почувстваш по-добре, можеш да ме удариш, няма проблем.

Исках да го целуна, но контракцията ме спря.

- Напъвай! - заповяда лекарят и аз с готовност изпълних.

След няколко жестоки ругатни и няколко напъна чух най-прекрасния звук на света. Плач.

Моето бебе проплака.

РЪШ

Той беше най-красивото същество във вселената. Преброих всички пръсти на ръцете и краката му, докато Блеър ги целуваше един по един. И беше толкова, толкова мъничък. Не бях предполагал, че бебетата са толкова дребни.

– Трябва вече да изберем име – каза Блеър и ме погледна, след като най-сетне успя да го накара да захапе зърното ъ и да засмуче правилно.

През последните три месеца бяхме нахвърляли някои идеи за име, но все нещо не ни се струваше съвсем наред. Блеър каза, че е много трудно да дадеш име на някого, когото все още не си виждал, и затова решихме да изчакаме да се роди и тогава да измислим.

– Знам. Видяхме го вече, време е да му дадем име. Ти какво предлагаш? – попитах и се помолих наум да не излезе с това безумно предложение *Ейбрахам Дийн*. Обичах баща си, но нямаше да кръстя детето си на него.

– Прилича ми на един истински Колтън – каза тя и го погледна с усмивка, но на мен името не ми харесваше.

– Все още ли си против Ривър? – попитах.

– Искам да сложим някъде там и Ръш, но ако го кръстим Ривър, няма да можем. Ривър Ръш или Ръш Ривър звучи глупаво – засмя се тя.

Бях забравил, че иска да ползва и моето име, затова нямах намерение да споря с нея. Идеята синът ни да носи и моето име ми харесваше.

– Тогава Кеш Ръш? – пошегувах се и тя ухапа устната си, за да не се разсмее и да го изплаши.

– Какво ще кажеш за Нейтън. Можем да му казваме Нейт?

И тогава той спря да суче и я погледна така, сякаш бе разпознал името си. Решението беше взето. От него.

– Нейтън Ръш Финли. Да, звучи добре – съгласих се.

Тя се усмихна щастливо и наведе глава да го целуне по нослето.

– Здравей, Нейт. Добре дошъл при нас.

Исках да го подържа, но той май беше решил да спи, а не да създава контакти. Блеър го вдигна, облегна главичката му на рамото си и започна да го тупа по гърба, а аз стоях и ги гледах като хипнотизиран. Това беше мое. Моето семейство. Моето абсолютно съвършено семейство.

Когато Блеър реши, че се е оригинал достатъчно, го уви в одеялцето му и ме

погледна.

– Твой ред е, татенце. Трябва да си почина. Очите ми се затварят.

Протегнах длани и го взех от ръцете на майка му. Притиснах го леко до гърдите си и вдишах сладкия му аромат.

– Хайде, мъничко човече, да се настаним ей там и да видим дали няма да намерим някой баскетболен мач из каналите.

Нейт се унесе доволен в ръцете ми, а Блеър заспа секунди след като ми го даде. Бих останал в тази стая с двамата... завинаги. Само да са наблизо, само да са в безопасност. Това беше достатъчно.

На вратата се почука тихо. Обърнах се и видях как някой отваря плахо и в стаята се подават няколко сини балона, а зад тях Бети. От доста време чакаше навън.

– Разбирам, че се забавляваш, но е време да споделиш щастието. Двамата дядовци са пред отделението и търпеливо чакат – прошепна тя, след като видя, че Блеър спи.

– Не искам да я будя. Ще го доведе до прозореца на родилното. Кажим им да дойдат там.

Бети погледна бебето с такъв копнеж. Знам, че искаше да го пипне, но аз не бях готов да ѝ го дам. Имаше време. Не бях и сигурен дали няма да го изтърве. Изобщо не бях убеден, че мога да имам доверие на когото и да било и да му дам детето си да го гушне. Стиснах го до себе си и започнах да се питам как, по дяволите, щях да позволя на хората да идват вкъщи и да го държат в ръце.

– Сестрата каза, че сте го кръстили Нейтън Ръш. Харесва ми – каза тя.

– Ще го наричаме Нейт.

Тя кимна и тръгна да съобщи на всички къде да отидат, за да го видят. Нямах нищо против да им го покажа през прозореца, защото беше безопасно, но нямаше да позволя на всички тези хора да дишат отгоре му и да го докосват. Прекалено много бактерии! Все още беше твърде малък. Трябваше да натрупа малко килца, преди да се изправи срещу микробите.

Излязох от стаята и обясних на сестрата, че само ще го покажа през прозореца. Когато тя се обърна и видя Дийн, ченето ѝ увисна.

– Майчице! Бебето Финли... роднина ли е на Дийн Финли? На Дийн Финли от... *Slacker Demon*?

– Да, това е внукът му и наистина трябва да го покажа на дядо му.

Тя се разбърза да ми направи място да мина и дойде с мен, за да може да

погледа баща ми с отворена уста. Дийн обаче изобщо не регистрира присъствието ѝ, защото единственото, което виждаше, беше Нейт. Той вдигна палец и ми смигна. Ейб се беше просълзил. Бети плачеше от умиление, а Джейс клатеше одобрително глава.

Джими разбута всички, застана пред прозореца с ръка на кръста и се усмихна широко. После ме погледна и кимна щастливо.

Това беше нашето голямо семейство. Сестри и майки... не бяха тук, но край нас бяха хората, които ни обичаха истински и най-вече обичаха Нейт.

– Мислите ли, че мога да взема автограф от Дийн? – попита сестрата до мен.

– Попитайте него. Сега е в страхотно настроение – казах, обърнах се с бебето в ръце и се върнах при майка му.

БЛЕЪР

Трябваше да изляза от къщата. Ръш не ми позволяваше да извеждам Нейт никъде и тъй като бях ходещата му цистерна с храна, не можехме да сме разделени дълго време. Той напълно отказваше да суче от бутилката. Искаше си мен. Всичко това беше много мило, но баща му прекаляваше с тази си склонност да ни пази от всичко и от всеки и да се ядосва, когато у дома идваха хора и искаха да го гушнат за малко. Започвах да се притеснявам, че докато минат шестте седмици, през които не биваше да правим секс, щеше да стане невъзможен и нямах идея как щях да го издържа. Трябваше да направя нещо, за да го успокоя, иначе щеше да гръмне.

Първата седмица у дома беше лесно. Бях изтощена от раждането, а и Нейт не спеше много през нощта. Физически ми беше невъзможно да си помисля дори да излизам през деня.

Стана ми криво, че не можах да отида на погребението на господин Керингтън. Уудс ми беше приятел и ми беше мъчно за него. Баща му бе починал така неочаквано. Когато чух новината и се разплаках, Ръш ме увери, че Уудс бързо ще си стъпи на краката. Всъщност аз изобщо не познавах човека, така че единствената причина, поради която плачех, бяха хормоните ми и нормалните следродилни промени в настроението. Или поне така ми обясни лекарят.

Тези неконтролируеми пориви да плача за всичко със и без повод изчезнаха в деня, в който успях да закопчея дънките, които носех, преди да забременея.

Бях отишла в стаята на Нейт и го подържах малко на ръце, докато заспи. Точно това ми беше забранено да правя. Педиатърът беше категоричен да не го разнасям на ръце, за да не го разглезя, но понякога беше много трудно да устоя. Искях да запомня тези нежни дни, защото после, когато хукнеше из къщата, нямаше да мога да го гушкам и да го приспивам така.

Когато Нейт стана на месец, тропнах с крак и казах на Ръш, че е време да изведем детето. Той се съгласи с крайно нежелание. После загубихме цял час да приготвяме всички неща, които щяха да са ни необходими само за една вечеря в клуба. Когато се върнахме, силите ми бяха тотално изцедени и реших, че може би едно излизане не си заслужава цялата тая суматоха. Можехме да си седим у дома, докато го отбия. И след тази мисъл последва поредният безутешен плач, защото „аз съм ужасна майка“.

Ръш взе Нейт и отиде да го сложи да спи, докато аз си взема душ. Трябваше да спра да го кърмя през нощта и наистина да последвам съвета на педиатъра, но бях слаба и винаги се огъвах и му давах да суче. Време беше да сложа край.

Излязох от душа и застанах пред огледалото. Тазът ми беше по-широк. Бях сигурна, че никога няма да се прибере съвсем. Всички дрехи ми ставаха, но тялото ми никога нямаше да е като преди. Сега изглеждах като майка. Имах тяло на раждала жена.

- По дяволите! Опитвах се да не те поглеждам гола, защото не искам да се връщам към самотата на ръката си, но... мамка му, разкошна си.

Желанието в гласа му вършеше истински чудеса със самочувствието ми на жена. Имах потребност да се усещам привлекателна и желана. Оставах само две седмици до срещата ми с лекаря, но не бях сигурна, че ще издържа толкова дълго. Обърнах се и тръгнах към него. Може и да ми беше забранено да правя секс, но не ми беше забранено да доставя удоволствие на съпруга си.

Притиснах уста към неговата и захапах долната му устна. Писнало ми беше да съм сладка и романтична. Искях да съм лоша и непослушна. Издърпах тениската му нагоре и целунах голите му гърди. Дишането му се учести, усмихна се и ме дръпна за косата.

Разкопчах дънките му и ги свалих до коленете заедно с боксерките. Пенисът му се изправи горд и твърд пред очите ми. Устата ми буквално се напълни със слюнка. Беше прелестен, дори тази част от него беше апетитна. Увих длан около основата, отворих уста и го поех до гърлото.

- Исусе! Мамка му, Блеър! - простена силно и се хвана за вратата, почти загубил равновесие от удоволствие.

Зарови ръцете си в косата ми и ме задържа така. Изтеглих се назад, пуснах го и започнах да дразня връхчето с език.

- Засмучи го, моля те, ЗА БОГА, засмучи го пак дълбоко - умоляваше ме той и придърпа главата ми напред, докато пенисът му отново опря в гърлото ми.

За секунда ми се повдигна, задавих се, но повече ми харесваше да слушам стоновете му на удоволствие.

Ръката ми се плъзна между краката ми и оставих Ръш да контролира колко дълбоко да влиза в устата ми - държеше ме за косата и ме насочваше.

- Мамка му, ще се побъркам. Докосваш ли се? - попита и се изтегли от устата ми.

Извадих език напред, пенисът му се плъзна по него, кимнах и той веднага пак изпълни устата ми.

- Искам да си играя с теб, не искам да свършваш.

Не бях сигурна, че мога да му обещаю такова нещо - бях съвсем близо. Той започна да се движи в устата ми с бясна скорост, пулсът му беше учестен, псуваше безразборно, а аз бях на ръба да експлодирам.

- Искам да свърша - каза и започна да се изтегля назад, но аз го хванах за таза и го задържах в устата си. - Блеър, бебо, ако не ме пуснеш, ще свърша в устата ти.

Засмуках го силно и усетих как се сковава. Ръцете му бяха на тила ми и държаха главата ми неподвижна. Чух как оргазмът се събира ниско долу секунди преди първата топла вълна да нахлуе в гърлото ми.

- Мили боже! Смучи, бебо... мамка му... да... мамка му... невероятно... - Тялото му трепереше под допира на ръцете ми... на устата ми.

Бедрата ми бяха мокри от възбудата. Плъзнах ръка надолу, но Ръш бързо се съвзе от оргазма си, вдигна ме на крака и ме метна на леглото. Знаех, че не бива да правим секс, но точно сега не ми пукаше. Всичко долу беше заздравяло, бях същата като преди. Ръш разтвори краката ми, наведе глава и езикът му облиза влагата от бедрата ми. Колкото по-близо до клитора си усещах езика му, толкова повече треперех.

- Ще те целувам, докато не започнеш да ме молиш да спра - закани се Ръш и веднага след това прокара пиърсинга си по горещата ми влажна точка. Доста време беше минало, откакто го бе правил за последно. Хванах косата му и придърпах главата му между краката си. Той се засмя и вибрациите от смеха му ме разтрепериха още повече. - Моето малко момиче... - прошепна и притисна устни към входа на влагалището ми.

После вкара език в мен, а палецът му продължи да си играе с клитора ми. Първият ми оргазъм ме удари толкова силно и неочаквано, но той само изръмжа гладно и продължи да плъзга език в мен.

- Искам още - каза тихо и ми се усмихна зловещо. Краката ми бяха като сварени макарони. Отпуснах ги разкрячени пред него. - Точно така. Отвори ги.

Господи, бих направила всичко, което ми кажеше. Палецът му се плъзгаше по мен и после леко назад към ануса, място, което не бих позволила на никого да докосва.

- Не се стягай. Няма да те нараня. Позволи ми да те накарам да изпиташ това удоволствие - обеща той.

Отпуснах се, имах му доверие. Той плъзна вътре връхчето на палеца си, без да спира да дразни клитора ми с език. Неволно се притиснах назад, за да го

накарам да вкара палеца си по-дълбоко. От гърлото му се откърти звук на одобрение и удоволствие. Палецът му продължаваше да влиза и излиза леко и много нежно в дупето ми, докато ме любеше с език. Усещах приближаването на нов вид оргазъм.

- Ръш, искам... - Не знаех какво искам, но молах.

Той плъзна палеца си във влажната ми топлина и после го премести назад, вкара го там и аз полудях.

- Знам какво искаш, сладка Блеър, и аз ще ти го дам - каза и пак върна езика си върху клитора ми, докато продължаваше да си играе с малката дупка. После премести език върху нея и пак върху клитора ми, засмука го и аз излетях. Превърнах се в огромен фойерверк, крещях името му, тялото ми бе разтърсено от спазми. Никога не бях изпитвала толкова силен и странен оргазъм. Никога не бих могла и да го опиша с думи.

Когато най-сетне слязох на земята и успях да отворя очи, тялото на Ръш се приплъзна по моето, за да легне до мен. Притисна ме до себе си.

- Трябва да те чукам, Блеър. Имам нужда, задължително е.

И аз го исках в мен, но не бях сигурна, че го искам *точно там*. Все пак палецът му беше значително по-малък от пениса му.

- Искам пичето ти, бебо. Не се притеснявай за другото. Това беше само за теб. Знаех, че ще ти хареса - увери ме той, после ни покри със завивката и аз бързо заспах до топлото му тяло.

РЪШ

Изключих бебелефона в мига, в който чух, че Нейт се мърда. Тази вечер Блеър щеше да се наспи, каквото и да става. Ако се налагаше, щях да обикалям с него на ръце из цялата къща, само и само да го накарам да забрави за ядене през нощта. Измъкнах се от леглото, обух набързо боксерки и тениска и забързах по стълбите, преди да е ревнал. Блеър щеше да го чуе, че плаче, дори ако бебелефонът бе изключен. Надявах се да съм я изтощил до предел и да не се събуди от шума.

Включих въртележката веднага щом влязох в стаята му и той спря да се цупи. Явно обичаше да му пея. Блеър казваше, че когато чуел гласа ми, винаги преставал да суче и се ослушвал. Това ме правеше много щастлив.

Тръгнах към креватчето и очите му се заковаха в мен. Макар че все още не можеше да се усмихва, в очите му винаги се забелязваше една светлинка – това беше сигнал, че се вълнува. Обикновено най-много го ентусиазираха циците на Блеър, но пък те и на мен действаха по същия начин, така че не можех да го виня.

– Хай, приятелче, кога ще разбереш, че когато навън стане тъмно, вече е време само за сън? – попитах и веднага го вдигнах.

Той се размърда в ръцете ми и изви глава да ме погледне.

– Тази вечер няма мърдане, само аз съм тук. На теб може и да не ти се спи, но мама има нужда от почивка, защото я изтормозваш.

Оставих лампичките над креватчето да светят и да се въртят и седнах с него на люлеещия се стол.

– Ще гледаме луната и лунната пътека над морето, докато ти се приспи.

Нейт облегна глава на гърдите ми и аз леко го залюлях. Питам се какво ли става в малкото му мозъче, какво ли мисли, как възприема тази безумно красива гледка? Дали искаше да отиде там, да докосне водата, да усети пясъка? Нямах търпение да започне да говори, за да ми казва какво мисли и какво му се прави.

Люлях го близо час. Очаквах, че все по някое време ще започне да се цупи и да плаче за Блеър, но това не се случи. Очите му леко започнаха да се затварят и дишането му стана равномерно и спокойно.

Успяхме да се преборим с това нощно събуждане. Не се наложи да викаме мама. Имах чувството, че съм постигнал огромна победа.

Тръгнах към креватчето много внимателно с безшумни меки стъпки и го сложих

да легне. Почаках малко, за да се уверя, че няма да се буди повече, и се върнах в леглото.

Татко бе успял!

Едва след седем сутринта Нейт реши, че е време да му се обърне сериозно внимание. Блеър скокна секунда преди да се е разревал и погледна часовника.

– Господи, едва сега ли се събужда? – попита и се втурна от леглото.

Аз сложих ръце под главата си и я загледах, докато търчеше гола из стаята и търсеше какво да облече. Тези нейни бедра и заобленият ѝ таз бяха така изкусителни! Не можех да мисля с горната си глава, докато ми ходеше така гола с тези безумни извивки, които се полюшваха пред очите ми.

– Всъщност не. Снощи имахме нощ за социализиране и опознаване. Обясних му, че имаш нужда от почивка, и той го прие доста леко. Мисля, че разбра.

Блеър престана да търси дрехи и ме погледна учудено с леко отворена уста.

– Ти си станал и си го приспал, без да се налага да го храня? И не плака?

– Синът ти изказа мнение, че си много кисела и трябва да спиш повече, така че явно нямаше нищо против.

На устните ѝ се появи мъничка усмивка. Сложи ръце на божествените си ханш и каза:

– Значи, всички сте се наговорили, че съм кисела? Снощи не ти се струвах много кисела, когато половината ти пенис беше в гърлото ми?

– По дяловите, жено! Трябва да храниш сина ни. Не говори така. Ще откача, докато тоя лекар даде зелена светлина.

Блеър се засмя и вдигна нощницата, която се канеше да облече снощи, но така и не стигнехме до нея. Задникът ѝ щръкна във въздуха и се наложи да се хвана за леглото и да не се пускам, защото щях да ѝ скоча с лекарско позволение или без. Копринената материя се плъзна по тялото ѝ и покри бедрата ѝ. Тя ме погледна и се усмихна така, сякаш бе прочела всяка моя неразбираема за самия мен мисъл.

– Занасям киселото си тяло долу – заяви тя.

Гледах как с всяка стъпка към вратата бедрата ѝ се полюшват, увити в меката коприна. Когато затвори зад себе си, аз скочих от леглото и хукнах към душа. Трябваше ми студен... леден душ.

БЛЕЪР

Сложих Нейт за следобеден сън и реших да използвам времето за малко йога. Трябваше да постегна тялото си. Бети ми каза да опитам с йога. Друг беше въпросът, че трябваше да намеря време и за това. Последния път, когато се захванах с йога, Ръш влезе и след малко се оказахме голи на дивана. Бяхме станали експерти в оралния секс. Не че той не беше и преди, но аз се бях научила да правя убийствени свирки.

Точно когато видеото с йогата започваше, някой звънна на вратата и отидох да видя кой е. Ръш го нямаше, не можеше и да е Грант, защото бяха заедно. Щом отворих вратата и зърнах Нан, реших че винаги, абсолютно задължително трябва да гледам през шпионката. Сърцето ми щеше да изскочи и вече се проклинах, защото бях оставила телефона си в другата стая – няхах джобове на тези панталонки за йога.

– Ръш тук ли е? – попита рязко тя.

Цялото ми същество се сви. Ръш го нямаше и не знаех дали е разумно да я пусна. Но пък как можех да не я покана да влезе? Тя му беше сестра.

– Излезе с Грант преди около два часа, някакъв проблем с Уудс.

Говорех прекалено много, това не ѝ влизаше в работата.

– Ще ме пуснеш ли, или да дойда по-късно?

Не можех да не забележа отвращението в гласа ѝ. Сякаш едва сега осъзнаваше, че този дом е и мой и наистина мога да реша да не я пусна. Не исках да го правя, но може би Ръш щеше да иска да я види. Преди няколко вечери я спомена за първи път. Каза, че вече излязла от клиниката и че била по-добре.

Въпреки истеричните крясъци на разума реших, че трябва да я пусна.

– Влизай – казах. Не исках да оставам насаме с нея, а и пистолетът ми беше в колата. Не, не мислех, че ще се наложи да го ползвам. Не беше... опасна, нали?

– Е, как се чувстваш като госпожа Финли? – Въпросът не беше дружелюбен и тя очевидно не беше щастлива от факта, че съм омъжена за брат ѝ.

– Прекрасно. Обичам брат ти.

– Не можеш да ме излъжеш. Не можеш да ме заблудиш с този невинен поглед. Нарочно забременя, за да се докопаш до него и до парите му. Много добре знаеше, че няма да пренебрегне детето си, и ти използва всички средства. Дано е от него поне.

Омразата се стичаше от думите ѝ. Искях да се обадя на Ръш и да го помоля да си дойде у дома. Не исках да говоря с нея, не и по този начин. Не и когато ме обиждаше и обвиняваше в неща, които не бях направила.

– Съжалявам, че наистина мислиш така, но като видиш Нейт, ще се убедиш, че е негово дете. Той е истинско копие на Ръш.

Бях ядосана на себе си, че захапах въдицата и започнах да ѝ се обяснявам, да се защитавам, но при споменаването на името на Нейт лицето ѝ се сгърчи. Или ме мразеше, защото имаме дете, или ненавиждаше факта, че беше *и мое* и че тя бе свързана с него по кръвна линия. Не бях сигурна кое от двете преобладаваше.

– Отивам да си взема телефона и да се обадя на Ръш, за да му кажа, че си тук. Сипи си нещо за ядене или за пиене. Знаеш кое къде е.

Тръгнах към стълбите.

– Чакай, не искам да виждам Грант. Кажи му да не го води – изкомандва тя.

– Добре, ще му кажа.

Бях повече от сигурна, че и Грант не гори от желание да я вижда, но реших да не ѝ го казвам, а и не смятах за нужно да я информирам, че знам за връзката им. Нямах никакво намерение да се впускам в тая тема. Щях да се обадя на Ръш, да отида да проверя Нейт и може би... да убия малко време при него... докато се крия.

Набрах телефона на Ръш.

– Бебо, наред ли е всичко? – каза веднага той.

– Ами... зависи какво имаш предвид под „наред“. Сестра ти е тук.

– Обръщай, брат ми, веднага. Трябва да се върна в нас. Идвам. Добре ли е? Добре ли се държи? Пусна ли я да влезе?

– Да, не съвсем, и на последния въпрос – да, пуснах я.

– Не се държи добре, така ли? Мамка му! По дяволите, Блеър! Съжалявам. Защо изобщо я пусна?

– Защото, Ръш, тя ти е сестра. Не мога да откажа да пусна твой близък роднина в къщата ти.

Ръш въздъхна. Беше ядосан и знаех защо.

– Блеър, ако още един път те чуя да казваш „къщата ТИ“, ще ме взривиш. Това е НАШАТА къща. *Нашата* шибана къща. Ако не искаш да пускаш някого, не го пускай. Обаждаш ми се и го оставяш да чака на шибаните стълби, докато се върна. Искам да не се притесняваш в дома ни.

– Добре. Пуснах я, защото ти я обичаш, а аз обичам теб. Това достатъчно силен аргумент ли е?

Ръш се засмя.

- Нан е и вероятно ще бъде единственият човек, когото обичам, но с когото не очаквам да си мила... и тя трябва вече да го разбере. Трябва да заслужи мило отношение. Засега не е заслужила нищо. Ако искаш, я изгони, ако искаш, ъ наритай задника навън, направи каквото намериш за добре, но не искам да седиш и да слушаш как отровната ъ уста бълва обиди.

Реших да не му казвам за обвинението ъ, че Нейт не е негов си - щеше да превърти напълно.

- Само побързай - помолих го.

- След пет минути съм там.

Затворих, пуснах телефона в сутиена си и отидох да проверя Нейт. Когато отворих вратата, той риташе с крака, издаваше смешни звуци и гледаше към морските животни над главата му. Усмихнах се и се приближих до него. Малките му очички се преместиха върху мен и той зарита по-силно и енергично. Сърцето ми преля от топлина.

- Това беше една много кратка дрямка - казах и се наведох да го взема. - Не успях дори да стигна до йогата, а задникът ми определено има нужда.

Нейт се опита да зарови малката си глава в гърдите ми. Не му беше време за ядене, но винаги когато се събудеше, се заравяше там. Като баща си. Усмихнах се и отидох до масата за преобличане, за да му сложа чист памперс. Той се сърдеше и киселееше, дори се разплака. Не обичаше да му сменям памперса. Вдигнах го и целунах изпружената му нацупена горна устна. Сълзите му веднага спряха и се опита да засмуче нещо за ядене.

- Още не, господине. Имаш цял час до ядене - казах и тръгнах към вратата.

Не исках да го нося долу - страхувах се, че Нан може да каже нещо обидно за него. Не мисля, че щях да го приема добре, ако изрече нещо лошо за бебето ми. Входната врата се отвори и въздъхнах с облекчение. Ръш си беше у дома.

- Тати е тук - прошепнах.

Тръгнах с Нейт по стълбите и се послушах за гласовете на Ръш и Нан. Не беше трудно да чуя нейния - тя вече крещеше. Ръш вероятно я беше нападнал, че ме е накарала да се чувствам неудобно. Реших да не водя Нейт в кухнята, не исках детето да слуша как баща му повишава тон. Тръгнахме към входната врата. Нейт обичаше да излиза и да гледа морето и вълните. Морският бриз щеше да удави гневните думи на Нан.

Запътихме се към плажа.

- Блеър, би ли довела Нейт горе - извика Ръш от верандата.

Очевидно искаше да покаже Нейт на Нан. Разбирах желанието му, но тя ме мразеше, така че според мен идеята не беше никак добра. Спрях и погледнах Нейт. Майчинският ми инстинкт ми подсказваше да хукна по стълбите и да се заключа в стаята си, но то беше и негово дете. Целунах малкото му челце.

– Сестрата на тати не е много добра. Ще трябва да се научим да не ѝ обръщаме внимание – прошепнах в ухото му.

Напълно осъзнавах, че говоря предимно на себе си, понеже той едва ли разбираше какво се случва.

Когато стигнах до последното стъпало, Ръш вече ме чакаше.

– Мога да го взема, ако не искаш да влизаш. Но ако влезеш и не се държи добре, ще я изрита от къщата ни. Кълна се.

Нямах никакво намерение да пратя детето си в устата на злия звяр и да чакам отстрани. Ако се налагаше Нейт да се изправи срещу Нан, значи, трябваше и аз да го направя. Поклатих глава и го притиснах към себе си.

– Искам да съм с него.

По изражението му личеше, че напълно ме разбира. После отвори вратата и ми направи път да вляза с детето.

Нан седеше на един от бар столовете. Лицето ѝ беше изкривено от злоба. Обърна се и очите ѝ се заковаха в Нейт. Усетих точния миг, в който разбра, че всека детайл от малкото му личице е копие на Ръш. Дори ушите му бяха като неговите. Нямах нищо от мен.

– Май наистина ще се окаже твое това дете – каза тя.

Спрях внезапно, направих крачка назад и се ударих в гърдите на Ръш. Той ме прегърна и ме притисна към себе си.

– Искаше да го видиш. Внимавай какво говориш на майка му! Извини се за тая огромна глупост или ще ти припомня къде е вратата.

Очите на Нан горяха от бяс. Имах чувството, че току-що бяхме започнали нещо, от което този дом не се нуждаеше. Нан пое дълбоко въздух и вдигна препълнените си с омраза очи към мен.

– Извинявай – каза грубо и рязко.

Не се извиняваше наистина, не съжаляваше за думите си, но поне Ръш я принуди да ги изрече.

– Мога ли да го взема? – попита Нан и цялото ми тяло се вдърви.

Тя не питаше мен, а него. Ако Ръш се съгласеше, щях да избягам с Нейт от стаята. Прекалено много искаше мен.

- Идеята не ми харесва, а като се има предвид как гледаш майка му, тя едва ли ще се чувства спокойна да ти го даде.

- Той е и твое дете - прекъсна го тя.

- Да, и мое е, но Блеър му е майка, а аз не позволявам нищо и никой да я притесни или да я накара да се чувства неловко.

- За бога, Ръш, къде са ти топките?

- Това е втора черна точка, Нан.

Нан завъртя очи и стана от стола си. Обърна се и погледна Нейт. Погледът ѝ се смекчи. Беше много трудно да не се влюбиш в това бебе. Беше красив като баща си.

- Мама ще се радва да го види - каза Нан, докато премятеше чантата си през рамо. - Трябва да ѝ пратиш снимка.

- На майка ни не ѝ пукаше за нейните собствени деца. Какво те кара да си мислиш, че ще я е грижа за внуците ѝ?

Нан само сви рамене и отвърна:

- Имаш право.

Нейт се размърда неспокойно в ръцете ми - опитваше се да се добере до млякото. Ръш протегна ръце.

- Дай ми го. Когато е в мен, няма да мисли за мляко.

Подадох му го и Нейт веднага се успокои. Вдигна очи и погледна лицето на баща си.

- Ти си добър баща. Не се изненадвам. Играеш си на татко, откакто се помня. - Това беше първото хубаво нещо, което каза, откакто влезе в дома ни.

- Така е, защото гледам какво прави Блеър и съм се научил от нея. Тя ми показва всичко.

Това не беше вярно. Ръш имаше много силен бащински инстинкт. Отворих уста да го опровергая, но Нан избута стола си назад и скърцането прокълхна в стаята.

- Искан само да видя детето и да ти кажа, че съм по-добре. Ако имаш желание да ме видиш, ще съм в града още няколко дни. Но имай предвид, че не съм навита за нови срещи с малкото ти семейство.

Гледах как наперено почуква с токчетата си през кухнята към входната врата, без да каже и дума повече. Ръш не ѝ отговори.

- И е все същата кучка - промърмори. - Съжалявам, че ти наговори такива грозни неща.

- Не обръщам внимание на нищо от това, което казва. Тя иска да бъде лошата и се опасявам, че това никога няма да се промени. Няма проблем, не съм омъжена

за нея.

Нейт чу гласа ми, обърна глава към мен и веднага се разплака. Искаше ме заради гърдите ми, пълни с мляко. Усмихнах се и протегнах ръце да го взема.

– Ще се наложи да го накърмя пак. Може да не се е нахранил добре предния път. Няма да се откаже, докато не си получи дължимото.

– Този малък пикльо пак извади късмет – каза Ръш.

Ритнах го и той шумно се разсмя от цялата си душа. Обожавах, когато правеше така.

– Гладна ли си? – попита.

– Да. Умирам от глад. Ще ми приготвиш ли един сандвич? – помолих, преди да се настаня на фотьойла в хола.

– Бих сторил всичко за теб.

РЪШ

Уудс стоеше пред клуба и спореше с Анджи, или Анджела, или Анджелина... За бога, все не можех да ѝ запомня името. Идваше от време на време в града, появяваше се, после изчезваше. Мисля, че когато бяхме в гимназията, Уудс я чукаше, когато тя пристигаше тук през лятото. Баща ѝ и семейството на Керингтън бяха в един и същи бизнес и Грант предполагаше, че Уудс ще се ожени за нея, но после се появи това момиче Дела. Според мен това напълно бе променило нещата. Или пък не.

Последно разбрах, че Дела не била арестувана и всичко било само леко недоразумение, но Уудс вдигнал полицията на крак. Само дето не ги подпалил заради нея.

Това момиче, за чието име така и не се сетих, бе сложило длани върху ръцете му и сякаш го умоляваше за нещо. Не бях сигурен, че е редно да се намесвам в разговора, но момчето, изглежда, имаше нужда от помощ. Вече си имаше достатъчно проблеми, откакто баща му почина. Никой не беше подготвен, но на Уудс му дойде като ледена кофа с вода. За една нощ всичко се стовари върху раменете му.

– Махни се от мен, Анджелина. Кълна се, ако не ме оставиш на мира, мамка му, ще ти извадя ограничителна заповед – каза той гневно и избута ръцете ѝ от тялото си. Като ме видя, ме погледна с облекчение.

– Хей, Ръш, за събирането ли си тук?

Нямах никаква за представа за какво говори и можех да се обзаложа, че това нещо го измисли сега, за да се отърве от нея.

– Да – отговорих.

– Това не е край, Уудс. Кълна се, не е край. Правиш огромна грешка – изкрещя тя, когато той я заряза и тръгна към мен.

– Махни я от мен, по дяволите, помогни ми да я разкарам – промърмори, докато минаваше край мен.

Обърнах се и закрачих след него. Бях дошъл да говоря с Бети да гледа бебето утре вечер, за да излезем с Блеър на вечеря, но май трябваше да поприказвам първо с Уудс.

Той отвори вратата и дори не се обърна да погледне дали съм зад него.

– Най-лудата шибана кучка, която съм срещал – започна да псува, когато бяхме

на безопасно разстояние от нея. После изръмжа ядно и прокара ръце през косата си. – Бягах, вече си бях стегнал багажа да изчезна. Щях да направя номера на Трип. Щях да взема Дела и заедно да зарежем всичките тези лайна тук. Баща ми ме притискаше прекалено силно за този брак и аз бях решил, че приключвам с тях. И после да вземе да умре. В завещанието му пише, че на двадесет и четвъртия ми рожден ден това място става мое. Това е след два месеца. Още дядо ми го е завещал на мен и условията са били такива, че баща ми да няма друг избор, освен да ми го остави. Сега не мога да избягам, нали? Всичко това е мое. Обичах дядо си, но гледай как ме прецака. Господи, колко е объркано всичко сега. В момента трябва да се концентрирам само върху Дела, да започне да се възстановява. Нямам време да се занимавам и с това. Нищо не знам, Ръш, нищичко. Мамка му, НИЩО НЕ ЗНАМ. Баща ми не ме допусна до бизнеса си. Не, не става дума за самото заведение, това го знам. Но бизнес аспектът на нещата... Не ме пусна да видя нищо. Все казваше, че трябва да си заслужи мястото.

После пак изпъшка гневно и започна да крачи като обезумял напред-назад.

Не знаех за какво говори, честно, не разбирах, но Уудс очевидно имаше огромен проблем. Нуждаеше се от Грант, не от мен. Не бях човекът, с когото да си споделя. Не ме биваше за задушежни разговори и изповеди.

– Уудс? – Една дребничка брюнетка с огромни сини очи влезе през вратата и се взря в него тревожно. – Какво става?

Уудс буквално се разтопи пред очите ми. Той направи две огромни крачки и я придърпа в ръцете си, сякаш някой можеше да я докосне и да ѝ навреди, а той трябваше да я брани.

– Дела, добре ли си? Успя ли да поспиш до по-късно? – попита с такъв нежен глас, че започнах да се питам дали изобщо познавам този човек.

Тя кимна и плъзна ръце около кръста му.

– Да. Тази сутрин всичко беше добре. Престани да се тревожиш – каза тя. После обърна глава и ме погледна.

– Дела, това е Ръш Финли. Познаваш съпругата му Блеър. Ръш, това е моята Дела.

Неговата Дела? О, сега разбрах какво му става! Момчето беше хлътнало. Влюбено до ушите. Не можех да скрия огромната си усмивка, защото това чувство ми беше толкова познато. Мътните ме взели! Какво безшумно щастие бе, че Уудс се беше влюбил в друга жена. Сега нямаше опасност да души край моята.

О, Дела, благодаря ти!

– Радвам се да се запознаем – каза тя.

– И аз се радвам.

Момичето нямаше никаква представа колко доволен бях от това стечение на обстоятелствата.

Уудс Керингтън влюбен!

Най-хубавото нещо, което се случи тази седмица.

ГРАНТ

Блъскането по вратата беше като от картечни откоси. Отметнах завивките и погледнах към Пейдж, която бе дошла с мен вчера след купона. И двамата се бяхме напили яко, после се забавлявахме подобаващо, а сетне заспахме в пиянски ступор. Толкова помнех.

Пейдж винаги е била забавно момиче. С нея беше лесно, защото не се лепеше като пиявица, не се вживяваше в ролята на влюбена приятелка. Просто беше максимално опростена приятелска връзка с бонус секс.

Блъскането продължи. Намерих късите си гащи от снощи и ги нахлузих, преди да стигна до вратата.

- Престани! Мамка му, какъв е тоя шум по никое време - изкрещях, преди да отворя.

Слънцето беше изгряло и светеше в очите ми. Примижах, сложих длан над веждите си и изпсувах.

- Откачен ебалник!

Освен момичетата пиявици, махмурлукът беше другото нещо, което не понасях добре.

- Много си чаровен тази сутрин - каза Нан, избута ме от вратата и влезе, без да пита.

Мамка му! С това ли трябваше да се разправам тази сутрин? Затръшнах вратата.

- Какво искаш, Нан. Десет сутринта е - извиках.

Тя влезе в кухнята ми и се облегна на плота.

- Трябва ми място, където да отседна - каза с по-мек глас, който използваше само когато искаше нещо.

Преди една година с този глас успяваше да измъкне почти всичко от мен. Толкова бях замаян от самовлюбения ѝ задник, че чак бях ослепял. Беше заради секса. Добра беше. Гимнастичка в кревата. Но тя ме научи, че сексът не може да компенсира разбитото ти сърце, нито да превърне една кучка в светица. Бях приключил с нея. Завинаги. Бях приключил с всичко, свързано с нея.

- Обади се на Ръш. Аз си лягам. Знаеш къде е изходът - казах и тръгнах към спалнята.

- Не мога. Ръш няма да ми помогне. Не мога да понасям Блеър и той го знае.

Обича я повече от мен. Тя ми го взе. Тя ми взе всичко, открадна ми всичко. Мразя я и няма да се преструвам пред никого, но сега няма къде да отида. Не искам да живея с майка ми. Искам да се върна в Розмари.

- Кофти за теб. Сега чао, Нан.

Отворих вратата на спалнята и се хвърлих върху леглото с лицето надолу.

- Пейдж? Сериозно? Грант, сериозно ли това е Пейдж? Нямах представа къде е сядал задникът ѝ. Толкова ли ниско си паднал? Не че преди беше с по-високи изисквания.

Пейдж се поизправи, разтърка очи, а аз се наслаждавах на факта, че беше гола и Нан можеше добре да огледа разкошните ѝ гърди - много по-хубави от нейните. Дяволски красиви гърди.

- Напротив, направих крачка нагоре. Последната, с която спях, беше ти, а това беше дъното, повярвай ми. - Изобщо не ми пукаше, че ѝ говоря така грубо. Тя сама се насади в това положение.

Пейдж ме стрелна, после метна един поглед на Нан. Очите ѝ бяха зачервени, бях сигурен, че снощи е пушила трева.

- Какво, по дяволите? - измърмори тя и издърпа чаршафа, за да се прикрие.

- Нан е дошла да превърне живота ми в ад. Не ѝ обръщай внимание. - Излегнах се по гръб и сложих ръце под главата си.

- Така ли? Това ли остана от нас? - попита Нан.

- В това ни превърна *ти*, такива станахме заради теб, Нан. Искаше да чукаш всеки срещнат мъж и аз се съгласих. Благодаря за идеята, между другото.

- Пейдж, обличай се и си тръгвай. Опитваме се да проведем някакъв разговор, за бога - развика се Нан на момичето, което тихичко седеше и ни слушаше. Аз се пресегнах и я потупах по бедрото.

- Не си тръгвай. Вече я изритах да си ходи - успокоих я.

В действителност, искаше ми се и двете да си тръгнат, но Пейдж не ми беше направила нищо лошо и не исках да съм груб с нея. Не бих изритал Пейдж за нищо на света. Ако сама решише да си иде, нямаше да я спирам, но когато пожелаеше - тогава.

- Ти сериозно ли говориш? Ще се въргаляш с някакви курви и даже няма да ми дадеш възможност да обясня? Знаеше ли, че бях в клиника? Пукаше ли ти изобщо? Защото не ми се обади. Никой не ми се обади. Дори Ръш.

Лекичко ме заболя за нея, но беше толкова нищожна болка, че дори не си заслужаваше да ѝ обръщам внимание и веднага забравих. Вероятно понякога все още виждах в нея онова малко момиченце, което така отчаяно искаше да бъде

обичано. Това бяха онези времена, когато в сърцето ми имаше състрадание. После си спомних в каква кучка се бе превърнала и реших, че напълно справедливо си е заслужила всичко, което ѝ сервира животът.

– Когато замеряш с лайна, и на теб ти отвръщат със същото. Така ми казваше дядо ми. Може би някой е трябвало да го каже и на теб и така да спести на всички, които бяхме край теб, толкова много мизерия.

Нан насочи пръст към Пейдж.

– Изчезвай. Веднага.

Хванах Пейдж за ръката.

– Не ѝ обръщай внимание.

Момичето гледаше ту мен, ту Нан, сетне поклати глава и каза:

– Вие двамата сте една трагична перверзия. Мисля да си ида у нас и да се наспя. Главата ме боли и не може да понесе това.

После се наведе да ме целуне по бузата и стана от леглото. Гола. Гледах с обожание задника ѝ. Не че ми се гледаше, но исках да натрия мутрата на Нан. Бях прекалено уморен за голи жени.

Пейдж ми помахаше, вдигна обувките си и тръгна към входната врата. Нямах идея къде е колата ѝ, но това не беше от особено значение, защото живееше два етажа над мен. Ето защо беше така удобна.

Нан се насочи към леглото и седна.

– Разкарай се от леглото ми, Нан. Кълна се, ако веднага не си махнеш задника от леглото ми, ще ти разкажа всяка подробност от сексуалните ни подвизи с Пейдж под тези чаршафи – предупредих я.

Не че имах кой знае какви спомени, но Нан не знаеше това, нали?

– Ти си противен – изпищя тя, скочи от леглото и ме погледна с отвратен поглед.

– Да. Ти също. Аз поне *познавам* Пейдж. Не е непознато момиче, което съм забърсал от улицата, за да я изчукам.

Очите ѝ блестяха с необуздан бяс. Бях видял достатъчно, бях преживял достатъчно, а сега напълно бях изгубил интерес.

– Ти каза, че ме обичаш – напомни ми тя.

– *Мислех*, че те обичам. Може би е имало някаква минимална вероятност, Нан, но после се събудих и разбрах, че любовта не е едно яко чукане и една пичка. Било е само секс.

Нараненият ѝ поглед вероятно имаше за цел да ме накара да се почувствам виновен, но този път не проработи. Бях объркал потребността с любов. Не знаех какво е да обичаш някого истински, така както се обичаха Блеър и Ръш. Никога

не бях изпитвал това и бях почти сигурен, че никога няма да го изпитам.

– Добре. Искаш да ме жегнеш, добре. Направи го. Заслужавам си го – изплю думите, стана и тръгна към вратата. – Но това не е край, Грант. Мога да призная грешката си, ако ти признаеш, че все още имаш чувства към мен.

Дали? Не бях сигурен. Бях ядосан, че си позволи да си играе с мен като с кукла на конци, но дали бяха останали някакви чувства?

Не.

– Работя по проблемите си. Би било хубаво, ако на някого му пука и се постарее да ме разбере – каза тя.

Не, нямаше да ѝ позволя да обърне всичко това срещу мен. Не бях си го поръчвал, не го исках и не го заслужавах. Аз бях този, който се опитваше да накара нещата да проработят, а тя отказваше да бъдем нещо повече от две тела, които се събират само за да се чука. Секс другарчета, но без другарския елемент. Аз исках много повече, а тя ми демонстрира, че може да ме замени с когото и да е, по всяко време на денонощието.

– Не мисля, че съм този, който ще ти помогне, Нан. Проблемът е, че аз знам какъв е бил животът ти и знам защо си кучка, но за разлика от Ръш, при мен тези не минават. Това не е никакво извинение. Време е да спреш да го използваш, за да предизвикваш съжаление. Време е да се промениш. Гониш и отблъскваш всички край себе си. Искаш да завършиш като майка си ли?

Тя застина и разбрах, че съм уцелил болното място. Без да обели и дума повече, тя излезе, затръшна вратата след себе си и изчезна.

Най-сетне се отървах. Сега вече можех да поспя.

БЛЕЪР

Бети ме чакаше пред клуба за по едно питие. Бях нахранила Нейт и го бях оставила с Ръш, за да прекараме с нея малко време по женски. Освен това Бети искаше официално да ме запознае с Дела. Помахах на Джими, когато минах край кухнята и влязох в ресторанта.

Дела и Бети бяха седнали на масата с изглед към залива. Щом ме забеляза, че приближавам, Дела се усмихна. Не бях сигурна какво е станало с полицията. Само разбрах, че било много неприятна грешка. Носеше се клюка, че Уудс заплашил полица, който я арестува, и го запратил в стената. Ръш би направил същото, даже може би нещо по-лошо.

- Крайно време беше. Вече се канех да пия втора „Мимоза“ без теб - каза весело Бети.

- Извинете ме за закъснението. Трябваше да нахраня Нейт. Напоследък постоянно е гладен. Освен това не мога да пия коктейл заради кърменето. Ще си взема един портокалов сок.

- Кърменето не ми звучи забавно, като изключим факта, че докато кърмиш, имаш големи хубави цици, извън това не виждам защо да го правя - отвърна Бети.

Реших да не ѝ обръщам внимание. Не би разбрала. Обърнах се към Дела.

- Радвам се, че най-сетне ще можем да си поговорим - казах.

- И аз. Съжалявам за това, което се случи първия път, когато се видяхме. Не искам дори да си представям какво си помислила за мен, след като...

- Помислих си, че е станало голямо недоразумение и докато Ръш ме караше към болницата, му казах да намери Уудс и да му съобщи какво става.

Дела въздъхна.

- Да, беше много ненормален ден, но благодаря за всичко. Много по-късно разбрах, че точно тогава си получила родилни болки.

Бети поръча по още една „Мимоза“ за тях. Казах на новата сервитьорка, че искам само портокалов сок.

- Чух, че вече не работиш за Уудс - обърна се Бети към Дела.

Тя се замисли и поклати глава.

- Не, той не иска да работя. Исква да съм до него през цялото време. Опитваме се да се справим с... някои неща.

Очевидно не искаше да говори за личния си живот, за което не я винях. Тя почти не ни познаваше.

- Не мога да задържа нито една хубава жена в кухнята. Как искат да се справям постоянно сам? Всяко хубаво момиче тук се хваща с някой безобразно богат мъжкар. Всички ме изоставихте - каза Джими, докато се настаняваше на масата ни.

- Аз все още работя тук - напомни му Бети.

- Не си в кухнята, така че не ми помагаш. Просто вече ме е страх, че Уудс пак ще назначи някоя красавица. Искам някоя, която да не привлича похотливите очи на тези разгонени задници - засмя се той и ни намигна.

Огледах се и се усмихнах. Преди около година бях объркана. Нямах никого. Когато влязох в дома на Ръш Финли през онази нощ, целият ми живот се преобърна.

Облегнах се и се заслушах, докато Джими разказваше за срещата си с Марко предишната вечер и колко много искал да му бръкне в гащите. Оказа се, че Марко е новият готвач. Погледнах към Дела, която се усмихваше, докато следеше разговора, и изражението ѝ ми се стори така познато. И тя бе намерила своя дом.

- Е, Блеър, как е сексът след брака и бебето? Задължително е да ни кажеш дали Ръш е все така божествено секси под чаршафите - подкани ме Джими.

Очите му грееха с очакване. Мисля, че доста сериозно си падаше по съпруга ми.

- Не ти влиза в работата, Джими. Време е да спреш с фантазиите с участието на моя мъж. Прекалено е късно и вече е само мой - отвърнах.

- Мамка му, никак не си остроумна. Исках да чуя единствено подробностите. Много детайлно разказани. Дела, ти поне ще ни осветлиш ли как е сексът с Уудс? Раздава ли го командир в леглото? Понеже, ако е така, трябва да ти кажа, че е супер възбуждащо.

Дела се засмя, лицето ѝ пламна.

- И аз няма да се хвана на въдицата, Джими.

Той скочи и изпружи долната си устна напред.

- А аз винаги съм се заблуждавал, че събиранията по женски са забавни. Просто ще се разплача от скука.

Той размаха драматично ръка и се върна в кухнята.

- Сега, като се махна, искам да знам как е сексът след раждането и как е сексът с Уудс - засмя се Бети.

Поклатих глава и точно тогава погледът ми улови Грант, който влизаше в ресторанта. Беше съвсем сам. Изглеждаше замислен. Не беше минавал край нас тези дни и бях решила, че е заминал някъде. Имаше притеснен вид, сякаш нещо го тревожеше. Вдигна глава и очите ни се срещнаха. Усмихна се почти незабележимо, смигна ми и седна на една маса. Пак сам.

- Грант се е върнал за лятото, но ми изглежда някак различен - каза Бети. Очевидно и тя забелязваше промяната в него.

- Да, не ми се струва особено щастлив. Нещо не е наред.

- Не си играй с огъня, са казали хората, а Нан е напълно луда. Защо трябваше да преебава мозъка на момчето? Все още не мога да повярвам, че са имали връзка - прошепна Бети.

- Нан мина през нас преди два дни - казах, поглеждайки към Бети и Дела. - Все още ме мрази.

Бети застина.

- Кой го е грижа какво мрази. Кучка мръсна.

Очите на Дела бяха широко отворени и едва сега осъзнах, че с Бети си говорим за хора, които тя не познава, а това беше крайно невъзпитано и грубо.

- Е, Дела, май съм изпуснала някои основни събития тук, откакто изчезнах от социалната сцена. Кажи ми как точно се запознахте с Уудс? Когато започна да работиш тук ли?

Дела поклати глава и се засмя.

- Не съвсем. Беше нещо като секс за... една нощ - каза тя и бузите ѝ пак пламнаха.

Това се очертаваше една доста пикантна история.

- О, звучи супер забавно - отговорих и се наведох развълнувана и заинтригувана, за да изслушам разказа ѝ.

* * *

Нейт вече беше започнал да се храни от шише. Дарла, лелята на Бети и моя бивша шефка, се бе съгласила да гледа бебето, за да излезем до клуба. Щяха да напалят голям огън. Отбелязваше се началото на сезона и на събитието бяха поканени всички членове на клуба. Ръш не искаше да ходи, но Бети се бе обадила няколко пъти да ни моли. Изпитвах вина, че вече не прекарвам толкова време с нея, и бях успяла да го убедя да отидем.

На следващия ден беше прегледът ми при гинеколога и търпението на Ръш напълно бе изтъняло. Очаквах, че изобщо няма да дочака да се приберем до нас и ще ме нападне още на паркинга на болницата. Нямах да се оплаквам, но

нямаше и допълнително да подклаждам желанието му.

Грант се обади да пита дали ще ходим. Веднага след него звънна и Уудс. Имаше нужда от мен, за да правя компания на Дела, ако се наложи да се справя с някакви непредвидени ситуации. Бети също беше помолена да не я изпуска от очи. Двете бяха станали близки приятелки, което само затвърди убеждението ми, че Дела е мило момиче и добра приятелка, защото Бети не допускаше когото и да е до себе си – беше доста придирчива по отношение на обкръжението си.

Огънят беше далеч по-голям от останалите, запалени по брега. Кметството не можеше да контролира и да налага ограничения за това, което се случва на територията на клуба, но пък за сметка на това другите хора трябваше да спазват определените от закона изисквания. Бети каза, че това парти не бива да се пропуска за нищо на света и че е едва ли не задължително за всички членове на клуба. Искаше ми се да отида, а и с Ръш трябваше да излезем поне за няколко часа.

– Сигурна ли си, че не искаш да се облечеш в нещо по-удобно, преди да е станало късно и да се качим в колата? – попита Ръш и ме огледа от главата до пръстите на краката.

Погледнах учудено новия си тоалет. Купих го миналата седмица. Бяла прилепнала по тялото ленена пола до средата на бедрото и жълта блуза с паднали рамене, която стигаше едва до кръста. Когато си вдигнех ръцете, се виждаше съвсем малко кожа!

– Вече го каза няколко пъти. Не ти ли харесва?

Може би тялото ми още не беше готово за такъв тоалет?

Ръш хвана брадичката ми и закова очи в мен.

– На всеки мъж биха му потекли лигите, докато те гледа. Не искам през цялото време да дебна кой те оглежда и чука с поглед.

О! Е, в такъв случай:

– Сигурна съм, че не искам да се преобличам. Харесва ми, когато се държиш така собственически – казах и му намигнах, докато ми отваряше вратата на колата.

– Ще ме убиеш, честно – отвърна той и затръшна вратата.

Ръш ме хвана за ръката и тръгнахме към плажа, където беше запален огънят. Слънцето вече беше залязло, но огромният огън огряваше пътя ни. Когато стигнахме до средата, забелязах Бети, която възторжено подскочаше и ни махаше.

– Предполагам, че иска да отидем там? – засмя се Ръш. – Да не би да си е

помислила, че сме излезли само на вечерна разходка?

- Да, мисля, че правилно предполагаш.

Бети вече беше порядъчно подпийнала и когато се запрепъва да ни посрещне, Джейс завъртя очи. Миришеше на текила.

- Хей, закъснявате!

- Не, не закъсняват. Ти просто започна с твърдия алкохол прекалено рано, за да знаеш от колко време сме тук - каза укорително Джейс от стола си.

Изглеждаше леко раздразнен. Огледах се за Дела, но не се виждаше никъде.

- Къде са Дела и Уудс? - попитах Бети, която само се усмихна. Очевидно нямаше никаква представа за какво говоря.

- Видях ги преди малко, но Уудс трябваше да се занимава с някакви от персонала, които май са пушили трева. Не съм сигурен за Дела, не знам къде отиде - отвърна Джейс.

Мамка му! Уудс ни помоли да сме край нея и да не я оставяме сама!

- Може би трябва да я потърся - прошепнах на Ръш.

- Идвам с теб. Не искам да се разхождаш тук сама.

- Не. Седни и се виж с Джейс. Вземи си нещо за пиене. Ще огледам и веднага ще се върна. Няма нужда да ме придружаваш.

Ръш се намуси, но аз го подбутнах към празния стол до Джейс.

- Хайде, сядай - заповядах и погледнах към Бети. - Отивам да намеря Дела - казах ѝ.

- И аз, и аз, идвам и аз - отговори тя и вдигна ръка, сякаш бяхме в училище.

- Не. Пияният ти задник остава тук - намеси се Джейс.

Бети издаде напред долната си устна като сърдито дете и се плъосна на стола до него.

- Ти не си забавен - започна да скимти като бебе.

Не исках да идва, не исках и да ме моли да идва, затова се обърнах и тръгнах към огъня. Видях някои познати лица. Джими ме забеляза и ме прегърна, представи ме на гаджето си за тази вечер, но не виждах Дела. Не беше никъде сред хората край огъня.

Тръгнах да видя дали не се е скрила някъде из тъмното, далеч от хората, но там нямаше никого. Обърнах се, за да се върна при Ръш, и тогава чух висок тънък глас. Нещо като ръждив писък. Не беше глас на изплашен човек, по-скоро на истински ядосан.

Тръгнах към паркинга и долових друг глас. Определено женски, с южняшки акцент, и този глас се опитваше да успокои другия.

Погледнах към Ръш, но той не ме видя. Поех към паркинга по посока на гласовете. Колкото повече се приближавах, толкова по-ясно чувах отделни думи. Не видях никого там. Къде бяха? Тръгнах към нашата кола и спрях.

– Моля те, недей. Моля. Просто говори с Уудс. Не съм направила нищо лошо, кълна се. Не го прави, моля те! – По-нежният глас звучеше изплашено.

– Нямам намерение никога повече да говоря с Уудс. Ти ми взе това, което беше мое. Той избра теб. Може да си вземе разтреперания ти страхлив задник, но първо ще си платиш за това, че ми взе моето. – Последва силен удар. – Боли, нали, кучко? Ти си пълно психо, знаеш, нали? Защо Уудс е решил, че можеш да го направиш щастлив... нямам никаква идея. Сега ще се научи, ще се научи никога да не се ебава с мен – викаше ядосаната жена.

Чу се уплашен болезнен вик и вече бях сигурна, че това е Дела. Нямах идея коя е другата жена, но явно биеше Дела. Помислих си дали да не хукна обратно при Ръш, но се отказах, защото, докато се върнехме, кой знае какво лошо можеше да ѝ причини.

Не, не се нуждаех от Ръш. Нямах представа коя е тази изперкала жена, но можех да се справя с нея и сама. Бръкнах в чантата, извадих ключа от колата и тихо отворих вратата. Плъзнах ръка под седалката, взех пистолета и се уверих, че в него няма патрони. Нямах никакво намерение да стрелям по никого, затова не беше необходимо да го зареждам. Искях само да изплаша този изрод в женско тяло и да се обадя на Уудс. Надявах се Дела да не е пострадала вече прекалено много.

Последва пореден писък и веднага се разбързах. Тръгнах след гласовете от другата страна на сградата. Първо видях другата жена. Тя скубеше Дела за косата и ѝ викаше, че е луда. Тая кучка сериозно започваше да ме ядосва. Вдигнах пистолета, насочих го към нея и чак тогава изкрещях:

– Пусни я.

Жената се завъртя, но не пусна косата на Дела, която пак проплака.

– Какво, по дяволите? – извика жената и ме погледна така, сякаш сега аз бях ненормалната.

– Пусни я и се отдалечи от нея – казах високо и ясно, за да ме разбере.

Тя обаче само се изкиска.

– Това дори не е истински пистолет. Не съм идиотка, знам. Разкарай се и не ми се прави на героиня от „Ангелите на Чарли“.

Освободих предпазителя и вдигнах пистолета право към главата ѝ.

– Чуй ме внимателно, кучко. Ако искам, мога оттук да ти направя пиърсинг на

ушите без дори да ти разваля прическата. Приканвам те да ме пробваш. – Гласът ми беше равен и студен. Искях да ми повярва, защото не беше редно да стрелям по нея, за да ѝ докажа колко съм права.

Обезумелите ѝ очи се разшириха и тя пусна косата на Дела. С тъглчето на окото си видях как Дела бързо се сви назад.

– Имаш ли представа коя съм? Мога да те смажа, да те унищожа. Задникът ти ще гние в затвора много дълго време за това – изсъска тя, но усещах страха в гласа ѝ.

– В тъмното сме, само трите сме. Няма и драскотина по теб, но Дела е цялата в кървави рани, така че – две срещу една? Не изглежда добре за теб.

Тя не откъсваше очи от дулото. Направи крачка назад.

– Татко ще разбере и ще повярва *на мен* – каза с разтреперан глас.

– Много добре. Съпругът ми също ще разбере и няма нищо по-сигурно от това, че ще повярва *на мен*.

Жената се изсмя ядно и поклати глава.

– Татко може да купи този град. Сбъркала си с кого да се ебаваш.

– Нима? Давай да видим за какво става дума, защото в момента стоиш пред жена със зареден пистолет, която може да застреля и най-дребната движеща се мишена. Така че, моля те, давай, покажи си ноктите.

Дела се свлече на земята, уви ръце около коленете си, без да откъсва очи от нас.

– Ти пък за каква се мислиш? Коя си? – попита жената.

Май започваше да ме взема на сериозно.

– Блеър Финли.

– Мамка му! Ръш Финли се е оженил за психа с пистолет. Много ми е трудно да ти повярвам – изсъска злобно тя.

– Аз обаче ѝ вярвам. Тя е тази, която държи пистолета – чух гласа на Ръш зад гърба си. Очите на жената съвсем обезумяха.

– Това е някаква шега, нали? Всички сте луди, всички до един.

– Ти си тази, която пребива от бой едно невинно момиче – напомних ѝ. – Ти си единствената луда тук.

Жената вдигна ръце.

– Добре. Край с това. Приключвам тук – изкрещя и се отдалечи към паркинга.

Свалих пистолета, поставих му предпазителя, подадох го на Ръш и хукнах към Дела. Огромните ѝ сини очи ме гледаха с изумление.

- Ти сериозно ли извади истински пистолет? - попита с възхищение.

- Тя щеше да те пребие - напомних ѝ.

Дела зарови лице в дланите си и се засмя с разтреперан глас.

- Господи! Започвах да си мисля, че ще ме бие, докато загубя съзнание, и че после ще ме убие или осакати завинаги. Благодаря ти.

Подадох ѝ ръка.

- Можеш ли да станеш? Или искаш да си поседиш тук, докато извикам Уудс?

Тя плъзна ръка в моята.

- Искam... *трябва* да стана.

- Имаш ли телефон в себе си?

Тя кимна и извади телефона си, а аз зачаках, докато Уудс ѝ се обади.

- Здравсти... Всъщност... не съвсем добре... Имах... Анджелина беше тук... Не, не, замина си... Ами... Блеър се появи и я изплаши... Да, тук е. И съпругът ѝ е тук... Зад паркинга... Добре... И аз те обичам. - Тя затвори и ме погледна през гъстите си мигли. - Идва.

- Добре. Ще изчакаме с теб. - Извадих мокра кърпичка от чантата си и ѝ я дадох. Нали бях майка, винаги носех мокри кърпички. - Мисля, че е по-добре да почистиш кръвта, преди Уудс да дойде и да хукне да я гони, за да я пребие.

Тя кимна и пак ми благодари.

Обърнах се да видя къде е Ръш. Той ме гледаше напрегнато, но мълчеше. Два фара буквално се забиha в паркинга, спирачките изскърцаха зловещо и след по-малко от секунда Уудс вече тичаше към нас.

- По дяволите! - извика той и дръпна Дела в ръцете си. - За бога, бебо, съжалявам, толкова съжалявам. Ще си плати за това, кълна се.

Ръцете му обхождаха цялото ѝ тяло, за да се увери, че всичко е наред.

- Няма проблем. Мисля, че Блеър я изплаши - каза Дела, притисната в гърдите му.

Уудс се обърна и ме погледна.

- Какво е направила Блеър, че да я изплаши?

- Извади ѝ пистолет и ѝ заяви, че ще ѝ продупчи ушите - отговори Дела.

Уудс повдигна вежда.

- Аха, Алабама пак е извадила пистолета. Благодаря ти, Блеър - каза, след което целуна Дела по главата и прошепна нещо в ухото ѝ, което явно не беше предназначено за нас.

- Добре че ги намерих навреме. Трябва да направиш нещо с тази жена, Уудс. Мисля, че е луда - казах и се обърнах към Ръш.

Той уви ръка около кръста ми и ме притисна към себе си.

- Благодаря - извика Дела.

- Винаги съм на разположение - отвърнах.

С Ръш тръгнахме към паркинга.

- Няма да мога да изтърпя до утре. Ти прецака цялото ми желание да чакам, когато те видях зад ъгъла с този пистолет. Мисля, че може и да съм свършил в дънките си, когато ѝ каза, че ще ѝ направиш дупки в ушите от такова разстояние.

И тази вечер ще чукам това страшно и в същото време много сладко пиче.

Опитах се да потисна смеха си, но не успях. Ръш се усмихна.

- Радвам се, че постигнахме съгласие по въпроса с чакането. Готов съм да се изгубя в рая още тази вечер.

Спрях, вдигнах се на пръсти и го целунах по бузата.

- Обичам те, Ръш Финли.

- Това е добре, защото никога повече няма да позволя на сексапилния ти задник да се отдалечи твърде далеч от мен.

- Колко далеч е „твърде далеч“?

- Твърде далеч е наистина твърде далеч. Искам те до мен. Завинаги.